HANNES HEGEN

Digedagék AMERIKÁBAN

Digedagék
AMERIKÁBAN

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hannes Hegen
Die Digedags in Amerika
© 1982 Verlag Junge Welt Berlin/DDR

Fordította Dani Tivadar

© Dani Tivadar, 1987. Hungarian translation

KARNEVÁL NEW ORLEANSBAN

KARNEVÁL NEW ORLEANSBAN

Ahol a folyók atyja, a hatalmas Mississippi a tengerbe ömlik, található New Orleans. 1860 körül Digedagék kalandokban bővelkedő vándorútjuk során ebbe a városba érkeztek, ahol a New Orleans Magazin riporterei lettek. Ekkoriban már ellentétek voltak az Egyesült Államok északi és déli része között, és nem sokkal később több évig tartó polgárháború vette kezdetét. A természeti kincsekben bővelkedő, iparosodott Észak az Európából érkező bevándorlók munkája révén meggazdagodott, a déli államok hatalmas gyapotföldjein pedig még mindig a néger rabszolgaság volt az uralkodó. Ez időtájt indult meg a nagy népvándorlás nyugat felé, akkor tombolt az arany- és ezüstláz, és az indiánok is ekkor vívták harcukat a vadászterületeikért... Digedagék mint riporterek mindenhol ott voltak, és izgalmas tudósításokkal szolgáltak újságjuk számára.

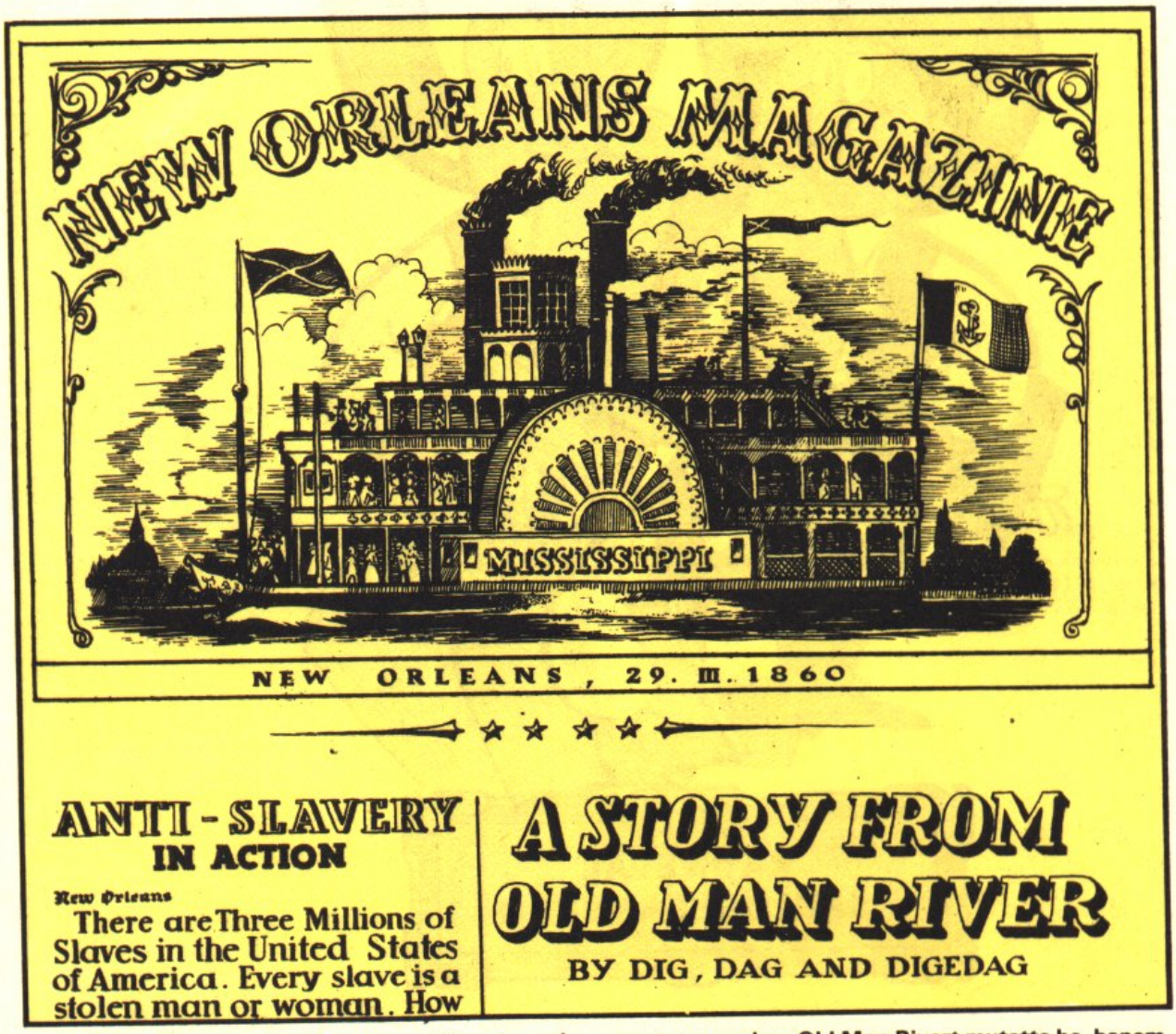

Itt látható a New Orleans Magazin emlékezetes száma. A tudósítást Digedagék írták az Old Man Riveren, vagyis a Mississippin szerzett élményeik alapján. Amikor ennek a cikksorozatnak nekifogtak, nem is sejtették, mennyi kalandban lesz részük. A cikksorozat nemcsak az Old Man Rivert mutatta be, hanem egész képeskönyv lett belőle, mely a folyótól nyugatra, a Rocky Mountainsig elterülő végtelen prérikkel, a Mississippin úszó gőzösökkel és a Vadnyugat korával ismertette meg az olvasókat.

Történetünk egy rettenetesen unalmas délután kezdődött a szerkesztőségben. „Mindig csak a gyapotbörzékről szóló tudósítások!", – nyögte Dag. „Már torkig vagyok velük." – „Én is", helyeselt Dig. „Már régen nem történt semmi, ami egyetlen vidám címoldalhoz elegendő lenne. Mintha átok ülne rajtunk."

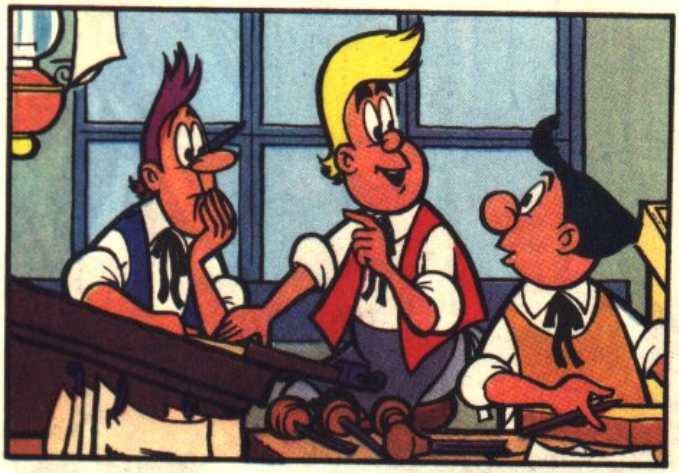

„Ha néha nem cifráznánk ki egy-egy apró eseményt, olvasóink már nem is tudnának min nevetni. Gondoljatok csak Springfield ezredes szerencsétlen lovaglására!"

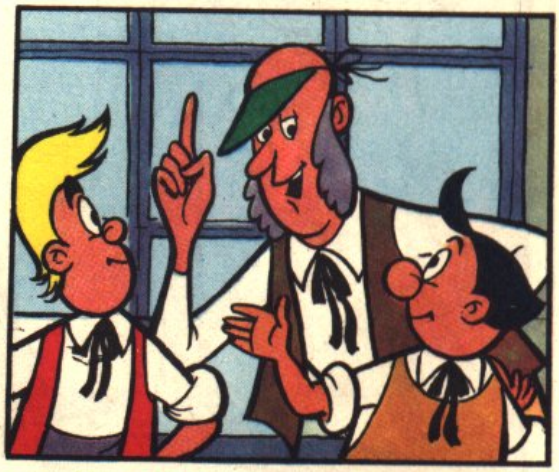

„Az jó munka volt!", mondta elismerően Mr. Potter, a főnök. „Mert nekünk, újságíróknak jogunk van bolhából elefántot csinálni."

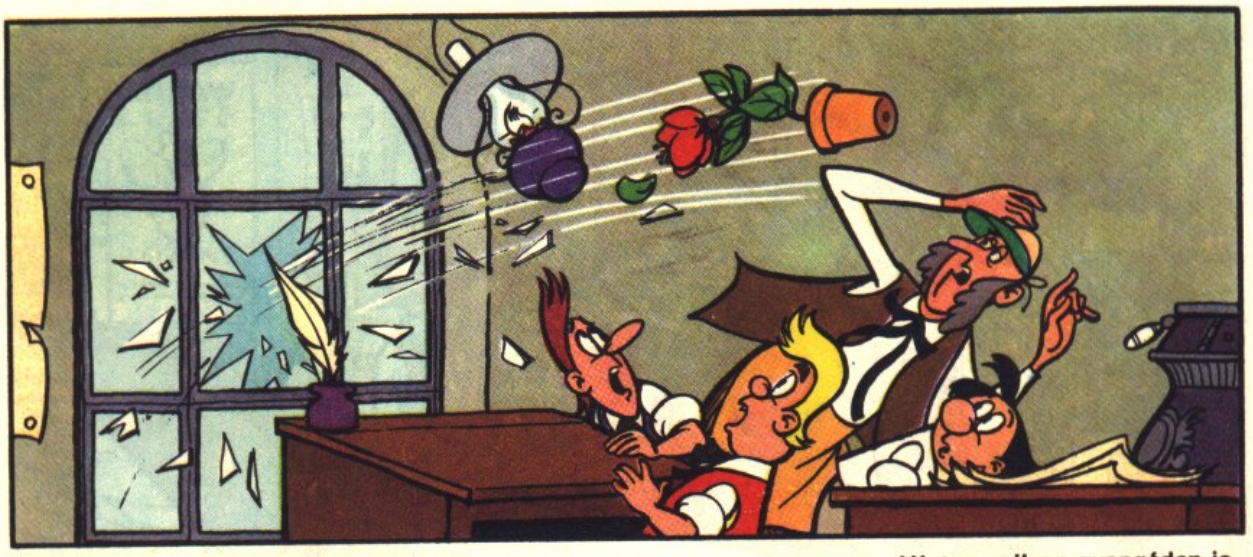

„Nem esik nehezünkre, Mr. Potter. Hiszen Öntől tanultunk. Nézze csak, főnök, valaki éppen virágot küld nekünk! Hát nem csodálatos, milyen gyengéden jelentkeznek be a látogatók nálunk!

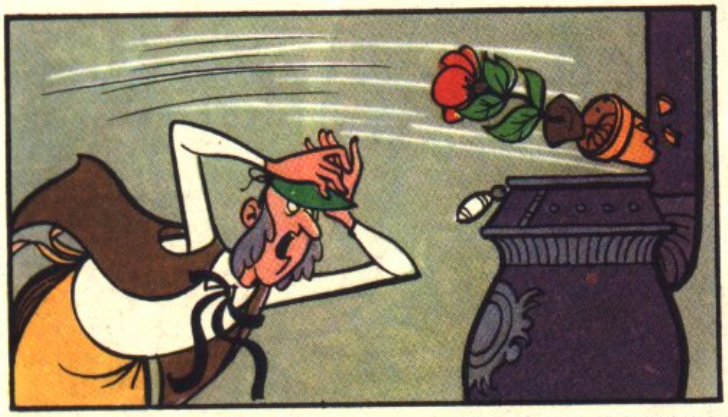

„Ugyan ki lehet az? Smith tegnap már itt volt, egy lópatkóval. Ma délelőtt Thompson járt erre, egy whiskysüveggel . . ."

„Csak nem Jenkins? De hát ő este fél kilencre jelentette be magát!"

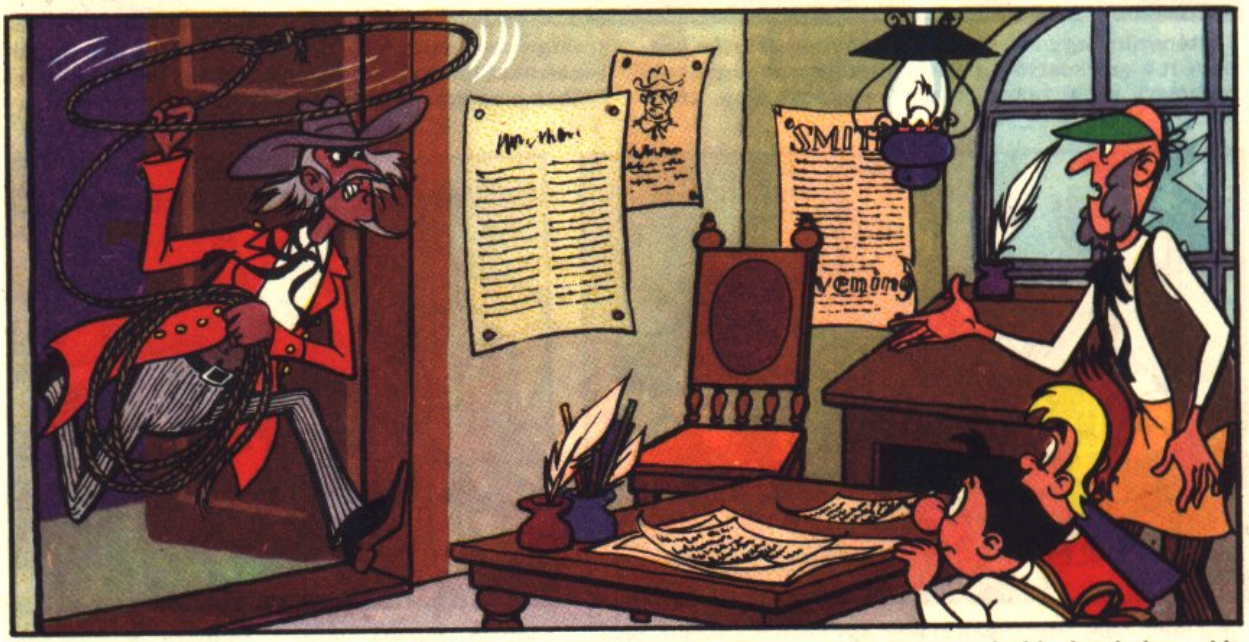

„Hát Ön az, Springfield ezredes? Kedves, hogy ismét bekukkant hozzánk!"– „Másnak udvarolj, Potter! Ne nekem! Te vagy a legnyomorultabb tintakukac, akit valaha is láttam!"

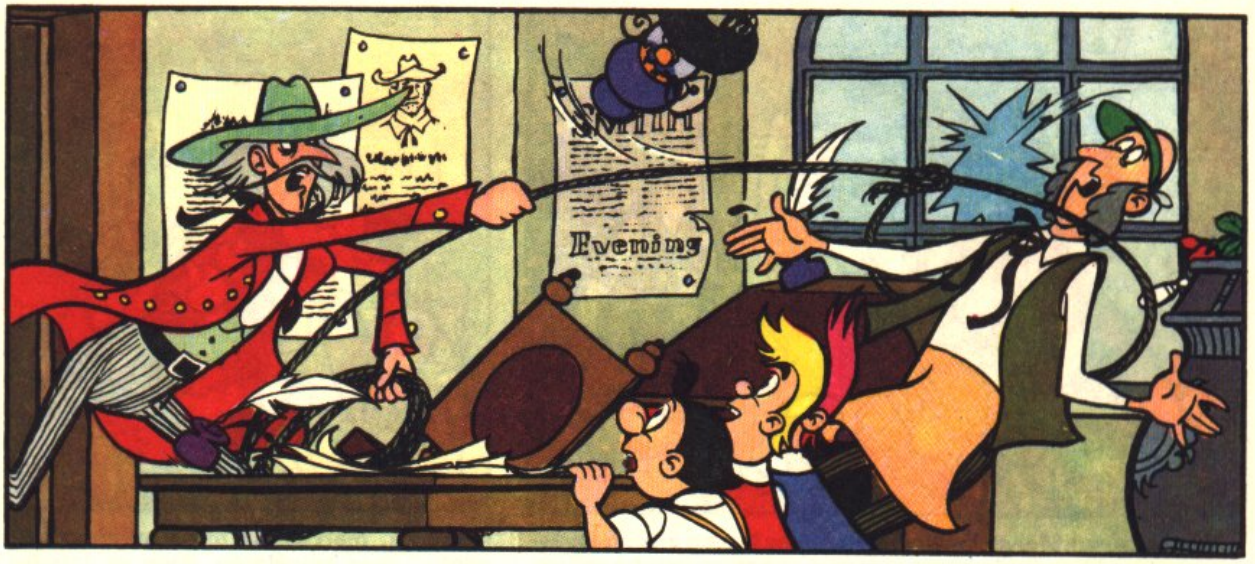

„De ezredes, az ön hangja szerfölött barátságtalan!" – „Még hogy neked nem elég finom az én hangom? Hát most majd megmutatom én neked, hogy nálunk, Texasban hogy szoktak társalogni! Ide figyelj, te vagy a legszánalmasabb, napon megaszalódott prérifű, amelyet valamikor csörgőkígyó mérgébe mártottak, és egy vörösbőrű varázsiata révén firkászt csináltak belőled, hogy rászabadítsanak az emberiségre." – „Figyelem, az ezredes egészen költői. Ezt lerajzoljuk!"

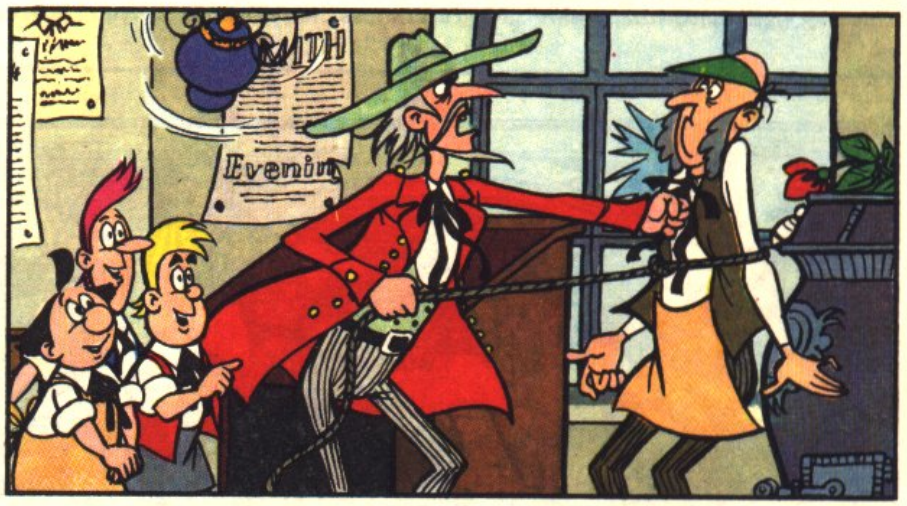

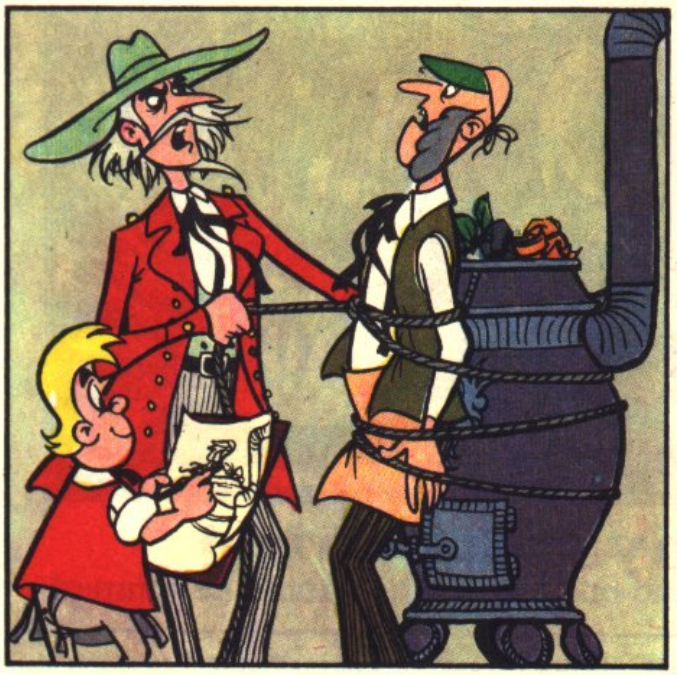

„Kínzócölöphöz veled, Potter! Sajnos, a kályha hideg! Pedig nagy kedvem lenne egy kicsit befűteni neked!"

„Nos, tudni akarod, hogy miért vagyok itt? Nem is sejted? Hát akkor ide figyelj!"

„Ezt nézd meg! Melyik bárgyú prérifarkas látta a kitűnő lovasként ismert híres Springfield ezredest ebben az ostoba szituációban?" – „Ez sajtótitok, uram!" „Még szerencse, hogy ilyesmi

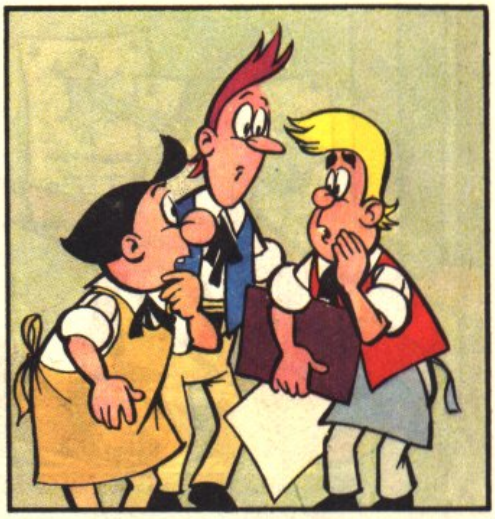

is létezik, mert akkor most mi következnénk... Igen sajnálatos, hogy az ezredes ilyen kevésre értékeli a munkánkat."

„Valóban, az Al Hobson-ranchon történteket kissé eltúloztuk. De mennyire semmitmondó lenne a kép a vizesárok nélkül, ami ugye tényleg nem volt. Ennek következtében nem bokrosodhatott meg a ló, és nem dobhatta le az ezredest... Írtuk volna azt, hogy csak a kalapja repült el?"

„Még hogy csak a kalapom repült el! Na és, mi olyan nevetséges ebben, he? Amikor harminchatban a kilences dragonyosokkal Jacintónál állomásoztunk, ugyanez történt velem! De egyetlen mexikói sem mert vigyorogni. Nesze, itt a sajtpapírod! Most elmegyek, de két töltött colttal és egy skalpkéssel jövök vissza, ha még egyszer ilyen pimaszul viccelődni merészeltek velem!" – „Oldozz ki, Digedag! Ez lesz a következő kiadás címsora: a sajtó a katonaság gyámsága alatt!"

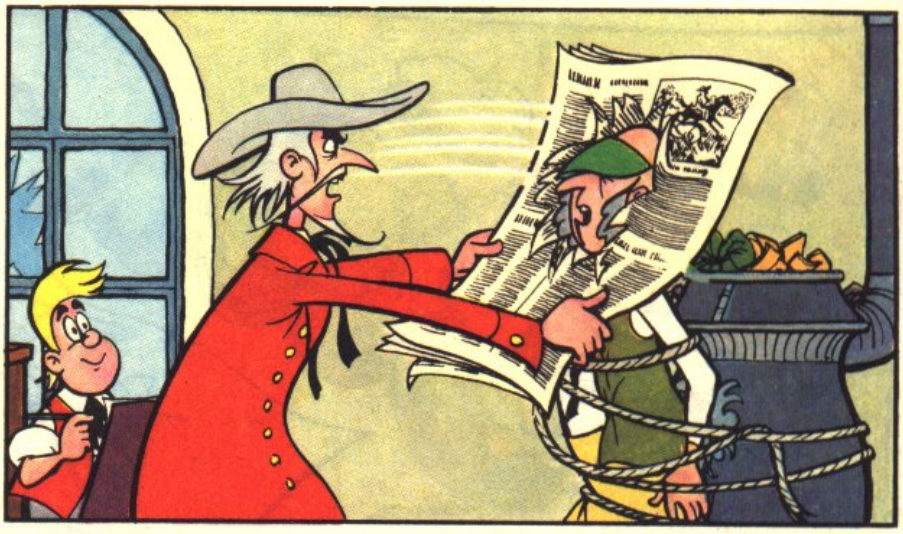

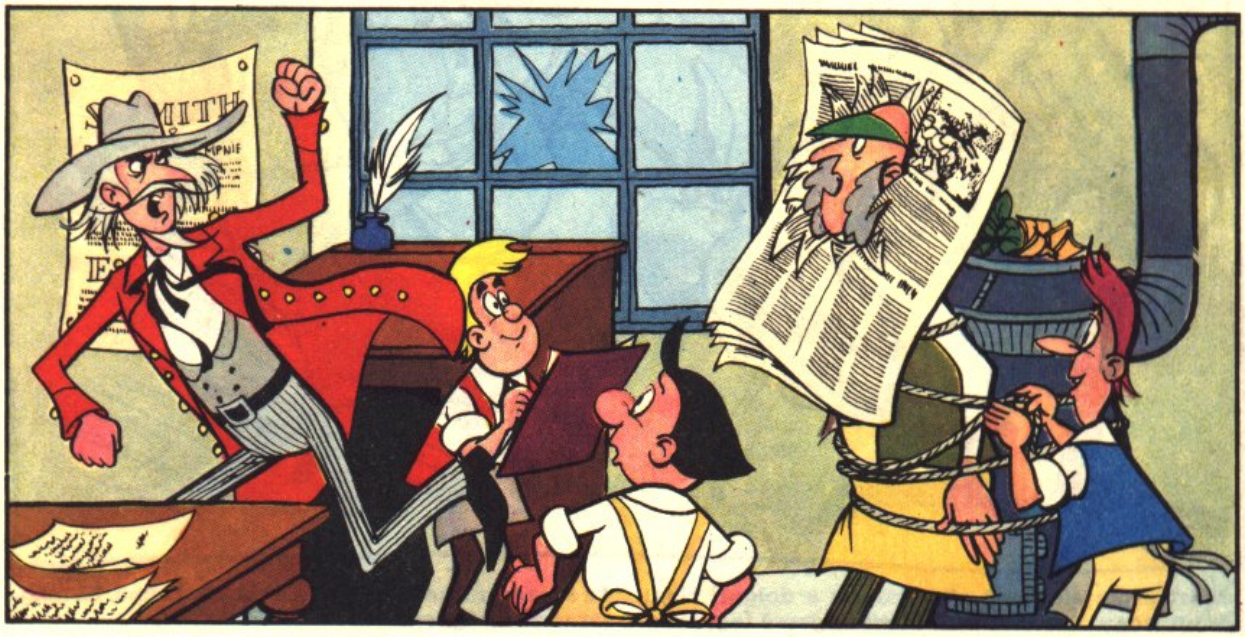

„És alátesszük a rajzunkat! Szenzáció lesz!" – „Szent igaz, Dag."

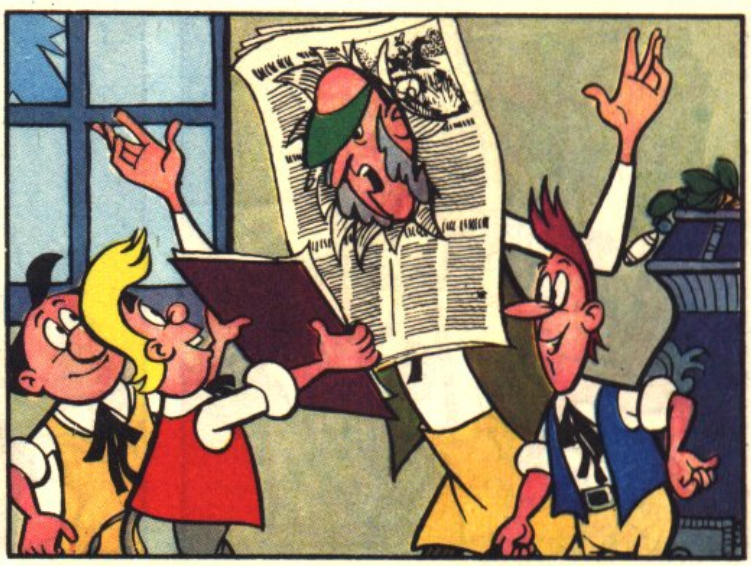

„Mit szól hozzá, Mr. Potter? Hát nem éppen ilyesmire van szükségünk?" – „Mi jut eszetekbe! Ez aztán hallatlan!"

„Most aztán alaposan eltúloztátok a dolgot! Nem tűröm, hogy olvasóink előtt nevetségessé tegyetek! Ez a texasi tuskó éppen ezt szeretné! Örülne, ha meglátná az újságban!"

„A jövőben tényszerűbb tudósítást követelek tőletek! Ti a bolhából is elefántot csináltok!" – „De főnök! Maga mondta, hogy ez a kötelességünk!"

„De nem mindig! Érezni kell a témát. Legjobb, ha csak olyasmikről írtok, amiből nem lehet baj. Világos?! Most pedig nyomás az utcára!"

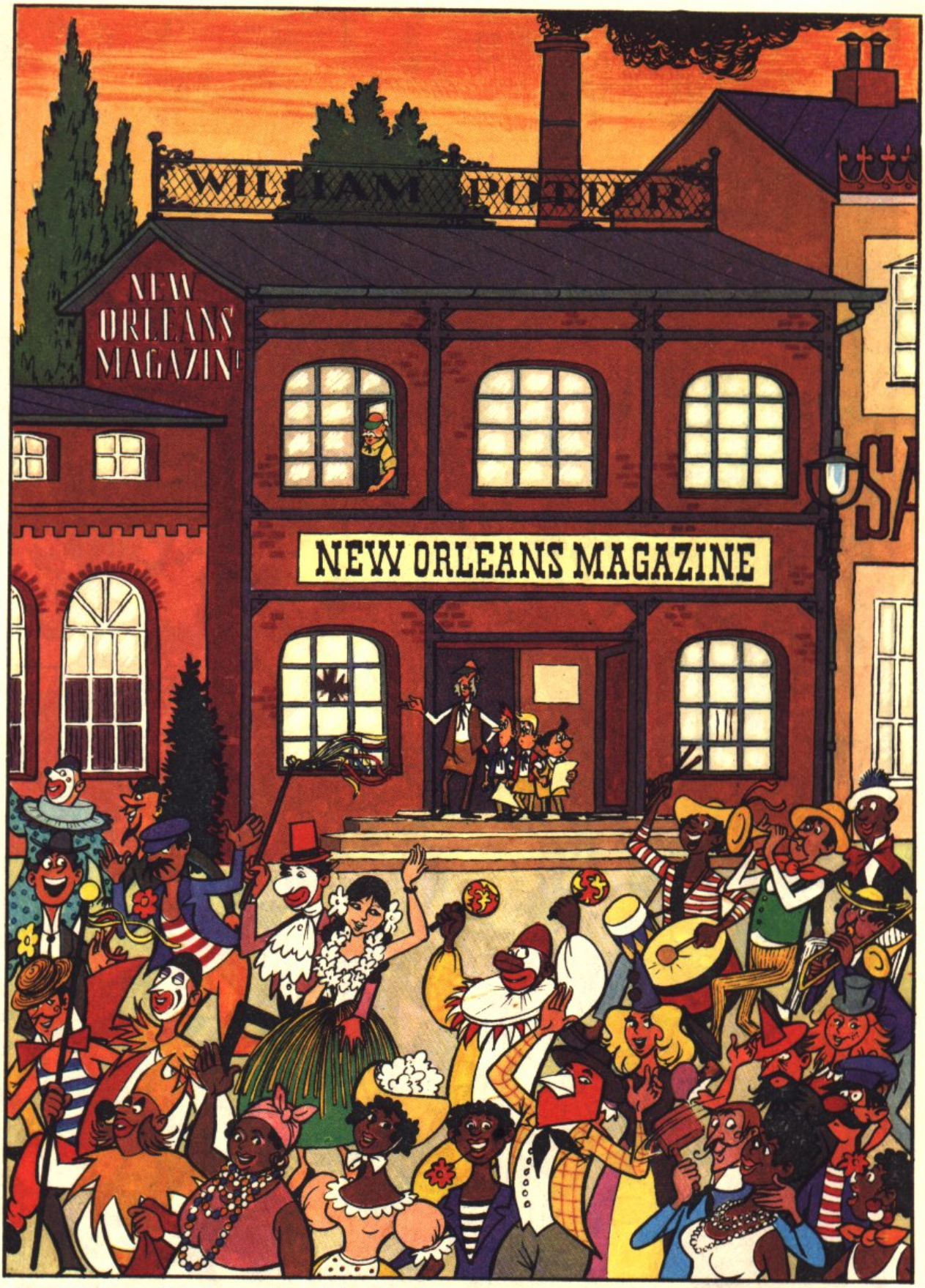

„Ma kezdődik a mi híres karneválunk. Már jönnek is az első álarcosok. Mindenki a kikötőbe vonul, ahol a tágas rakparton kitombolhatja magát. Menjetek, és rajzoljatok néhány hangulatképet. Egyébként a *Louisianán* is bál lesz. Arról is tudósítsatok... Mint sajtósok minden további nélkül felmehettek a hajóra."

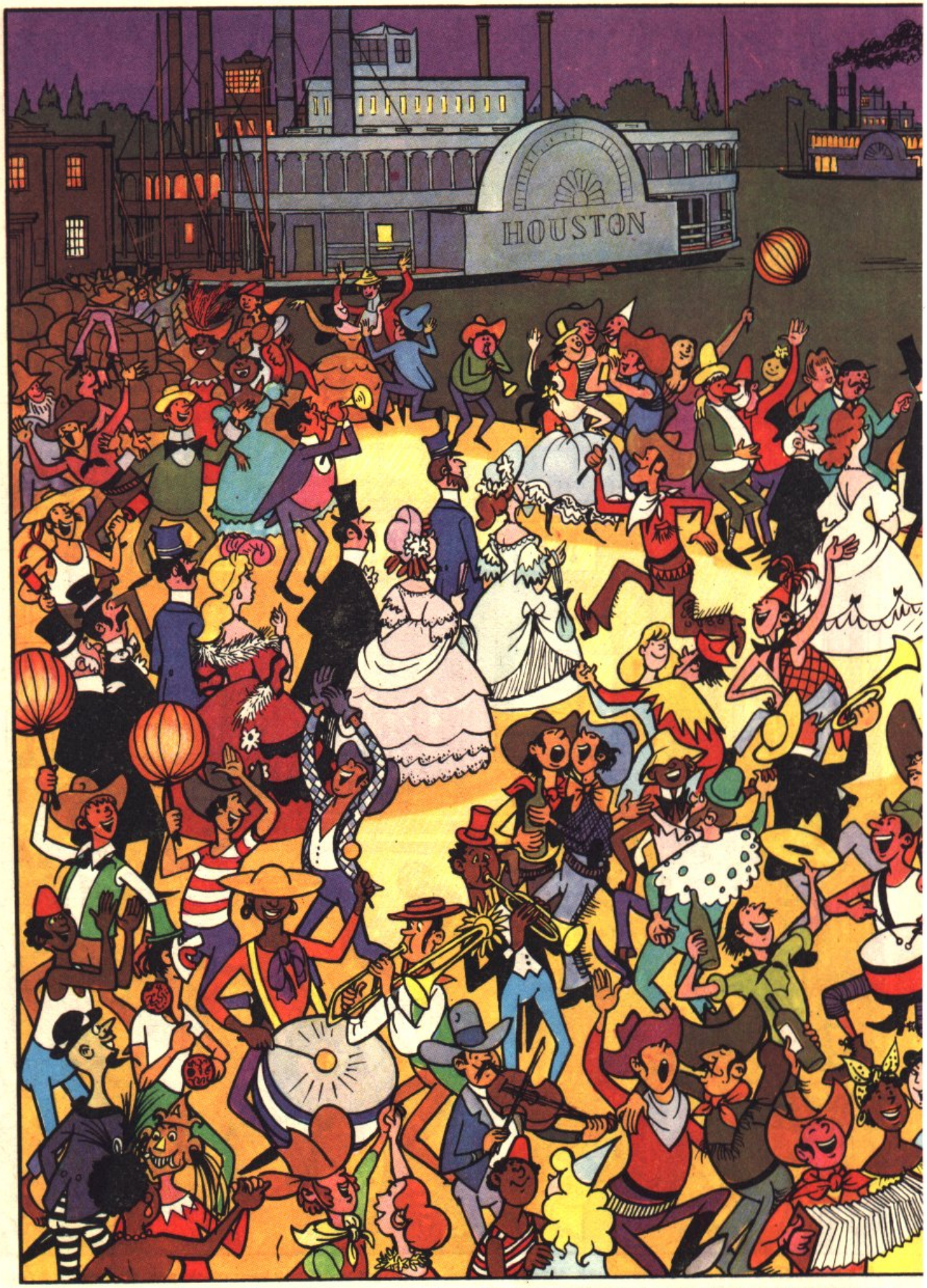

„A főnök nem is tehetett volna nekünk nagyobb szívességet. Itt legalább történik valami. Rengeteg vidám képet kaphatunk el." – „Naná, Dig! Ezekből megcsináljuk a New Orleans Magazin karneváli számát."

„Amint látom, téged a csinos gyapotszedő lányok babonáztak meg. Én majd azt a fickót kapom ceruzavégre, aki olyan ügyesen lépked a gólyalábakon. És te, Digedag?" – „Majd meglátom."

„Stop, én ezt a zenekart választom, ők jönnek a különkiadás címoldalára." – „Te mindig kicsipdesed a mazsolát a kalácsból, Digedag. De várj csak, én is jövök."

„Nicsak, ki jön ott olyan méltóságteljesen? Az ilyesmi nem illik bele a karneváli tudósításunkba. Ó, ez Mr. Galico, a gyapotkirály, mögötte meg Mr. Szirup lépked, a cukorbáró, mindketten milliomosok."

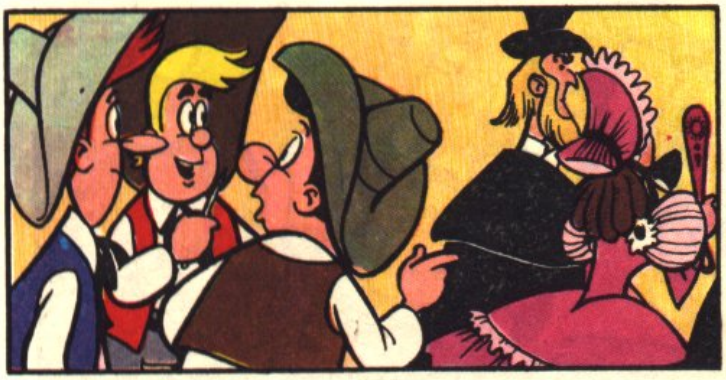

„Ugyan mit akarhatnak itt?" – „Na de Dig! Hát teljesen elfelejtetted, hogy ma nagy bál van a *Louisianán*?"

„Tényleg, arról is kell tudósítanunk. Hát akkor gyerünk, és lássuk azt az ünnepet."

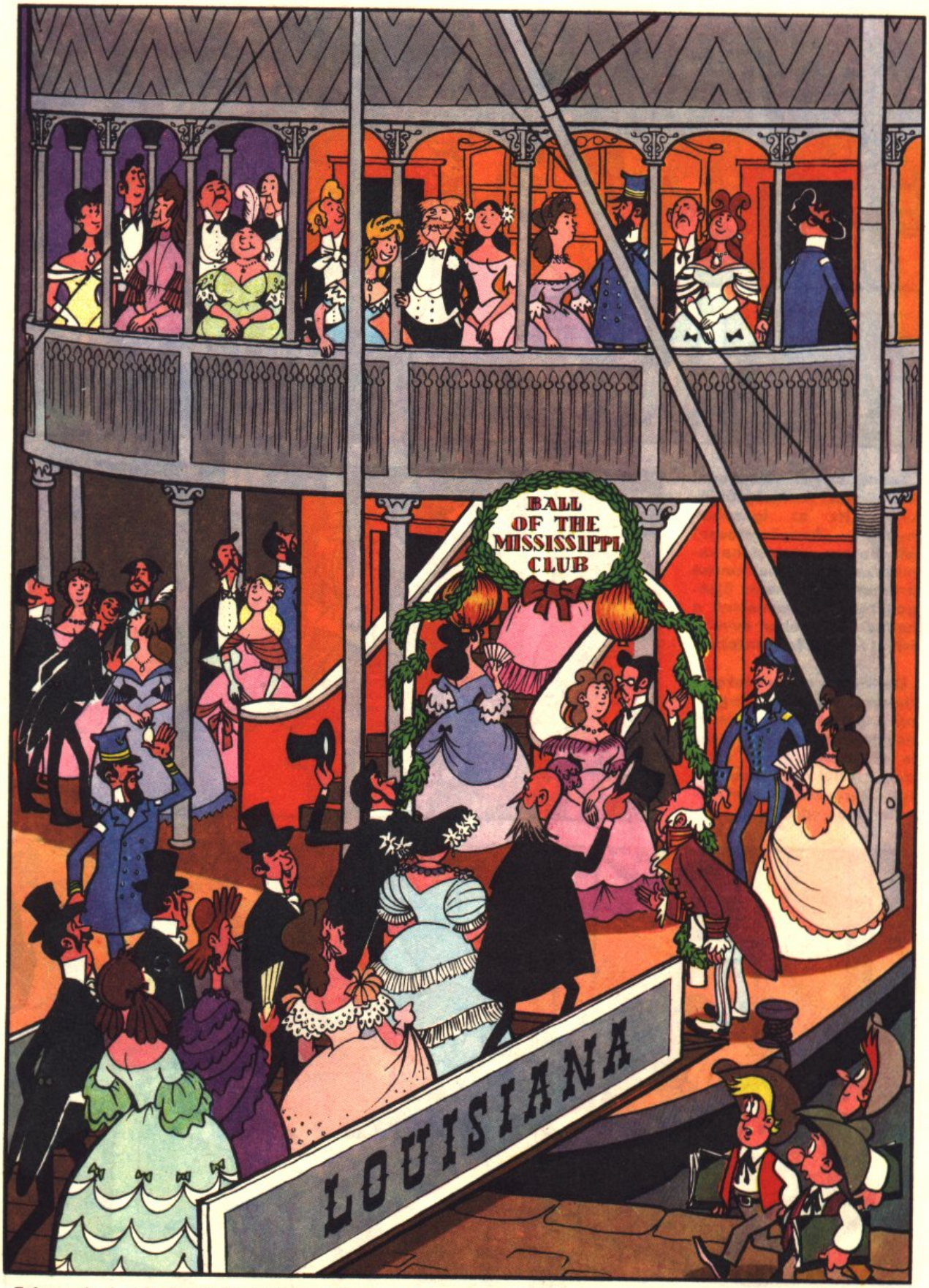

„Felengednek-e bennünket a fedélzetre? Nincs rajtunk estélyi ruha." – „Nem is kell, Dig. Mr. Potter azt mondja, hogy a »sajtó« szó minden ajtót kinyit. Hogy milyen a külsőnk, annak nincs semmi jelentősége."

„Lenne szíves felengedni bennünket? Az újságtól jövünk. Itt az igazolványunk." – „Természetesen! Mr. Baxter, a *Louisiana* kapitánya és tulajdonosa örömmel látja, ha az újságok reklámot csinálnak a hajójának, amelyet evvel a bállal fogunk felszentelni."

„De Miller, maga ezeket a fickókat fel akarja engedni? A legócskább zugújságnak dolgoznak, amit valaha is olvastam! Aztán meg, még estélyi ruha sincs rajtuk. Kergesse el őket!" – „Máris, ezredes!"

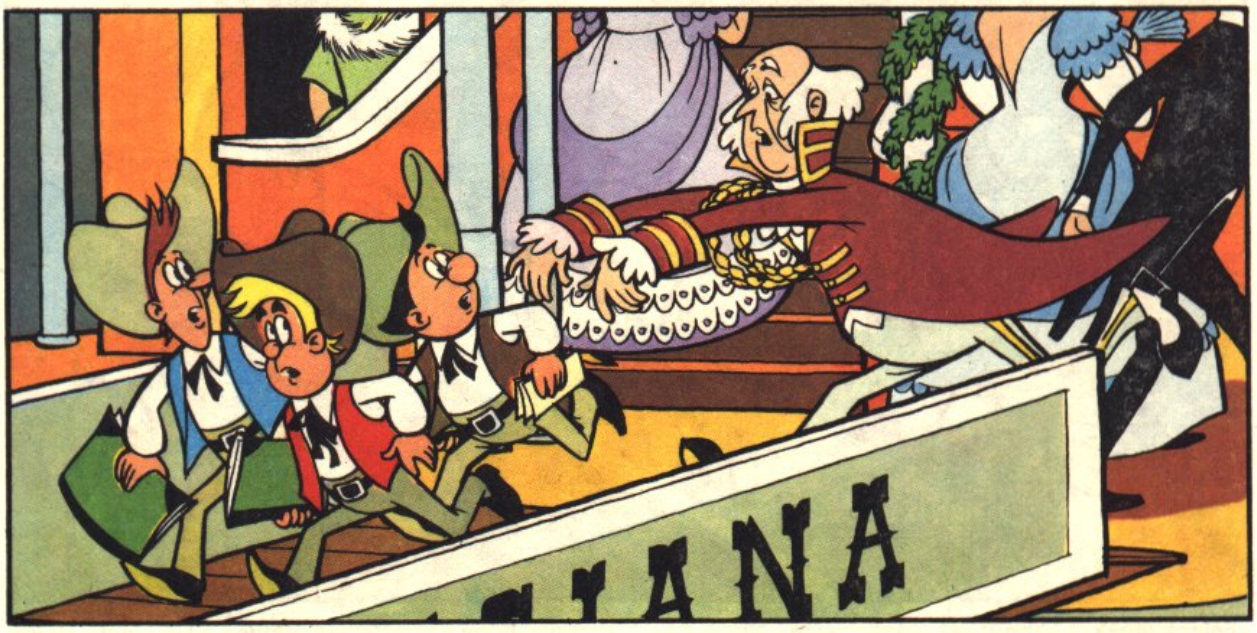

„Hordjátok el magatokat! A *Louisiana* nem zugfirkászok találkahelye!" – „Engedjen fel bennünket, Miller..." – „Gyerünk, Dig! Miért izgatod fel magad? Közöljük Mr. Potterrel, hogy alaposan tévedett."

„Nem, Dag, a megbízatásunkat teljesíteni kell. Miféle riporterek lennénk, ha most elásnánk a csatabárdot?!" – „Halló, ti ott! A *Louisiana*ra akartok menni? Én vinni titeket!" – „Hallottátok? Minden okél"

„Én gépész a *Louisiana*n. Én csempészni benneteket." – „Köszönjük. Nagyon szép tőled." – „Mégsem

kell csalódást okoznunk Mr. Potternek. Springfield ezredes biztos megint dühös lesz." – „Tudjátok, lép-

cső vezet főfedélzetre. De senkinek nem mondani, hogy Jack segített. Mert akkor Mr. Baxter mondja,

Jackben nem lehet megbízni, és küld ültetvényre." – „Nyugalom, Jack, nem fogunk elárulni."

Amikor Digedagék beléptek a hajószalonba, ez a kép fogadta őket. „Mr. Potter biztosan ezt írná alá: az idei karneváli szezon fénypontja a részegítő báli éjszaka volt a *Louisiana* fedélzetén. A gyapot és a cukor órákra megfosztatott trónjától, és a vidámság vette át az uralmat."

„De a valóság egészen más. Rémesen unalmas! Még a zenekar is majdnem elaszik. Micsoda hangulat volt a rakparton!" – „Itt mindenki a másikat lesi. A rakparton meg mindenki jó barát."

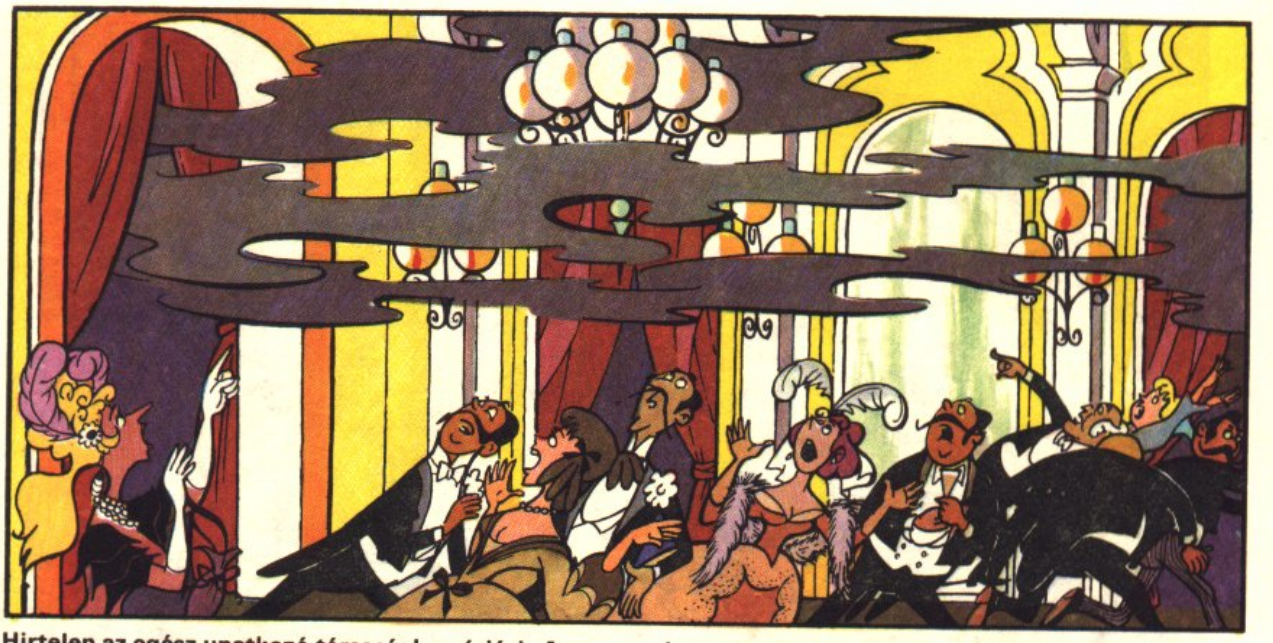

Hirtelen az egész unatkozó társaságban óriási zűrzavar támadt, még a rakparton lévő nyüzsgésen is túltett. Amikor az egyébként is gyér hangulatot már-már a teljes kipusztulás fenyegette, Miss Hopkins, a Jonas Hopkins aligátorbőrgyár örököse felsikoltott: „Tűz van!" A sűrű füstfelhők láttán kitört a pánik.

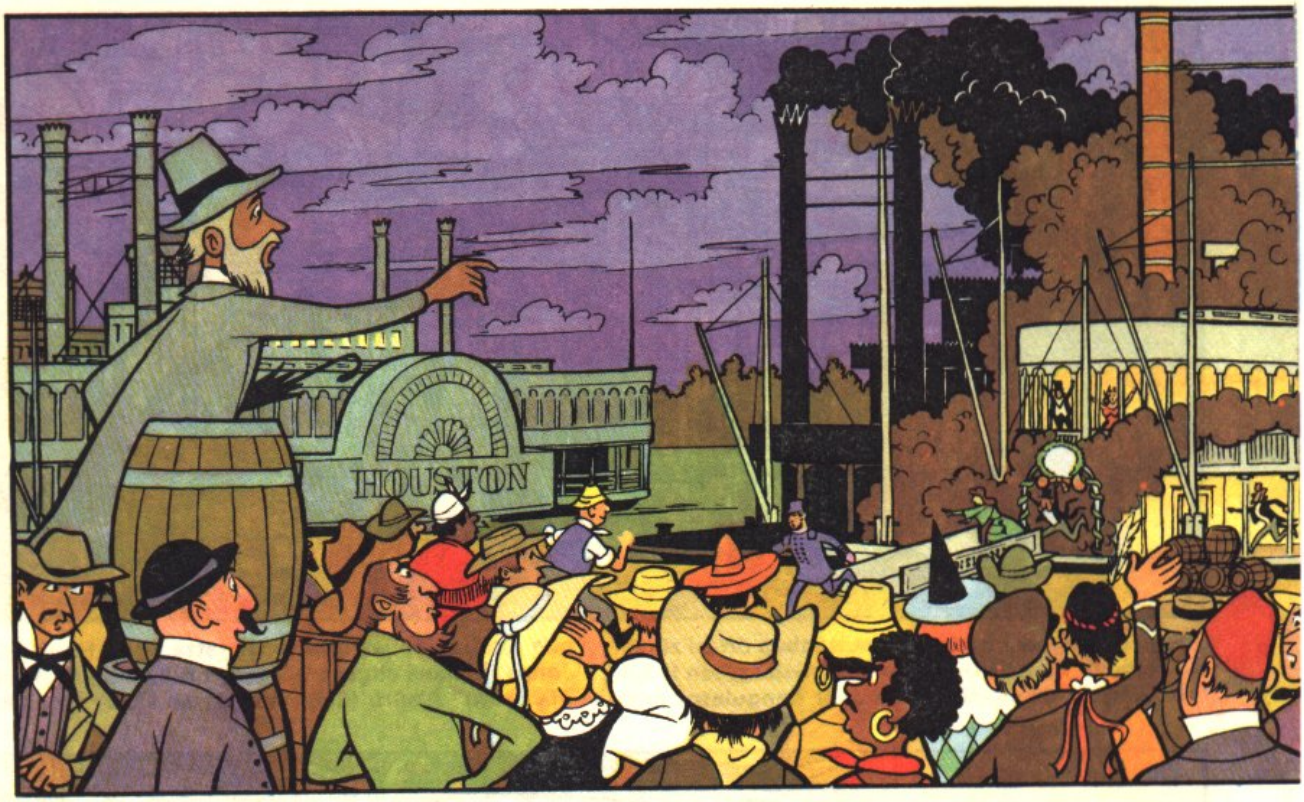

Valaki eszeveszetten kongatni kezdte a hajóharangot. A gőzkürt sivított! Riadó! A parton megdermedt a nyüzsgés. Mindenki a *Louisianát* bámulta, amelyet a sűrű füstfelhő mögött már csak alig lehetett látni. „Ég, nézzétek, ég!" A kiáltás villámként cikázott át a tömegen. Tűz a kikötőben! Katasztrófa!

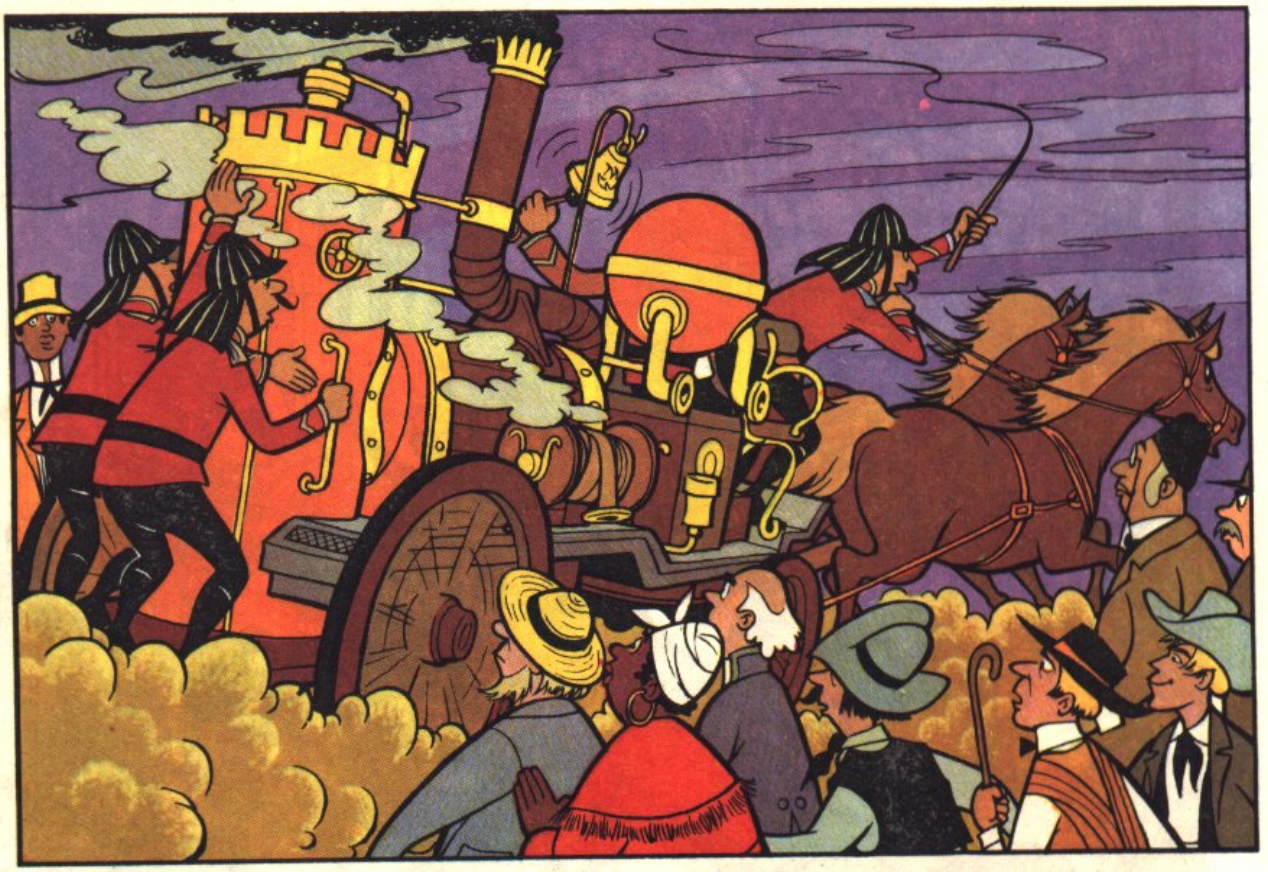

Izgatott kiáltások: „Helyet a tűzoltóknak!" Csengőszó, lódobogás, kerekek dübörgése. A tömeg megmozdult... Néhányan hátrább húzódtak, hogy helyet adjanak, mások kíváncsian előrenyomakodtak.

A tűzoltók elérték a hajót. Jajgató bálozók rohantak feléjük. „Egy belépőért húsz dollárt fizettem! Mi hasznom belőle? Semmi!" panaszkodott Morrison, a dohánykirály.

De a mentők egyenesen a szalonba nyomultak. „Vizet indíts!", kommandírozott a tűzoltóparancsnok. Az erős vízsugár legelőször a helybeli opera primadonnájának, Amanda Tillernek művészi frizuráját pusztította el. Aztán eláztatta a frakkokat, a keménygallérokat és selyem nyakkendőket.

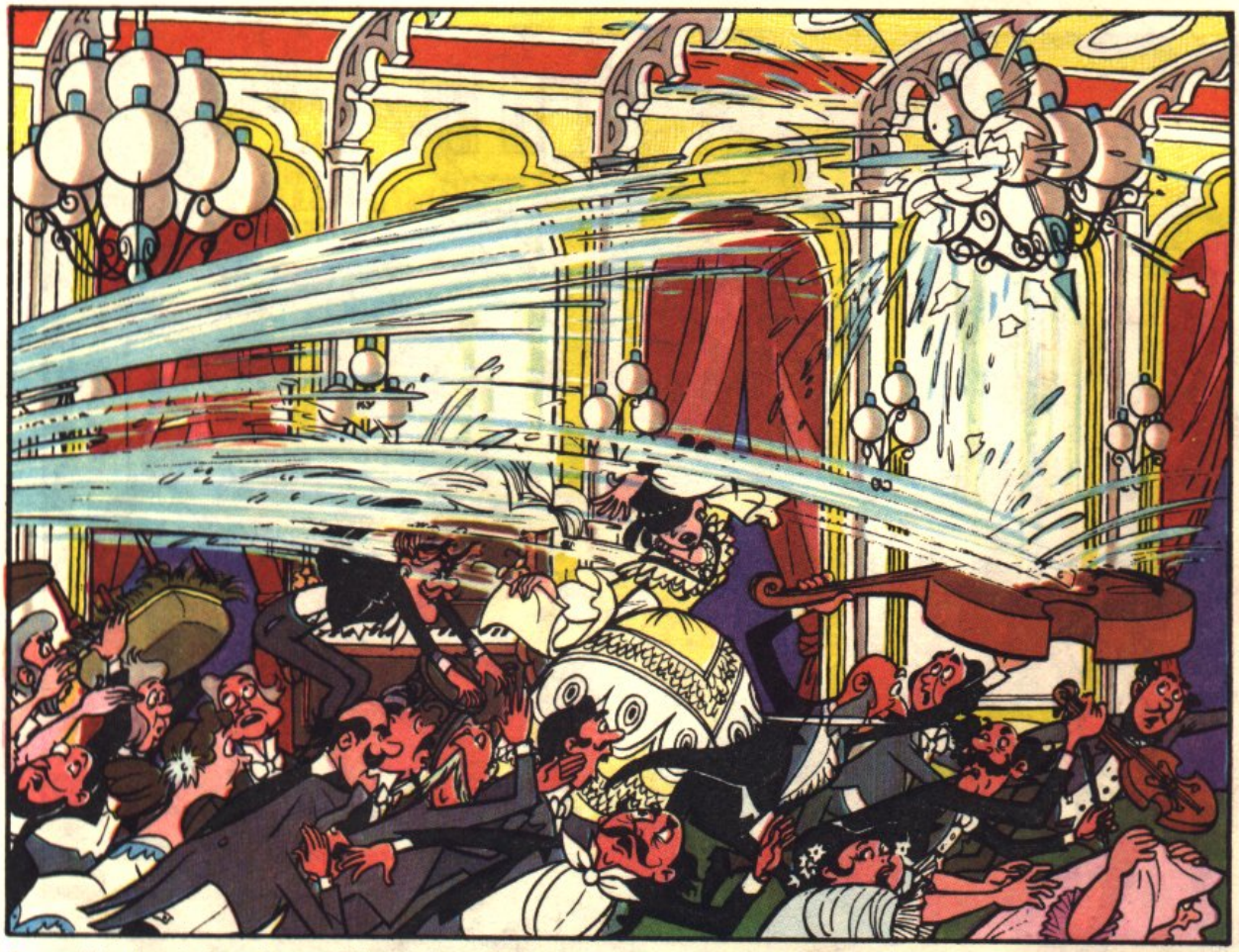

A gavallérok minden eleganciája odalett. Kétségbeesetten menekültek a leglehetetlenebb rejtekhelyekre. A díszkivilágítás kihunyt. Digedagék ceruzái megpihentek a papíron. „Ez aztán szenzációs lesz!", lihegte Dig. „Ez alkalommal nem kell túloznunk. Mr. Potter örülni fog."

Amikor a kavarodás elérte csúcspontját, váratlanul Mr. Turner, a révkalauz rohant be, és ezt kiabálta: „Hagyjátok végre abba a locsolást! Semmi sem ég!" – „Mit ért maga ahhoz!" így a tűzoltóparancsnok.

„Hát akkor jöjjön fel a fedélzetre, és személyesen is győződjön meg róla, honnan jön a füst. A *Louisianá*-ról nem!" – „Akkor ez az első eset, mióta tűzoltó vagyok, hogy így bedőltem."

„Az ördögbe, ez Jonathan Joker ócska teknője, a *Mississippi Királynője!* Hé, Mr. Joker, nincs jobb dolga, mint hogy ide füstöljön? Máshol is horgonyozhatna evvel a kehes múzeumi ócskasággal! Láthatja, hogy itt most ünnepelünk!" – „Mi közöm a ti ünnepetekhez!

Évek óta itt horgonyzom! És avval fűtök, amivel akarok! Még hogy múzeumi ócskaság! Az én jó *Mississippi Királynőm* még mindig felveszi a versenyt a ti puccos csónakotokkal!"

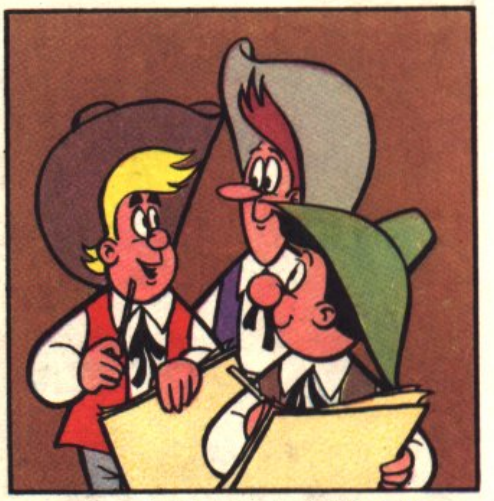

„Hallottátok? Ez kihívás! A két hajó versenye nagy szenzáció lenne!" – „Jegyezd, Dig!"

Digedagék gazdag zsákmánnyal tértek vissza Mr. Potterhez... „Helló, főnök! Itt a New Orleans Magazin legújabb kiadása! Pánik a *Louisianán*..." – „Hogy mi? Na, ezt megnézem! Ide vele!"

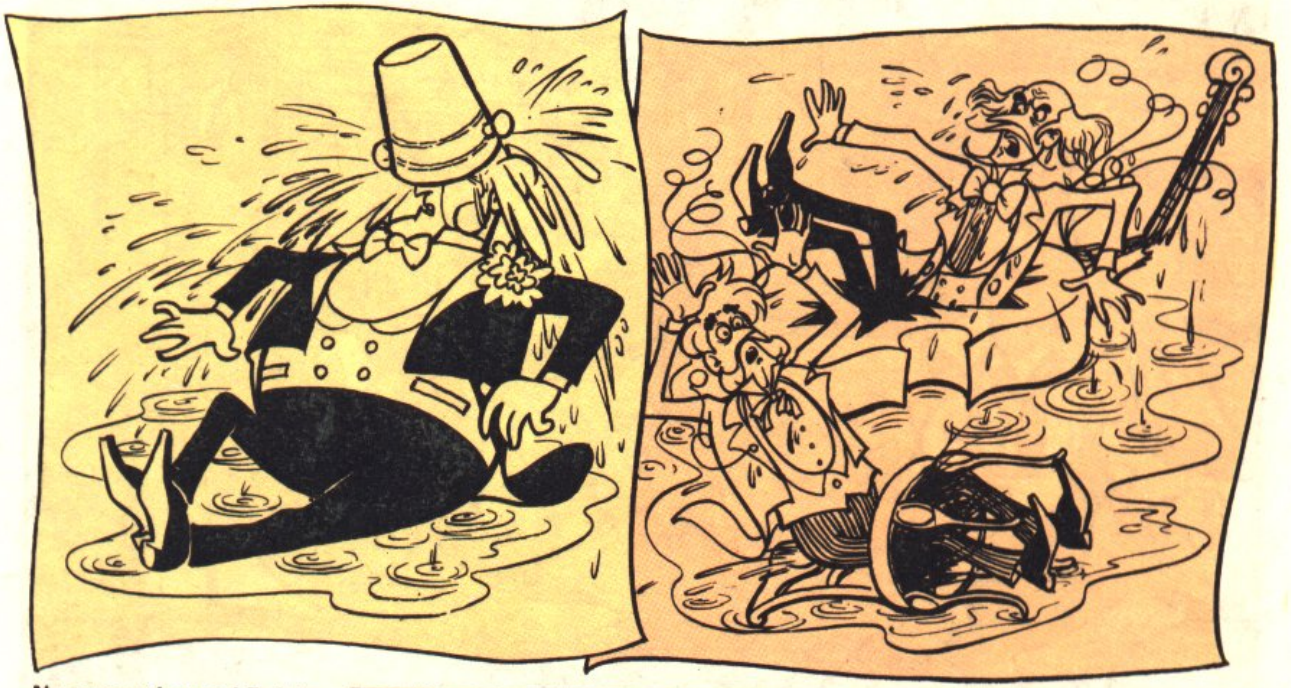

„Nem, nem és nem! Ez képtelenség! Már megint elszaladt veletek a ló! Micsoda túlzások! Az ezredes a nagybőgőben, a milliomos Mr. Galico meg egy pezsgősvödörrel a fején?! És hogy a gazdag Henderson beleszorult egy székbe, és mindenki csuromvizes!"

„Ezt közöljem le? Azt akarjátok, hogy az ezredes szitává lyuggassa a bőröm? Hogy Galico mint egy gyapotbálát darabokra tépjen? Hogy Henderson beledobjon a kukoricadarálójába? Meg akartok tőlem szabadulni? Akkor csak csináljátok nyugodtan!" – „Na de főnök..."

Digedagékba belefagyott a szó. Mr. Potter dühöngve kirohant, és nagyot csattant mögötte az ajtó. Jó időbe telt, míg a három szorgalmas riporter magához tért. „Ki érti ezt?", mondta végül Dag. „Egyszer azt mondják, hogy túlozzunk, hogy loholjunk szenzációk után. De ha ezt tesszük, rögtön lehordanak bennünket: ragaszkodjunk a valósághoz... Rendben van. Ha meg a tényekkel jövünk, megint szidás következik." – „Az a lényeg, hogy hagyjuk ki a játékból a befolyásos embereket", mondta Dig. „Tudjátok mit, kerekítsünk nagy ügyet Joker kihívásából. Evvel senkinek nem ártunk."

A NAGY KIHÍVÁS

A NAGY KIHÍVÁS

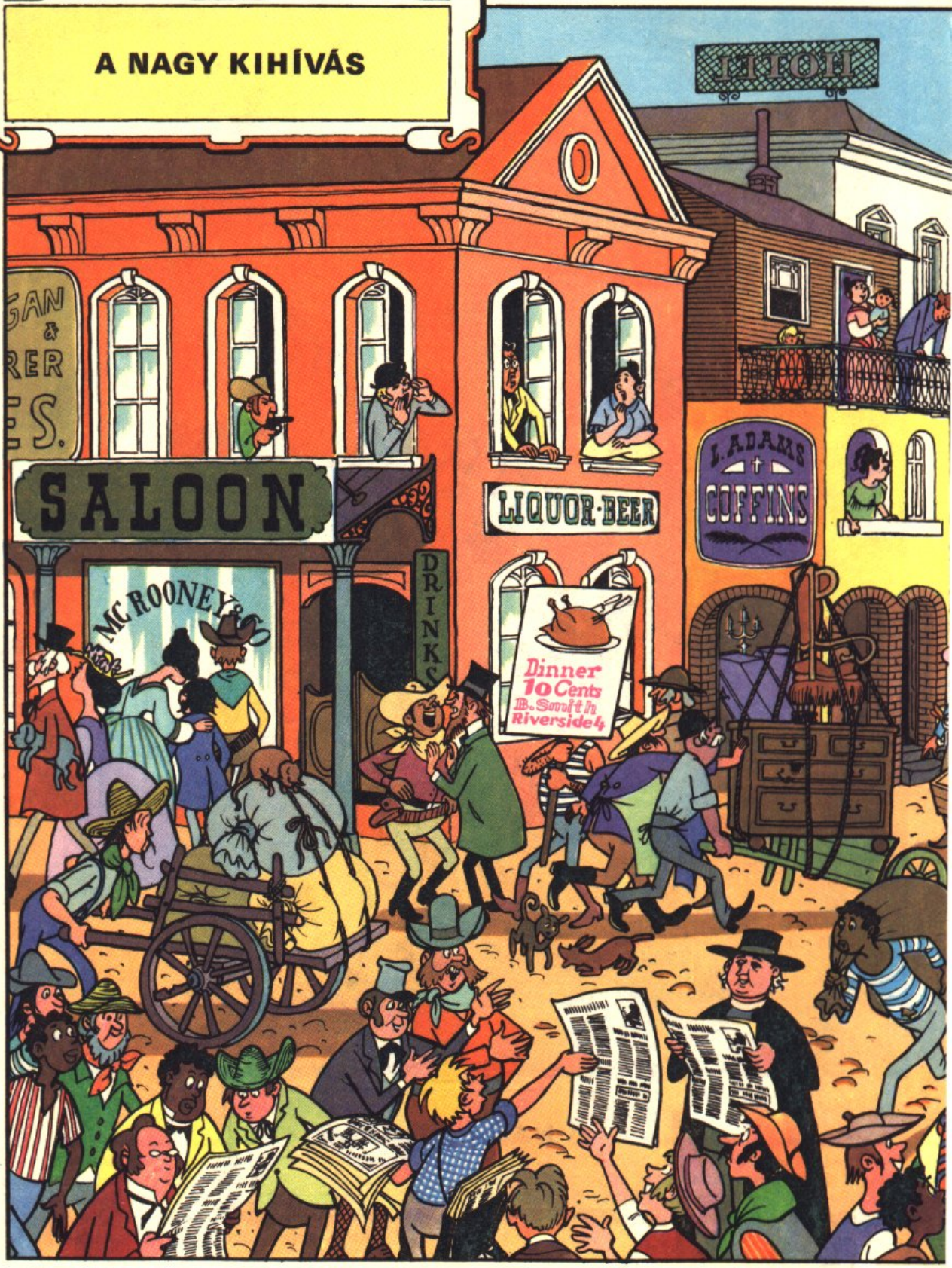

„Az én jó *Mississippi Királynő*m még mindig felveszi a versenyt a ti puccos csónakotokkal!", válaszolta mérgesen Mr. Joker a *Louisiana* révkalauzának, amikor az sértő módon „múzeumi ócskaságnak" titulálta Mister Joker nem egészen vadonatúj gőzhajóját... Ezt a meggondolatlan kijelentését a három szemfüles riporter rögtön felcsípte magának, és máris rohant vele a szerkesztőségbe. Másnap ezzel a címsorral jelent meg a lap: Szenzációs kihívás!, amit a rikkancsok így kommentáltak:

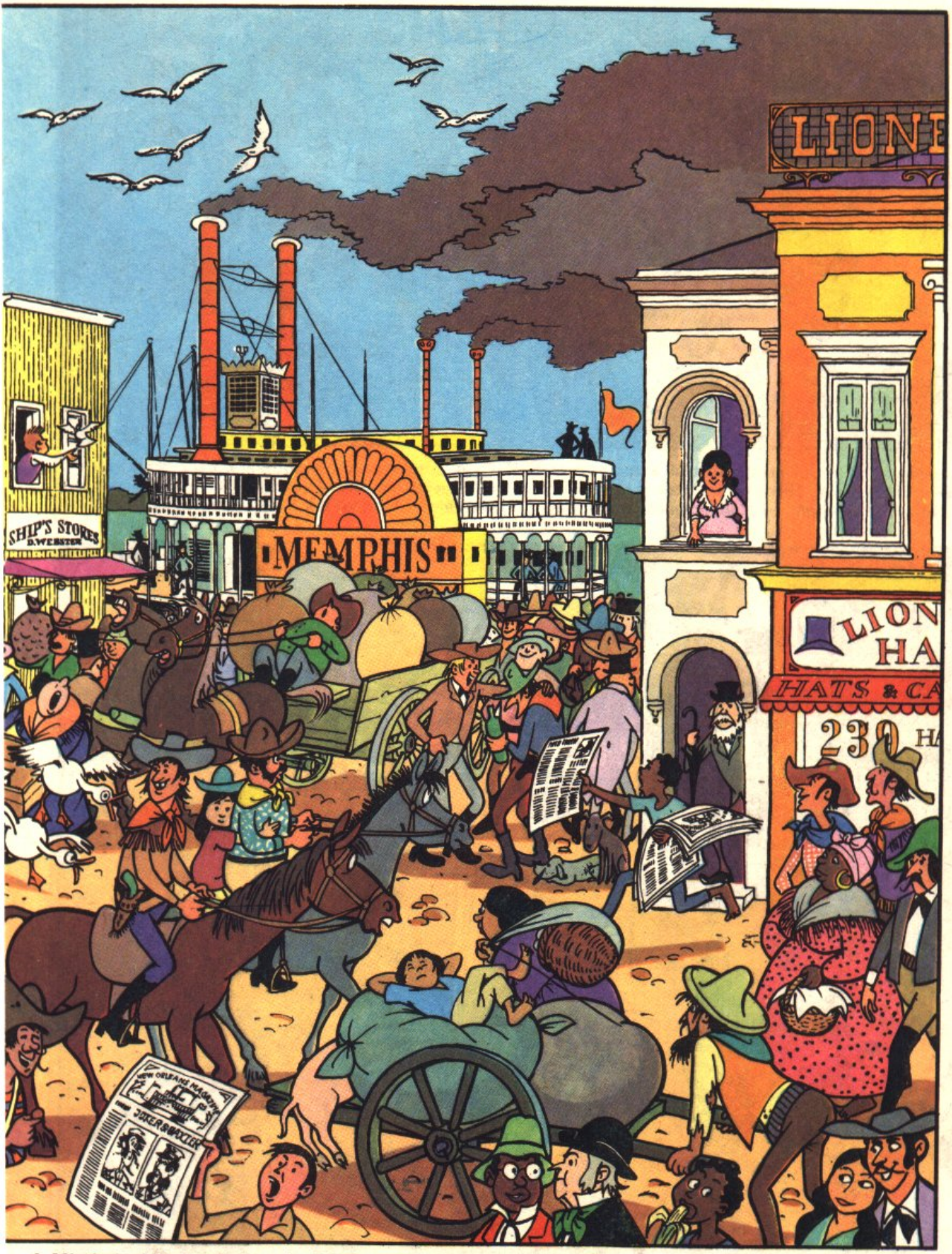

„A *Mississippi Királynője* és a *Louisiana* versenyezni fognak egymással!" Murkinsons lelkész, aki elsők között vásárolta meg a lapot, találóan jegyezte meg: „Erről nekem Dávid és Góliát küzdelme jut eszembe." Mindenkit meglepett a riválisok erőviszonyának egyenlőtlensége, mert az egész város ismerte Jonathan Joker rozsdás bárkáját, a *Louisiana* vízre bocsátását viszont a legújabb technika ragyogó diadalaként ünnepelték a minap. Izgatottan kapkodták a lapot a rikkancsok kezéből.

A kereskedelmi irodák alkalmazottai, a boltosok és a lókereskedők, azok, akik alig értettek a hajózáshoz, Mr. Joker győzelmét képtelenségnek tartották... „Ez megbolondult", mondták harsányan kacagva. „Mindig kitűnő ötletei voltak, de most melléfogott." Más véleményen voltak a révkalauzok, akik szakem-

bereknek számítottak. „Joker merész dologra vállalkozik, de nem minden esély nélkül. Emlékezzetek rá, hogy valamikor ő is révkalauz volt, méghozzá a legjobb, akinek valaha is szava lehetett a parancsnoki hídon. Úgy ismeri a folyót, mint a tenyerét, és ez döntő lehet." A kikötői munkások és a matrózok is

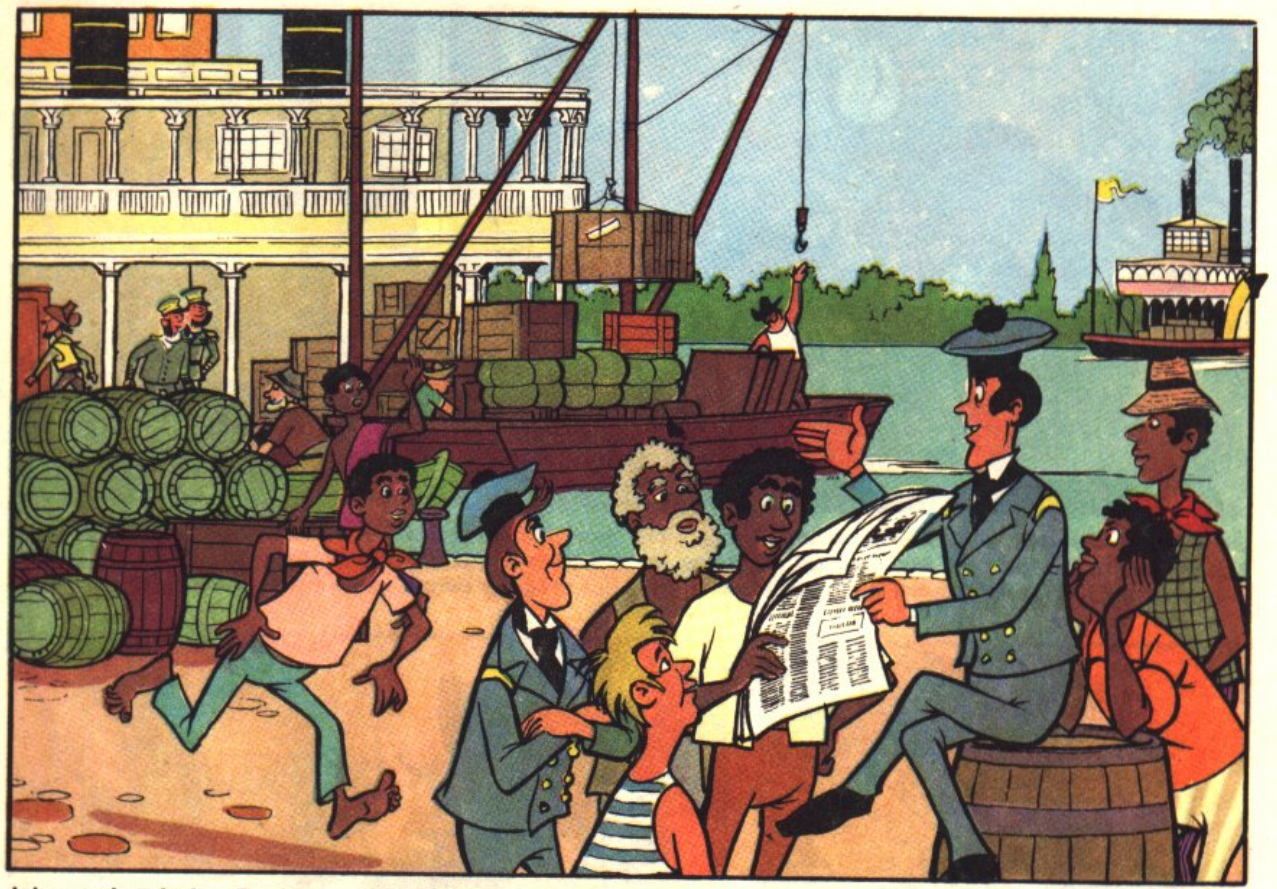

Jokerre tippeltek. „Baxter nem fogja hagyni, hogy tönkremenjen a hajója, ha Joker arra kényszeríti, hogy mindenféle veszélyes folyószakaszokon, homokpadok fölött, mocsaras mellékágakon és víz alatt rejtőzködő fatuskók között hajózzon. A *Királynő*nek győznie kell!" Ebben hittek a *Louisiana* fűtői is. „Baxter kapitány mindig sok gőzt ad a niggereknek. Mi most majd keveset adunk neki."

De olyanok is voltak, akiket felbosszantott ez a hír. Közéjük tartozott például Mr. George B. Jones, a New Orleans Kurir tulajdonosa is. „Nézzük csak, mit hoz a konkurencia!", mondta jókedvűen, és hozatott egy Magazint. „Biztosan megint azt írja meg, ami már tegnap benne volt a Kurirban."

„Mi? Hihetetlen! Erről még nem is hallottam! Szenzáció, hallatlan!"

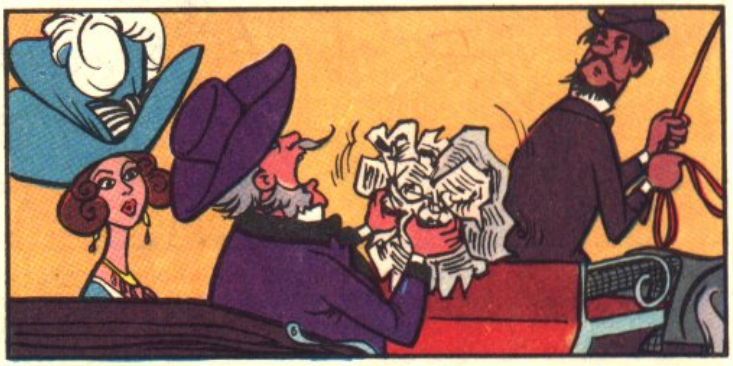

„Hé, James, gyorsan a szerkesztőségbe, de sebesen! Botrány! Szégyen a Kurirnak!" – „Mi a botrány, George?"

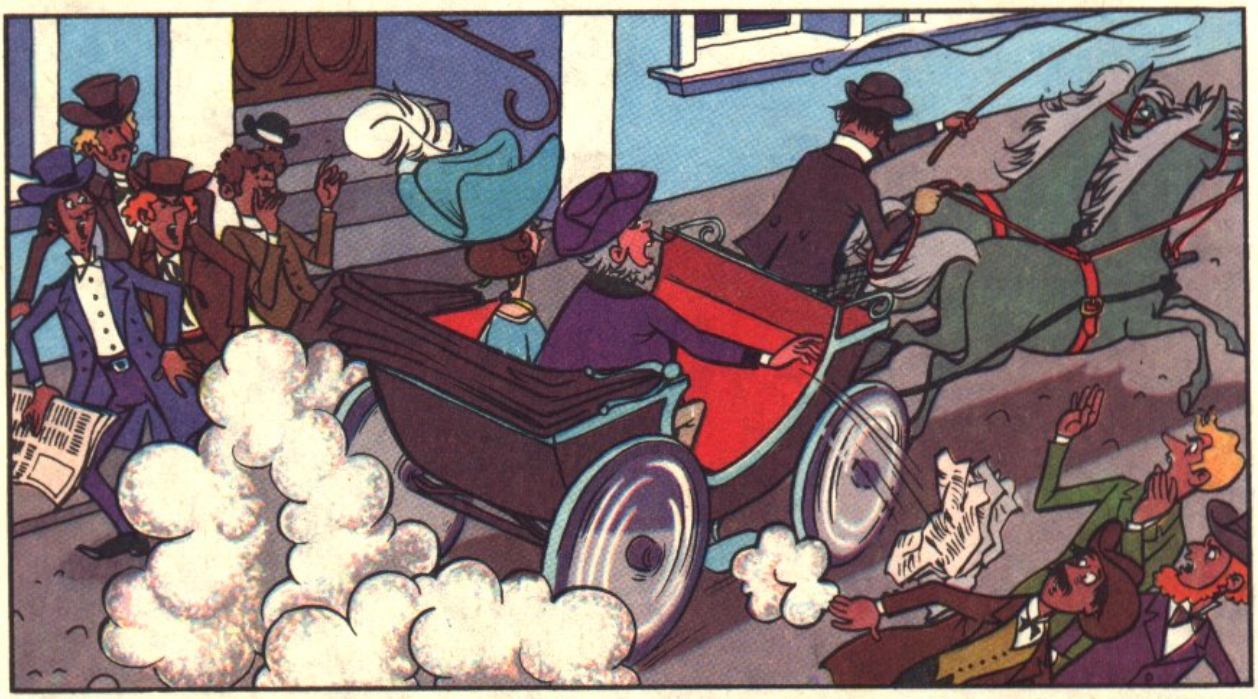

„Hogy ezek a fickók elkaparintottak egy szenzációt az orrunk elől! Képzeld, Esmeralda, megszimatolták, hogy a *Királynő* és a *Louisiana* versenyezni fognak. Miért nem mi tudtuk meg elsőnek? Botrány!"

Mr. Jones ezt a szót már köszönés helyett ordította. „Hogyan, kérem?", dadogta elképedten a szerkesztő. – „Már a kérdése is jellemző, maga hatökör! Soha nem tud semmit! A sajtónál! Örökké a tőzsdei árfolyamokban az orra, ahelyett, hogy néha az ajtó elé is kidugná, ahol szenzációk történnek!"

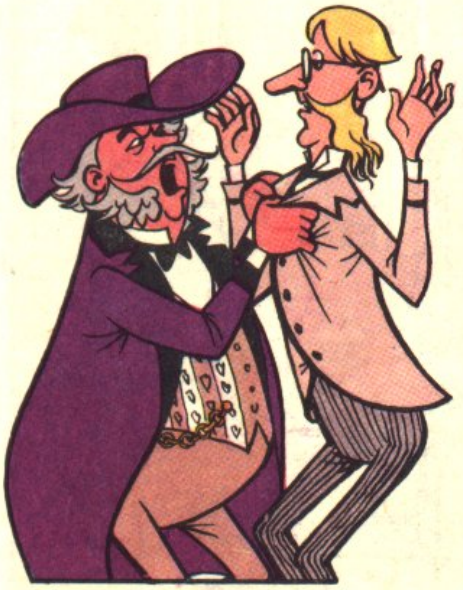

„Szenzációk? Hol, milyenek?" – „Hol, milyenek! Én keressem meg magának? Miért fizetem én magát?"

„Azonnal felmegy a *Louisianára*! Tudjon meg részleteket a hajóversenyről! Tegye nevetségessé Jokert! Vigyen magával egy riportert!" – „Máris, Mr. Jones.."

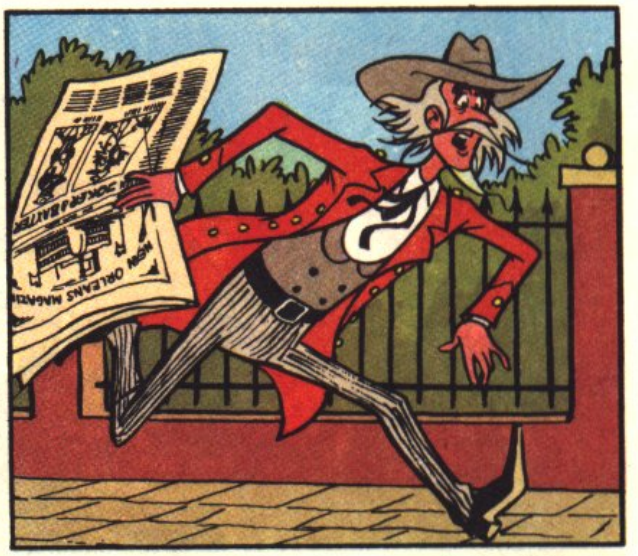

Springfield ezredes is dühös csodálkozással olvasta a cikket. „Hogy jut eszébe ennek a Baxternek egy ilyen nevetséges verseny Jokerrel? Kell ez neki? Hiszen az öreg *Királynő* legyőzése semmiféle reklámot nem jelent. A *Louisiana*nak egyáltalán nincs ellenfele. El kell mondanom Baxternek."

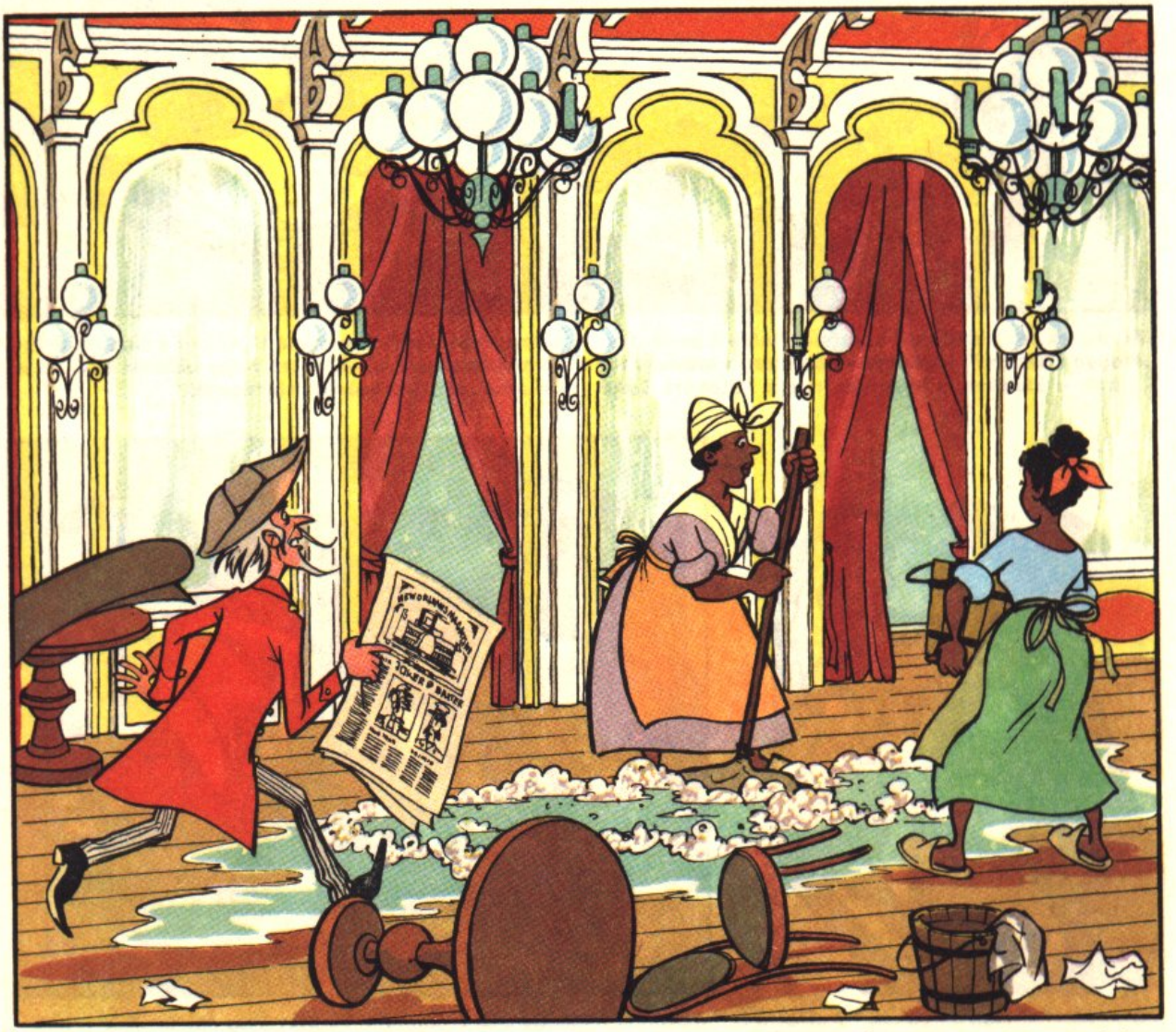

„Te jó ég, hogy néz ki a szalon? Nagy felfordulás volt itt tegnap este. Igazi pánik! Ilyet még harminchatban sem éltem át Texasban. És mindez az átkozott Joker miatt!"

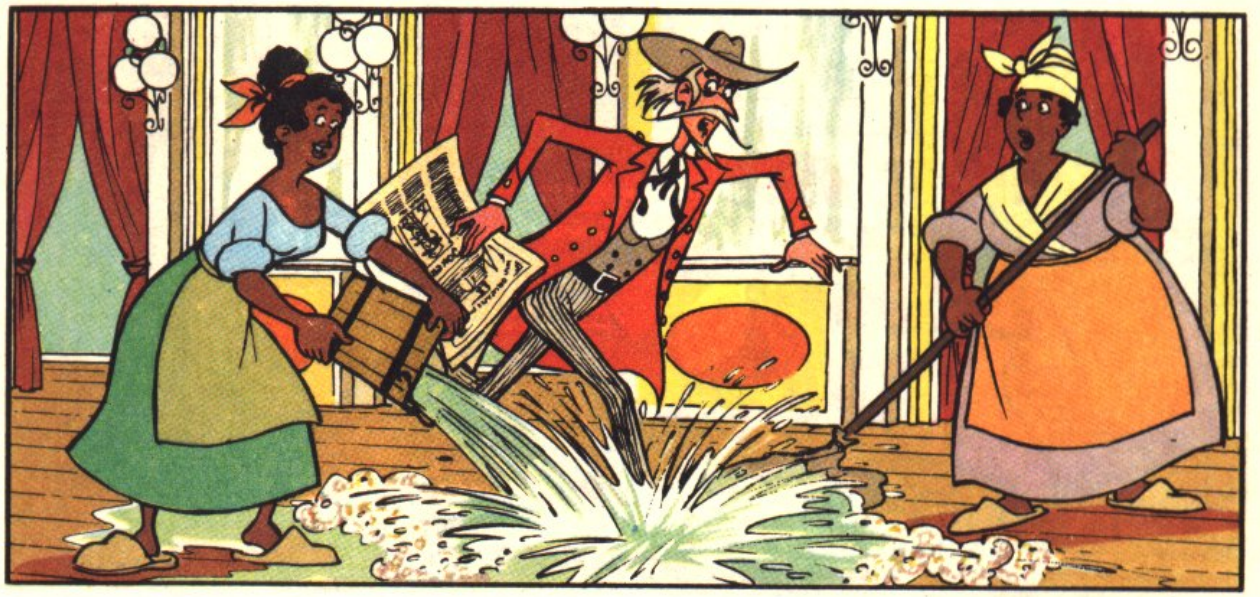

„Hé, nem tudtok vigyázni? Tegnap már megfürdettek a tűzoltók!" – „Vigyázzon maga. Nincs időnk szórakozni. Mr. Baxter azt mondta, hogy siessünk."

„Az ördögbe is, azért még nem kell a súrolókefével a lábamra mászni! Ezer ágyú és gránát, ez kenőszappan!" – „Próbáljon megállni a lábán, utunkban van!"

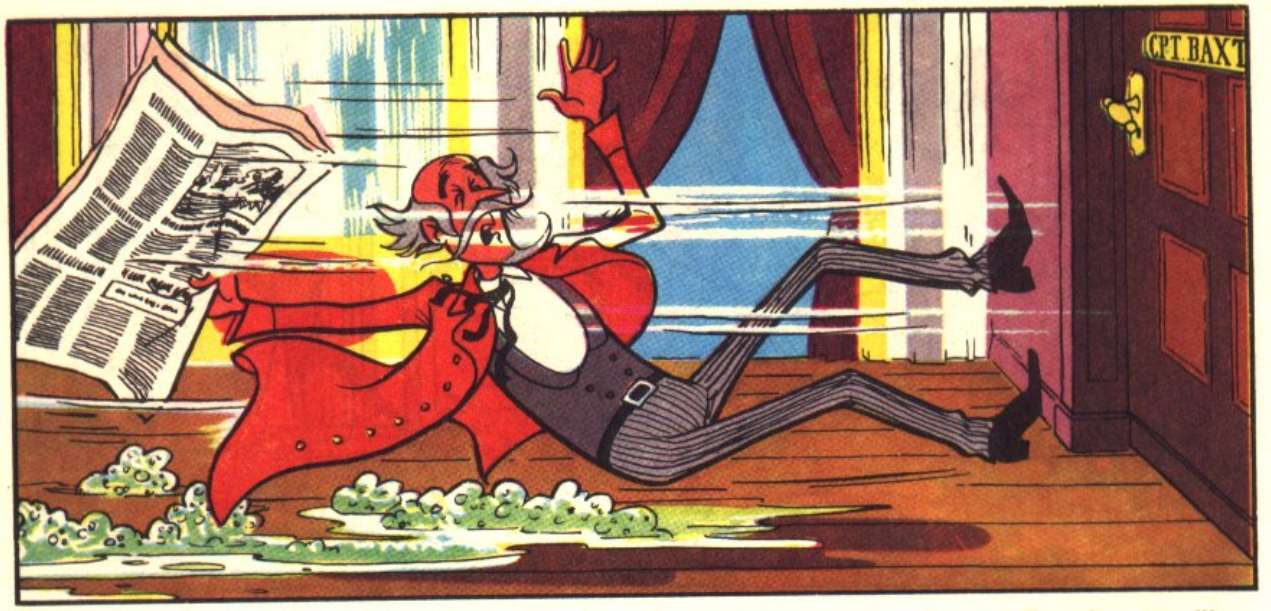

„Szemtelenség! Viccelődnek! De engem senki nem tarthat fel! Itt van Baxter kajütje! Jó reggelt!" – „De ezredes, nagyon kérem, itt nem Texasban van. Illetlen tréfáival megrémíti a hölgyeket."

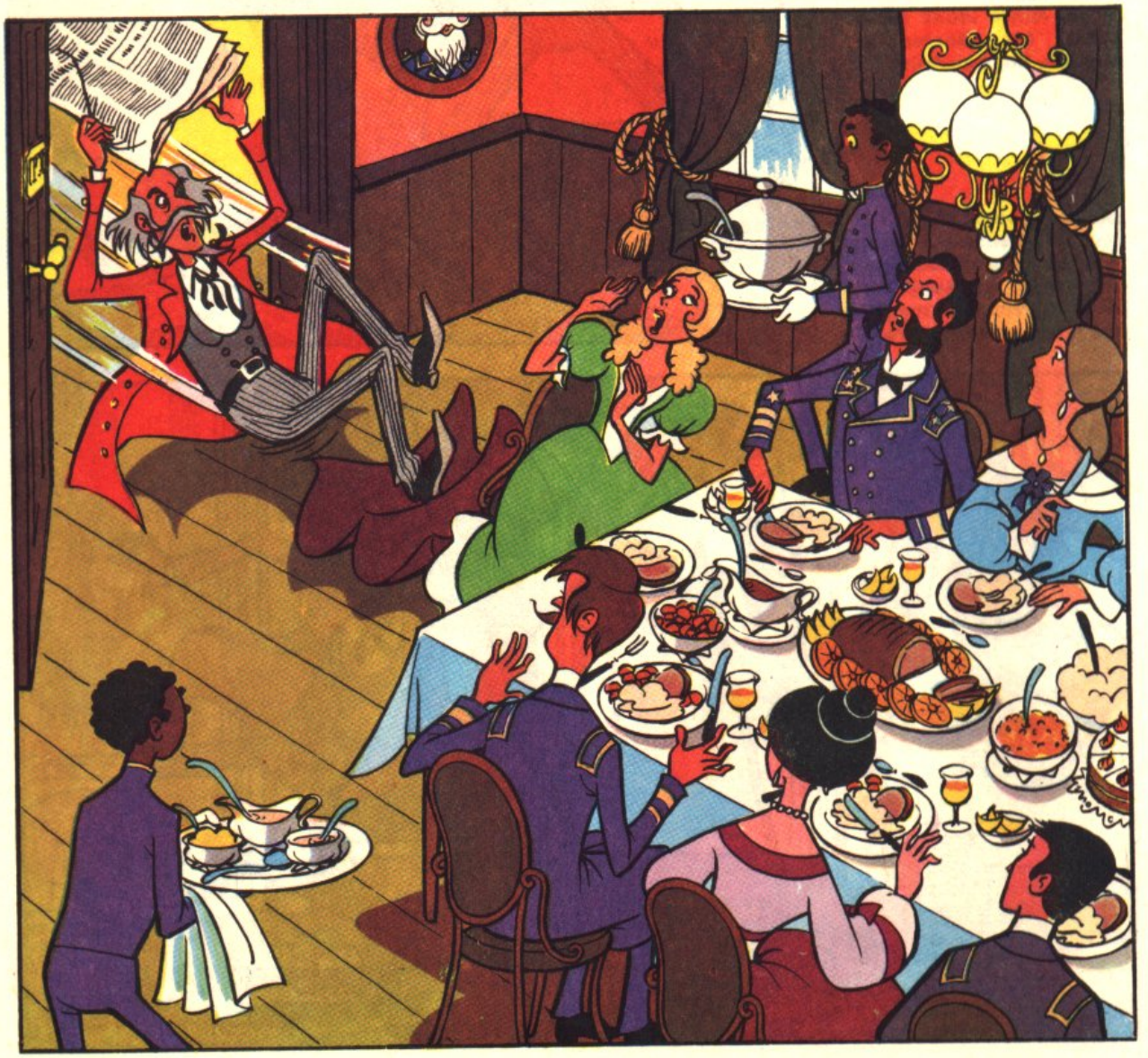

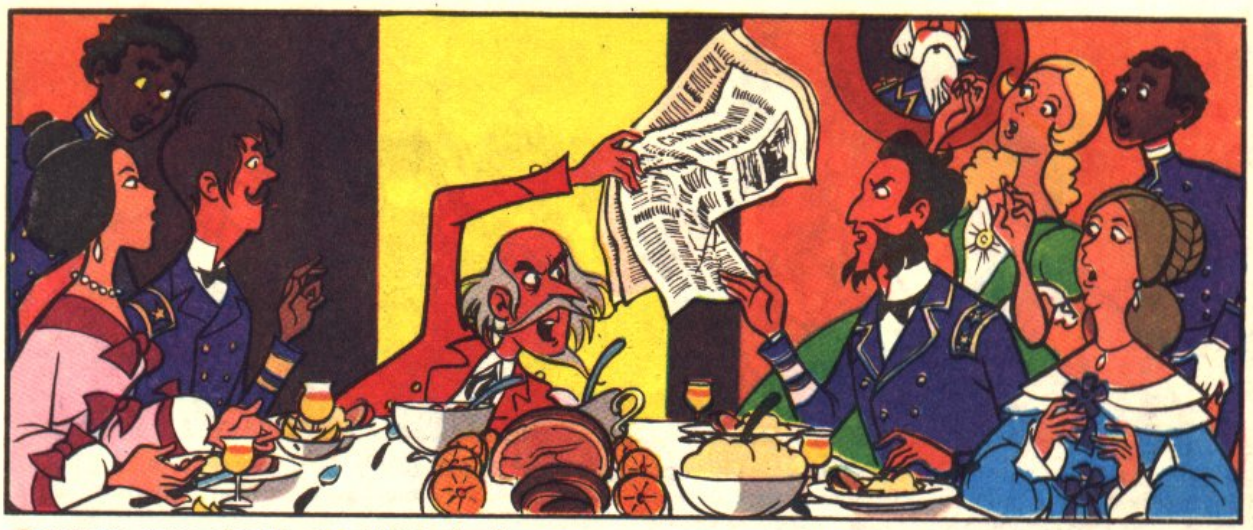

„Bocsánat, nem akarok viccelődni. Kenőszappan volt a talpam alatt. Csak ezt az újságot szeretném megmutatni. Olvassa csak!" – „A New Orleans Magazint? Soha, csak a Kurirt."

„Hogy mi? Joker akar velem versenyezni? Ostobaság! Ugyan ki találta ezt ki?"

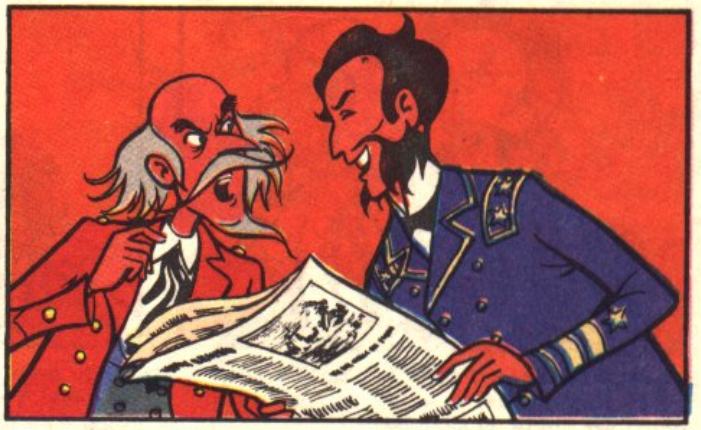

„Nem is tud róla?" – „Miért, tudnom kellene? Csak bosszantani akarnak. De én csak mulatok rajta!"

De Mr. Baxternek elmúlt a nevethetnékje. „Ki zavar már megint? Ismerlek benneteket, ti ugye..." – „A Kurir riporterei vagyunk. Pontosan. Beszélnünk kell önnel, uram!" – „Csak nem a verseny miatt? Ez az

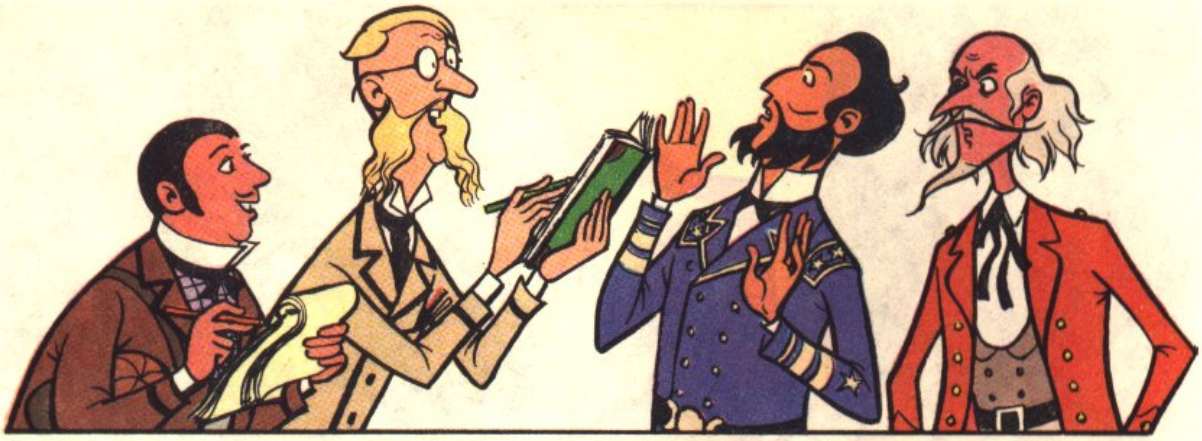

egész..." – „Már régen nyilvánosságra került, ugye azt akarja mondani? Sajnos a Magazinban, ami nyilvánvalóan Joker oldalán áll. Mi természetesen az Ön érdekeit fogjuk képviselni, Mr. Baxter. Érdekelne, mi késztette Önt e merőben képtelen kihívás elfogadására."

„Én egyáltalán semmit..." – „Ne kövessen el hibát, Baxter. Már nem léphet vissza. Mindenki azt hinné, ki akar térni."

„Hogy nem akarja elfogadni a kihívást? Most, amikor már mindenki a versenyről beszél? Tönkre akarja magát tenni? Senki nem utazna többé a maga *Louisianá*jával."

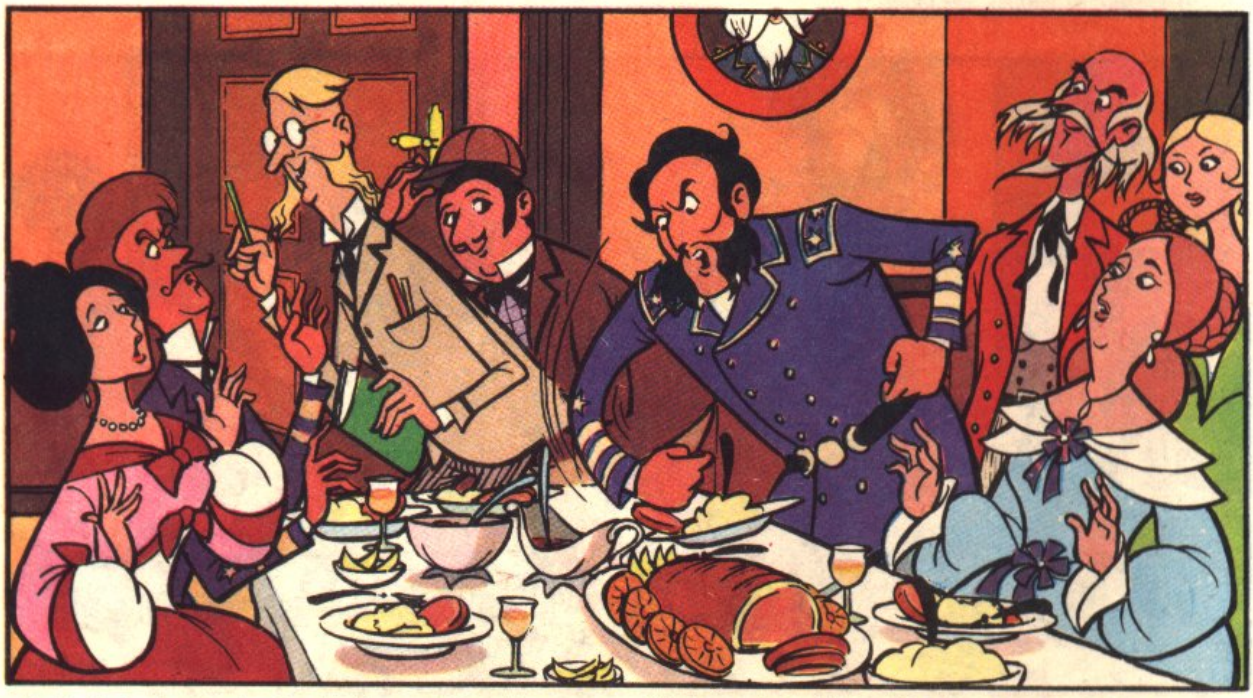

„Az ördögbe is, most már elég legyen! Rendben van, versenyezni fogok. Ez a Joker még meg fogja látni, kivel van dolga! Mondjátok ezt meg neki! Most pedig nyugalmat akarok!" – „Meglátogatjuk Jokert."

A Kurir riporterei felmásztak a *Mississippi Királynője* fedélzetére, ahol igen békés kép tárult elébük. „Teringettét, itt aztán nyugalom van. Joker alszik, a felesége meg nagymosást tart. Hihetetlen!" – „Hé, Mr.

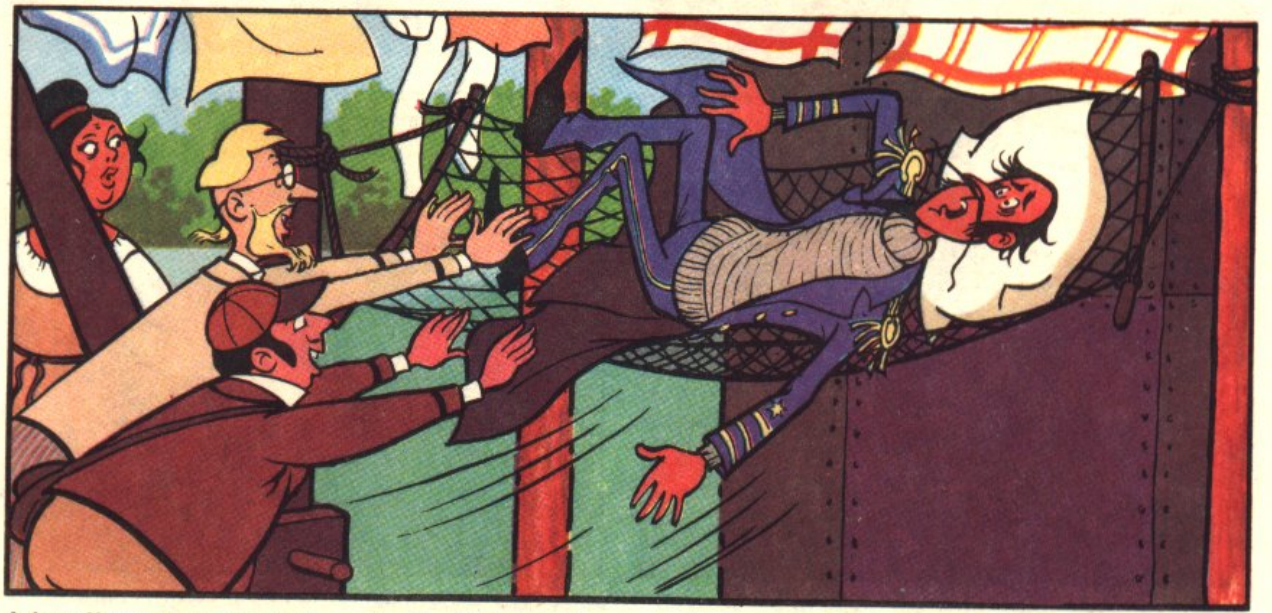

Joker, ébresztő! Egyáltalán nem is akar felkészülni a versenyre, vagy úgy gondolja, hogy ilyesmire nincs szüksége?" – „Mi ez? Kik vagytok? Szeretnék aludni!"

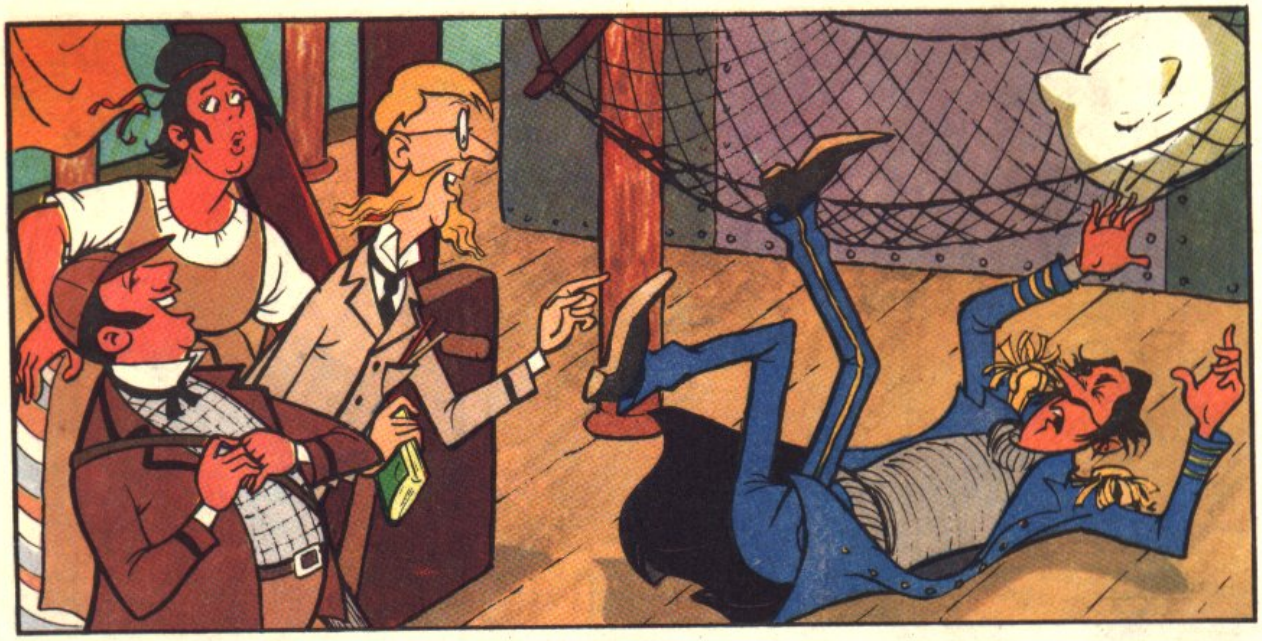

„Azt hiszem, akár tetszik, akár nem, fel kell kelnie, mert ott lent nem valami kényelmes dolog feküdni, Mr. Joker. Nyugalom, ne izgassa fel magát, mi csak jót akarunk. Azt hiszi, Baxter nem fogadta el a kihívást? Nagyon téved!"

„Elég legyen, fékezzétek magatokat! Úgy jöttök ide a fedélzetre, mint a kalózok, és olyan mesét adtok elő itt nekem, amit egyetlen becsületes tengerész sem tudna kibogozni. Mi van Baxterrel? Miféle kihívásról van szó?" – „Hát már nem emlékszik, hogy mit mondott tegnap? Vagy talán az nem igaz, ami itt áll?"

„Avval a puccos csónakotokkal, vagy úgy, ezt tényleg mondtam. De nem úgy gondoltam, mint amilyen mesét ez az újság kerekített belőle." – „Ha egyszer

kinyitod a beszélőkédet, mindig több gőzt engedsz ki a kelleténél, Jonathan. Most aztán törheted a fejed, hogy állítsd le a kazánt, amelyet már felfűtöttél."

„Meglátogatom azokat a fickókat, akik ezt írták. Nem hagyom, hogy rossz irányba vigyék a hajómat! Kénytelenek lesznek úgy manőverezni, hogy ne keresztezzék az én hajóm útját!"

„Vajon sikerül-e neki?" – „Nem hiszem, Jenkins, megmagyarázzák majd neki, hogy ennek olyan látszata lenne, mintha megfutamodna..."

„Milyen dühös Joker! Ugyanúgy becsapták őt is, mint engem. Nagyon szórakoztató lesz legyőznöm!"

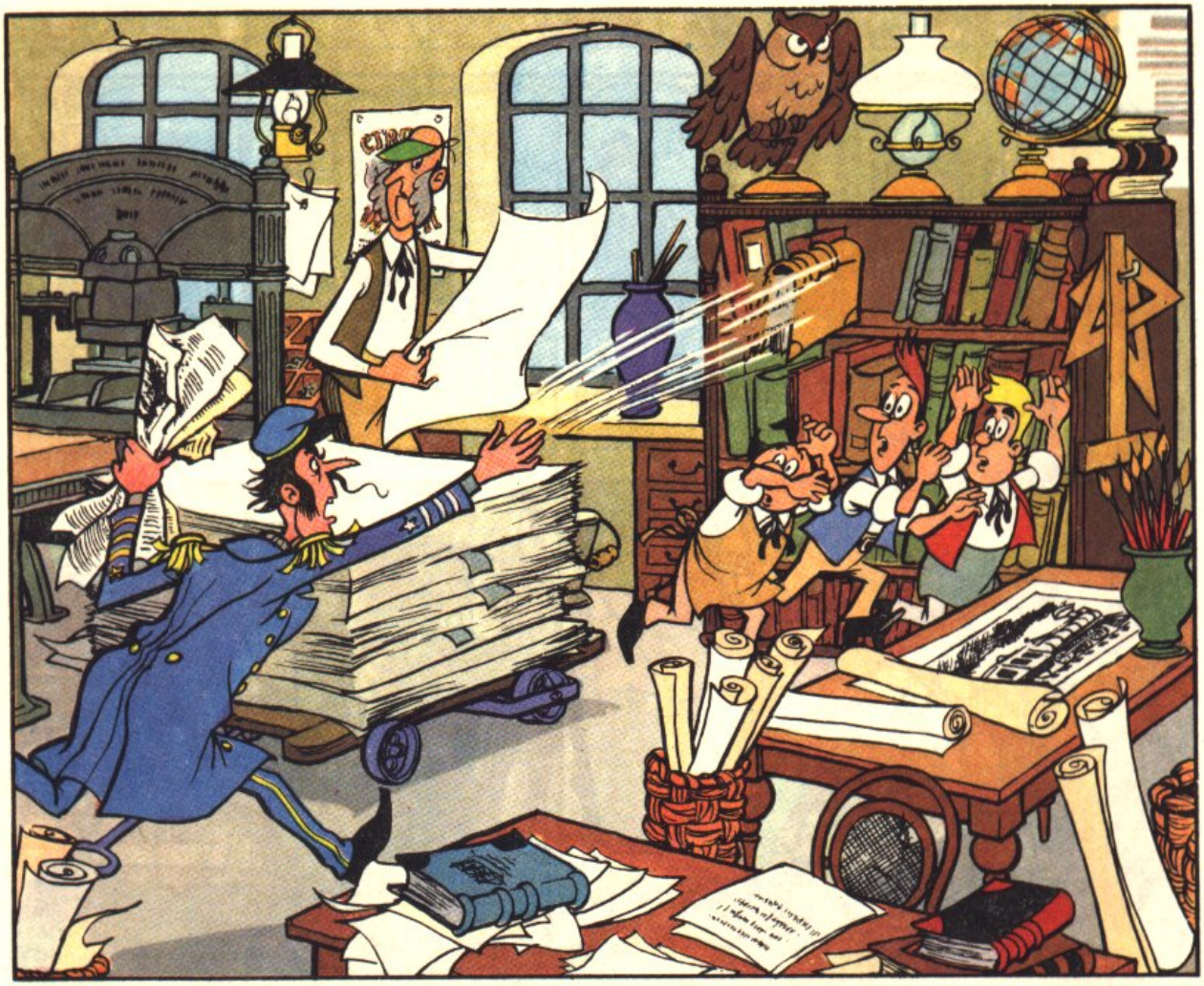

Mr. Joker Tompkins indiánszokásokról írott kézikönyvével kezdte a támadást. „Hé, kapitány, Ön indiánosan támad!", kiáltotta Dig. „Miért nem Murdock hajózási évkönyvével jön?"

„Még azt is megkaphatjátok!", felelte Mr. Joker dühösen. A könyvszekrény tetején levő három dísztárgy inogni kezdett, majd egyensúlyukat veszítve behódoltak a szabadesés törvényének.

Mr. Potter, Digedagék főnöke majdnem halálra nevette magát. „Így kellene lerajzolnom benneteket a holnapi szám címoldalára!" – „Nem azért jöttem ide, hogy címoldal-javaslatokkal szolgáljak!", vágott közbe Mr. Joker. „Panaszt szeretnék tenni!" – „De hát miért?" – „Mert képtelen kalandba akartok hajszolni! Az igaz, hogy mondtam ilyesmit, de nem Baxternek, hanem a révkalauznak. Könnyen dühbe jövök." – „Észrevettük", bizonygatta Dag. „De a versenyt most már nem úszhatja meg."

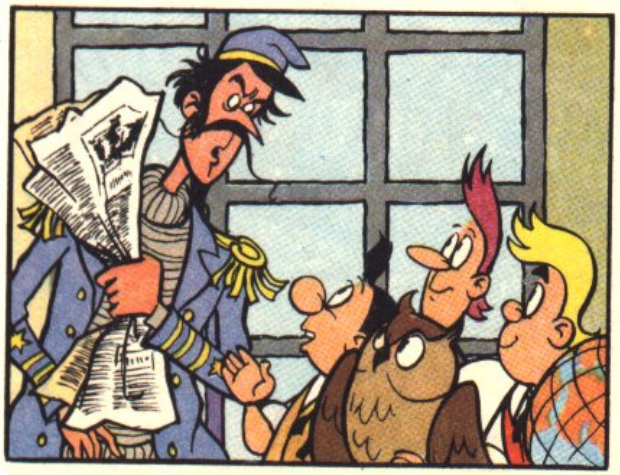

„Azt még majd meglátjuk!" – „Tényleg nem, Mr. Joker. Még azt mondanák, hogy odalett a bátorsága! A becsülete forog kockán."

„De lehetetlen nyernem!" – „Ne mondjon ilyet. Hát nem Ön volt a legjobb révkalauz a folyón? Ön tudja, hogy kell elkerülni a veszélyeket hajózás közben."

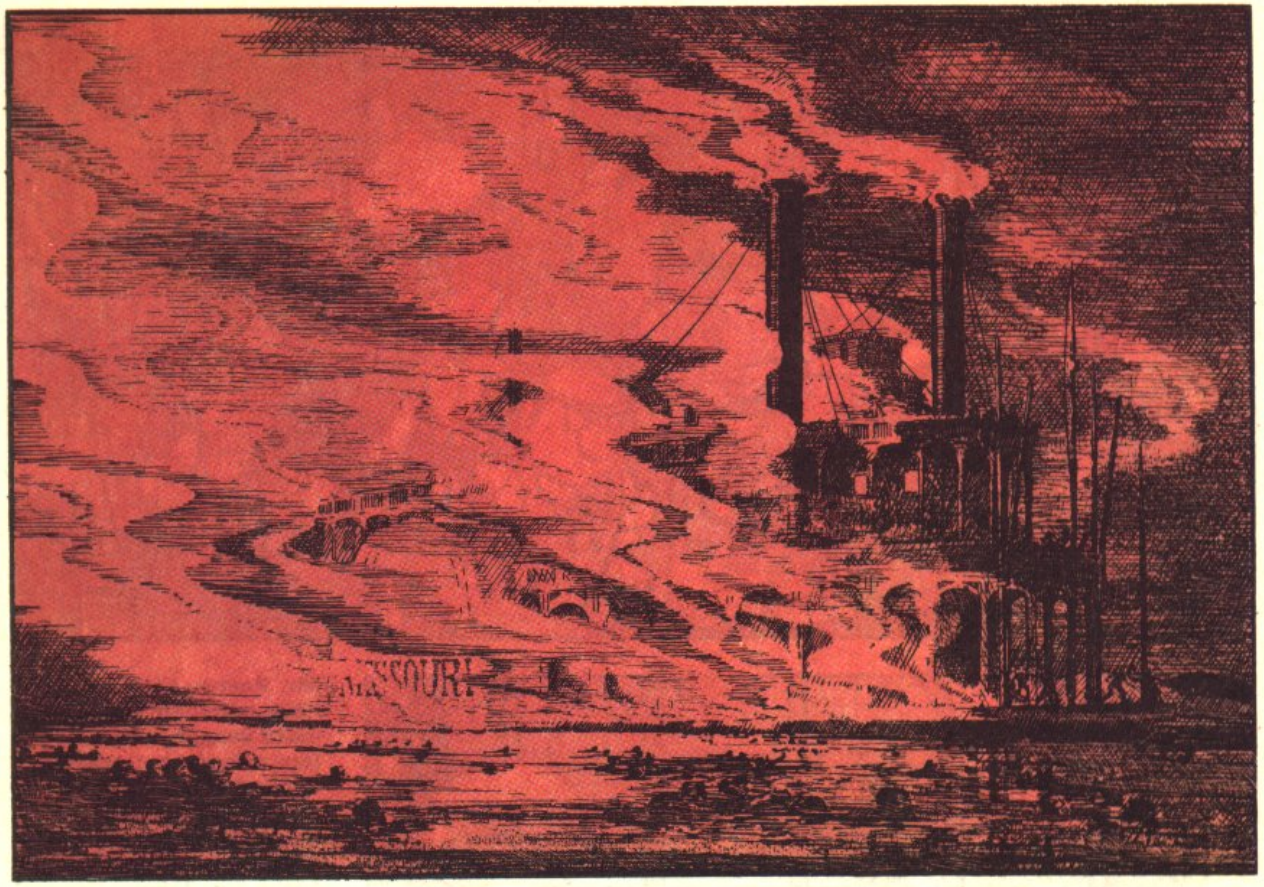

„Itt van pár régi kép. Ez például a *Missouri*, amely St. Louis felé hajózva kazánrobbanás következtében kigyulladt. A kapitány úr rekordot akart felállítani, és túlságosan sok gőzt parancsolt." – „Ez velem is megtörténhet. Az én *Mississippi Királynő*m már öreg. Sokat nem kívánhatok tőle."

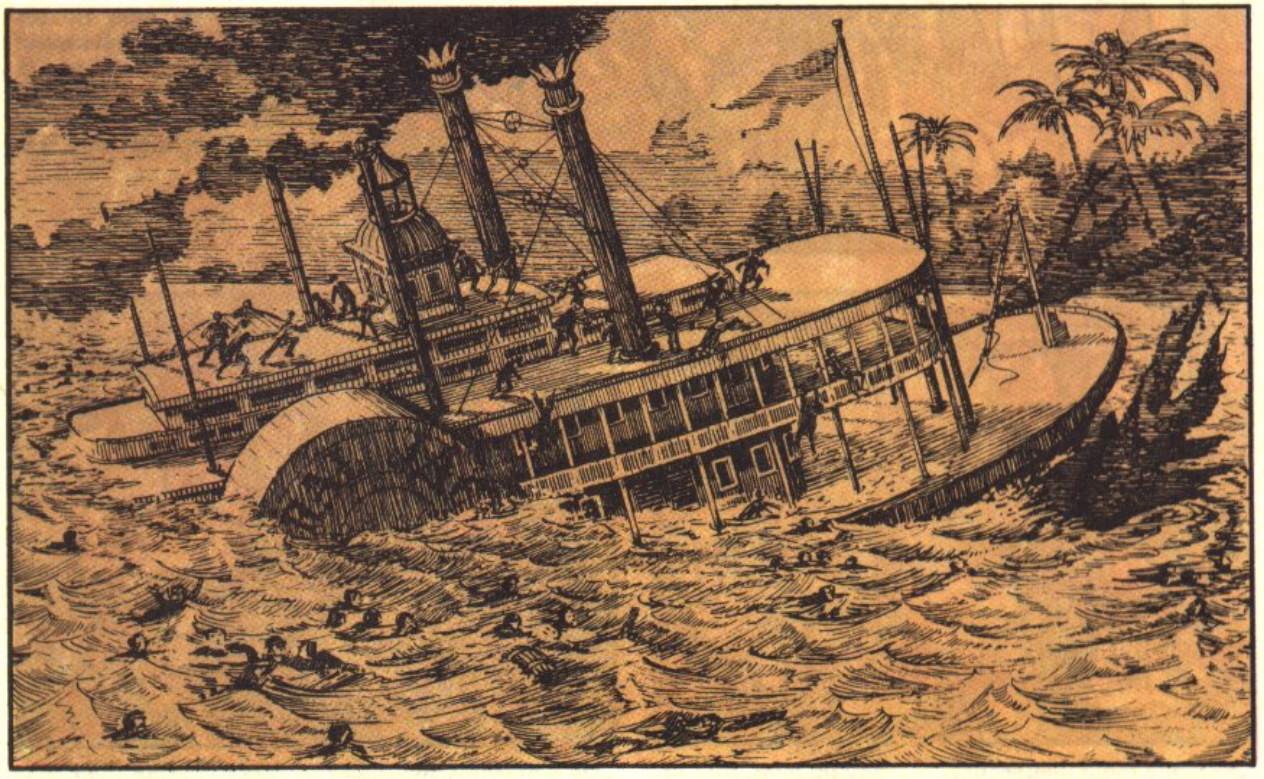

„De ügyes hajózással még ezt a hátrányt is be lehet hozni, Mr. Joker. Az Ön *Királynő*jével biztosan nem fog megtörténni az, ami a *Jackson tábornok*kal, amely Greenwille-nél egy víz alatti fatörzsre futott."

„Vagy a *Tennessee,* amely le akarta vágni azt a nagy folyókanyart Cairo előtt, és a mellékágak tömkelegében eltévedt. Ma is ott van. Hasonló eset történt az *Ohió*val. Egyszerre csak szárazra került, amikor a folyó a tizenhetes pontnál átszakította a földnyelvet, és megváltoztatta a folyását. Emlékszik..."

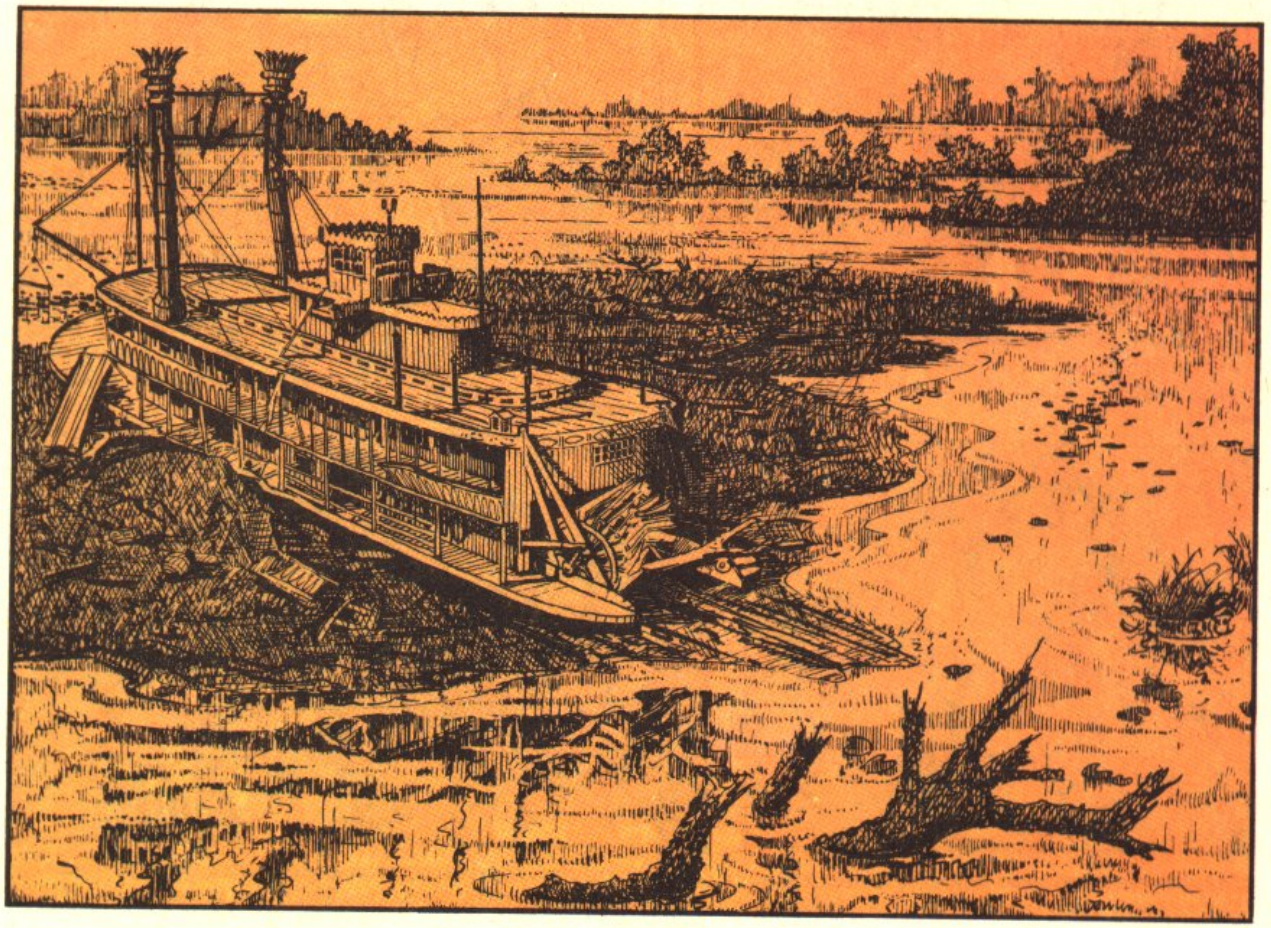

„Elég, elég, mindenre emlékszem. Egy jó révkalauz előre megszimatolja a természeti katasztrófákat. A sodrás megváltozása, a víz elszíneződése rögtön feltűnik neki. A tapasztalata megsúgja, mit tegyen."

„És nekem van tapasztalatom, az hétszentség. Húsz évig voltam révkalauz, és ha úgy tetszik, kívülről ismerem a folyót. Oké, vállalom a versenyt!"

„Ez már beszéd, Mr. Joker! Megengedi, főnök, hogy mint riporterek elkísérhessük? Hogy legyen, akire a bajban számíthat." – „Természetesen! Éppen ezt akartam javasolni."

„Minden élményeteket jegyezzétek le. A legizgalmasabb riportot akarom." – „Világos, főnök!"

„Akkor indulás. Máris megyünk a fedélzetre. Mindenféle előkészületekre szükség lesz." – „Majd mi is segítünk. Bízzál bennünk!"

Amikor a kikötőbe értek, kiderült, hogy Mr. Joker időközben híres ember lett. „Mi Önnek szurkolunk! Győzze le Baxtert!", kiabáltak az emberek. – „Köszönöm", válaszolta Joker. „Majd csak kimanőverezem valahogy. Persze nem lesz könnyű. Sok függ majd a legénységem ügyességétől."

Egyszer csak kiabálni kezdett valaki: „Egy ócska teknő kapitányának nevetséges elbizakodottsága! Jokernek a bolondok hajóján a helye!" – „Már ismerjük ezt a szemtelen hangot", mondta Dag. „Így csak a Kurir szokott írni. Ezért nem olvassák. Az olvasót nem szabad lekezelni."

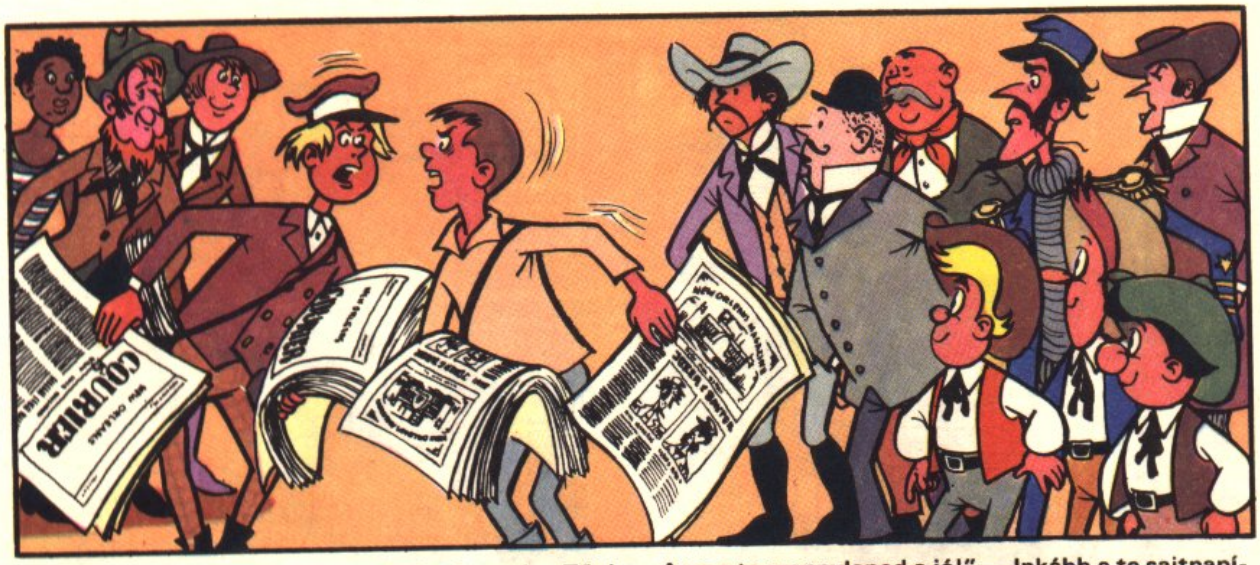

A két újság rikkancsai alaposan hajba kaptak. „Tűnj el innen a Kurirod hazugságaival!" – „Te tűnj el a te ostoba Magazinoddal!" – „Csomagolópapír-árus!" – „Arra a te szennylapod a jó!" – „Inkább a te sajtpapírod!" – Szó szót követett. Egymásnak estek. Az újságok meg szanaszét röpködtek.

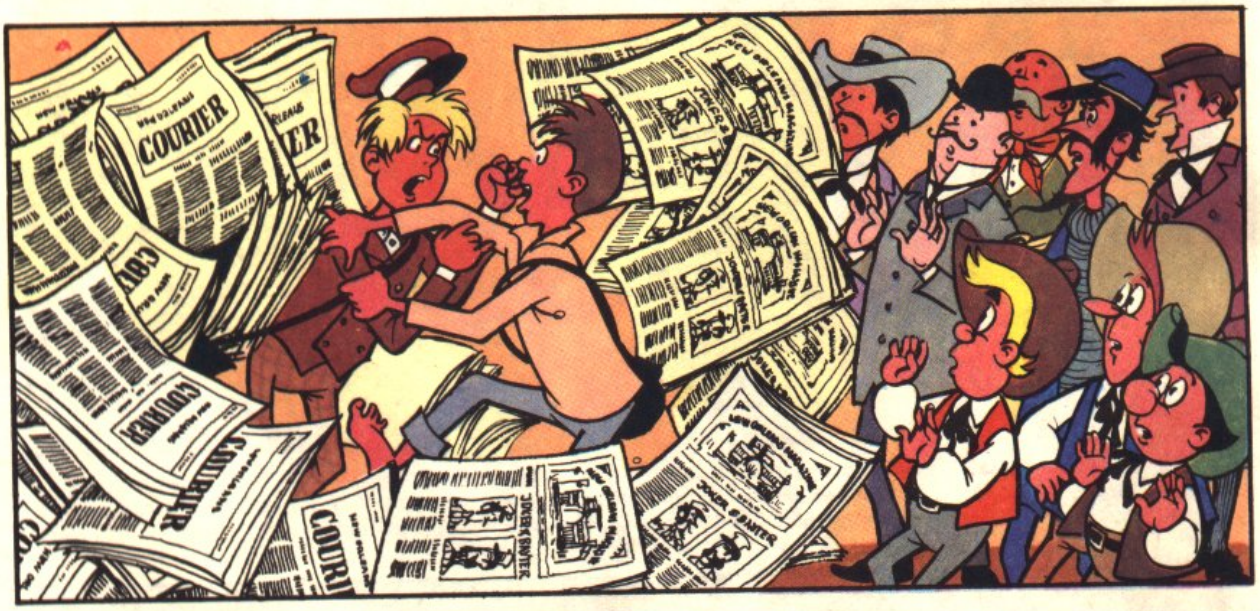

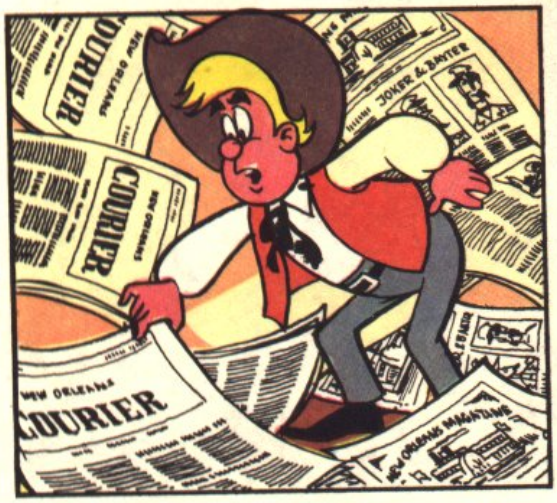

Dag felkapott a földről egy Kurirt. „Hadd nézzem már, mi van benne."

„Az áldóját, még egy karikatúra is Mr. Jokerről." – „Szemtelenség! Olvasd, mi áll alatta!"

COLD DOUCHE FOR MISTER JOKER !

„A városszerte ismert iszákos Joker a whiskygőzzel együtt kibocsátott magából néhány szót, amelyeket a New Orleans Magazinnál ügyködő tökfejek Mr. Baxternek szóló kihívásként értelmeztek. Kívánatos lenne, ha Joker kapitányt (!) a fenti hideg zuhany ismét kijózanítaná."

„Hát ez hallatlan! Hogy én iszákos!" – „Ön természetesen ugyanannyira iszákos, amennyire mi tökfejek. De hát ez jellemző a Kurirra. Jöjjön, kapitány, mutassuk meg nekik, kik vagyunk!"

„Ha eddig nem lettem volna teljesen felfűtve, most már úgy vagyok!", kiáltotta Mr. Joker. „Teljes gőzzel nekilódulok, és hajómat semmi nem fogja eltéríteni a céljától. Ennek a Baxternek meg az uszályában vitorlázó íróasztalkalózoknak pedig olyan hideg zuhanyt fogok kiosztani, hogy még a lélegzetük is elakad!" – „Ráharapott!", súgta oda Dag Digedagnak. „Most már nincs visszaút." – „Rossz a lelkiismeretem, Dag. A jövőben nem szabad minden apróságból szenzációt dagasztanunk. Rosszul hittük, hogy ilyesmivel senkit nem lehet felpiszkálni. A jámbor Mr. Jokert most rémes helyzetbe hoztuk. Segítsünk hát neki, hogy övé legyen a győzelem!"

A START

A START

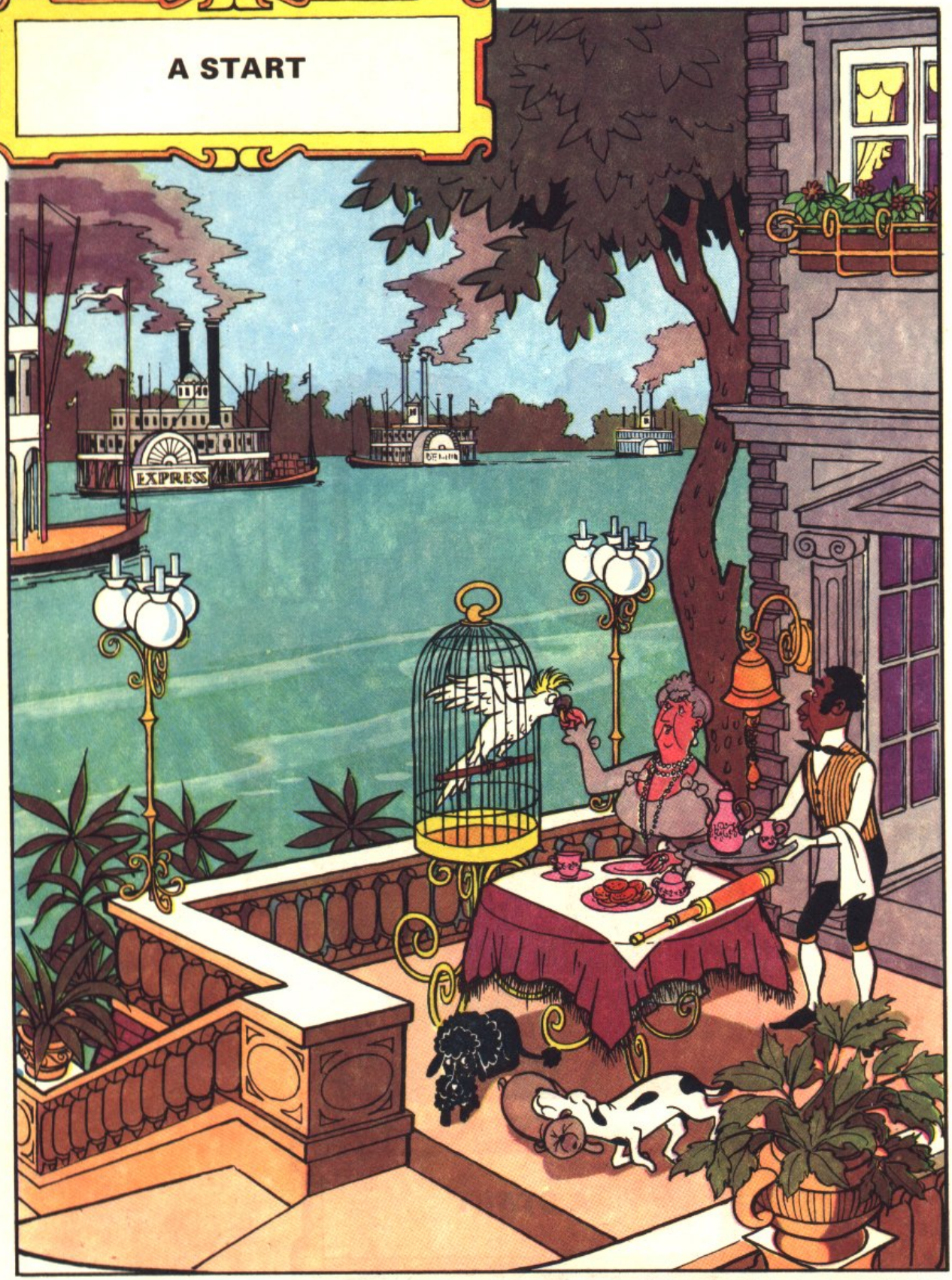

Mr. Joker *Mississippi Királynője* és Mr. Baxter *Louisianája* nevezetes versenyének történetében, amelyről Digedagéknak kellett tudósítást írni a New Orleans Magazin számára, fontos szerepet játszott Mrs. Victoria Jefferson. Mrs. Victoria Baxter dúsgazdag nagynénje volt, s jórészt az ő pénzén építették meg a *Louisianát*. Mr. Joshua Jefferson, a hitvese, hajótulajdonosként összekapart néhány ezer dollárt, mielőtt a *Harrison elnök*kel a levegőbe repült volna.

Villájából, amely a város szélén állt a Mississippi partján, Mrs. Victoria egész nap a hajóforgalmat figyelte, amelyről rendkívül sokat tudott. „Na nézd csak!", kiáltotta. „A *Golden Star* háromórás késéssel érkezik Memphisből. Persze nem csoda, a folyón most rengeteg az uszadékfa, amellyel a Red River áradása ajándékozott meg bennünket. Bár egy Horatio Hicks nem jött volna zavarba az ilyesmitől. Ha ő lenne a kormánynál, már válaszolt volna a jelzésemre."

Papagája, Kidd kapitány csatlakozott a véleményéhez. „Knox a korrrmánynál!", tette hozzá. – „James, adja csak ide a látcsövemet. Látni akarom, igaza van-e Kidd kapitánynak."

„Hogy milyen éles szeme van ennek az állatnak! Tényleg ő az, az öreg Knox. De vajon miért nem Hicks hajózik Parker kapitánnyal?"

„Azt hiszem, a mi Victoria királynőnk most éppen azon csodálkozik, hogy ezúttal Ön hajózik velem, Knox", mondta ebben a pillanatban Parker kapitány a révkalauzának.

„Nem is sejti, hogy a jó Hickset elcsábította a nevadai ezüstláz." – „Végre valami, amiről nem tud, mert egyébként semmi nem kerüli el a figyelmét, ami a folyón történik."

„Ezért is nevezik a Mississippi királynőjének. Bár amióta Joker ugyanezt a nevet adta öreg csónakjának, nem szívesen hallja." – „Joker nyilván így akarta boszszantani."

„Persze abban az ostoba históriában Victoria volt a bűnös. Igaz, hogy Jokernek mint révkalauznak nem lett volna szabad a kormányhoz engednie, még akkor sem, ha a gazdája felesége volt. Amikor aztán az *Arkansas* zátonyra futott, Jokeré lett a felelősség. És ez az állásába került."

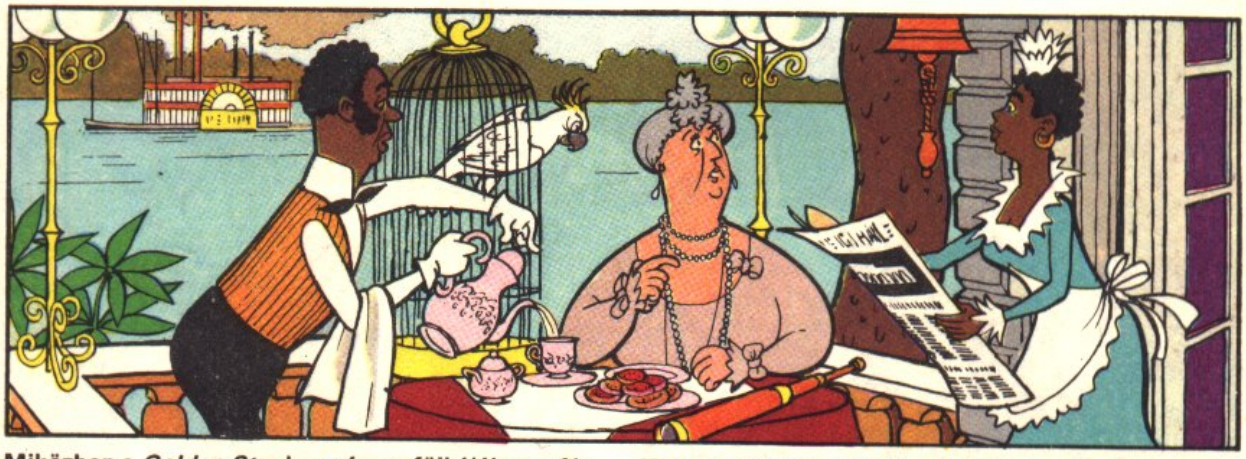

Miközben a *Golden Star* kormányosfülkéjében a férfiak a múltjáról csevegnek, a Mississippi királynőjének meghozzák a reggeli újságot. „Na végre, Bessie! Hol piszmogtál eddig? Az újságos már öt perccel ezelőtt itt volt! Csak nem tanulsz titokban olvasni?" – „Nem, asszonyom, bocsásson meg, kérem."

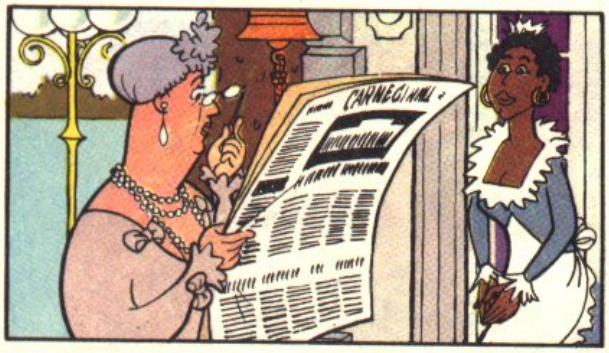

„Elhallgass! Te is csak azt szeretnéd, hogy ez a Lincoln legyen az elnök. Újabban azért dugjátok állandóan fekete orrotokat az újságokba. Na nézd csak, mit látok? A *Mississippi Királynője* és a *Louisiana* versenye! Hát az én unokaöcsém, Samuel Baxter elvesztette a józan eszét? Nevetségessé teszi magát! Még hogy verseny egy delfin és egy levesbe való teknősbéka között! James, a kocsimat!"

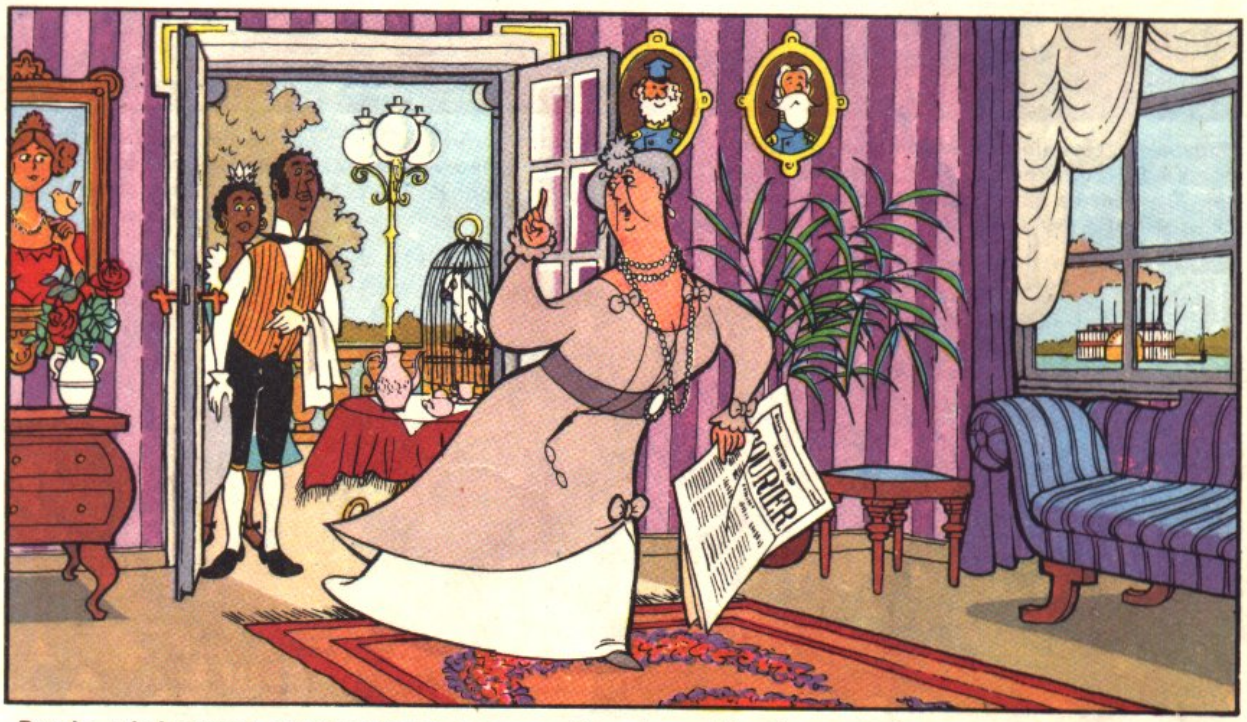

„Bessie, a kalapomat, a boámat meg a napernyőt! Igyekezzetek már, mit álltok itt? Azonnal a városba kell mennem megkérdezni az unokaöcsémtől, hogy képzelte ezt! Így megszentségteleníteni a *Louisiana* első útját! Ez a fiú a maradék eszét is elvesztette."

Eközben a révkalauzok klubjában megállapodtak a versenyfeltételekben. „Még egyszer összefoglalom", mondta a klub titkára. „A verseny színhelye a Mississippi New Orleans és Baton Rouge között. A startra körülbelül két óra múlva kerül sor, pontosan 11 órakor. Az a győztes, aki elsőnek érinti meg a Baton Rouge-i kikötő előtt kifeszített szalagot. A célt természetesen saját erővel kell elérni."

„Ha ezeket a feltételeket elfogadják, kérem Mr. Baxtert és Mr. Jokert, hogy kézszorítással erősítsék meg, köszönöm." – „A kocka el van vetve", állapította meg Dag. „Igyekezzünk a fedélzetre."

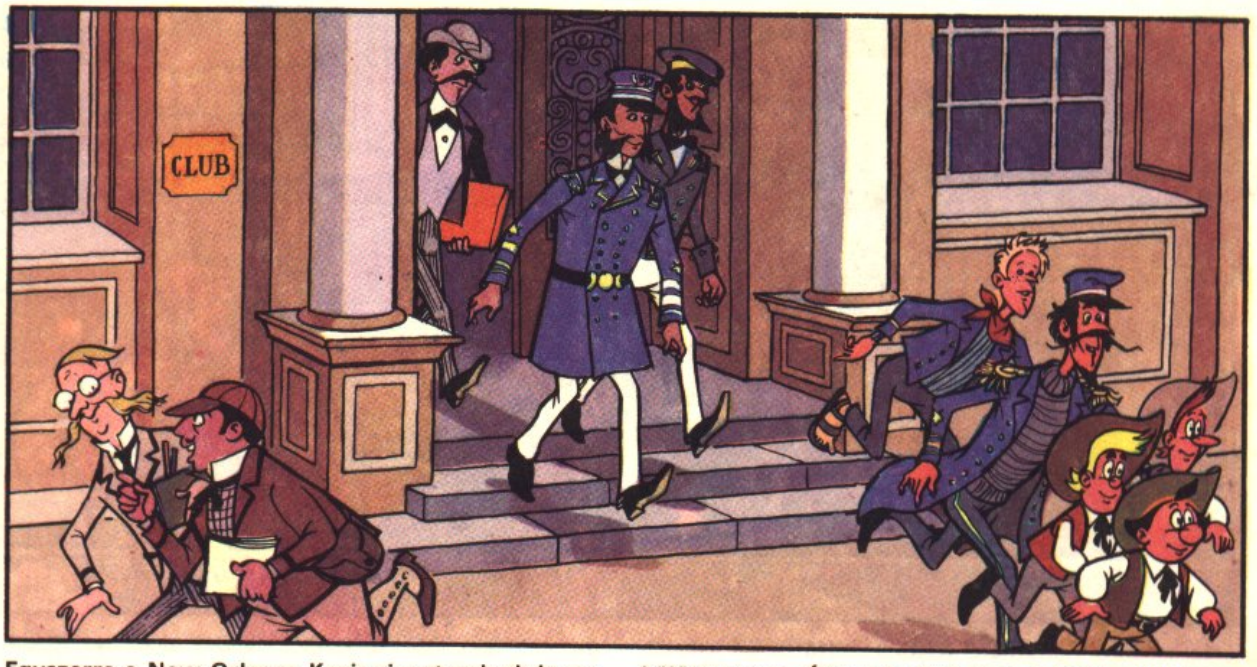

Egyszerre a New Orleans Kurir riportereinek is nagyon sietős lett. „Jenkins, azonnal ki kell hoznunk egy különszámot. Úgy rajzoljuk meg Jokert, amint egy whiskyshordóban evez a *Louisiana* mögött!"

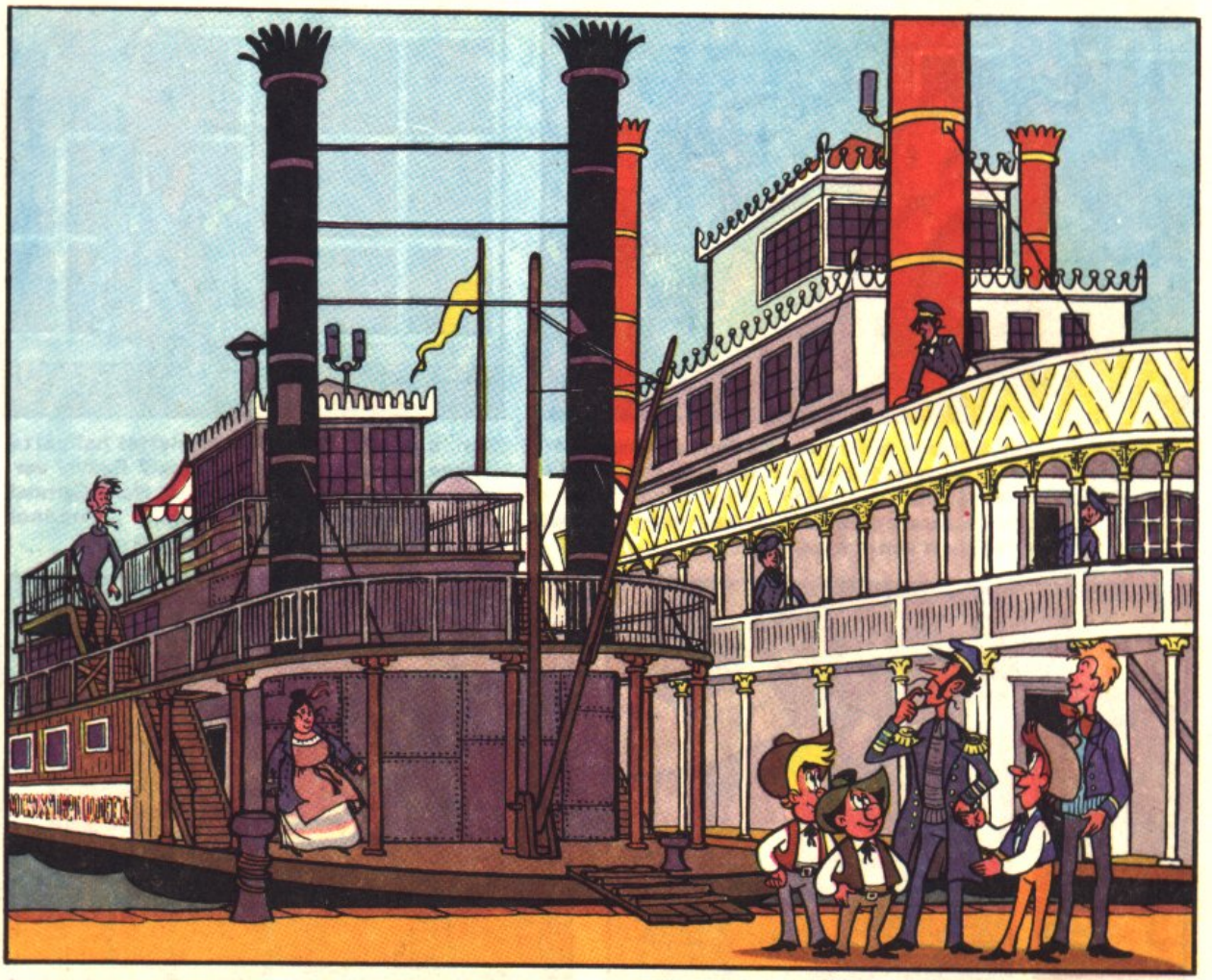

Amint Joker megpillantotta öreg *Királynőjét*, ismét kételkedni kezdett: „Nem tudom, kibírja-e, ha majd állandóan teljes gőzzel kell haladnia ár ellen." – „Ugyan már, még egészen jó erőben levő öreglány. Ha Ön vezeti, biztosan győz. Dobjon be minden trükköt, amit révkalauz korában tanult."

„Na, mi van, Jonathan? Kellően felfűtötted a firkászokat? Hátramenetre kapcsoltak?" – „Hagyd abba, Jessie! Nem, mert megváltoztattam az irányt. Tizenegy órakor indulunk!"

„Jonathan, neked teljesen tönkrement a fedélzeti rakományod? Elfelejtetted, hogy éppen nagymosásban vagyok? És ennivaló sincs a fedélzeten!" – „Akkor most hagyd abba a mosást, és sürgősen szerezz ennivalót. Nekem még Sammel kell beszélnem, rendben van-e a hajógép."

Sam, a gépész mindezt rémülettel hallgatta. „Joker megváltoztatta az irányt? Szóval versenyezni akar? De Sam nem akar! Nem, Samnek nincs többet verseny! Sam eltűnik." „A kazánok és a csövek elöregedtek, eresztik a vizet.

A jó öreg *Királynő* biztosan a levegőbe fog repülni! De Sam nélkül! Sam nagyon sajnálja, hogy el kell hagynia Jokert. Az egész Joker család mindig nagyon jó volt Samhez, a szegény niggerhez." „Hé, Sam,

hova mész? Nem volt szó partraszállásról. Ellenkezőleg, most égető szükségem van rád a fedélzeten!" –

„Sam mindent tud. De Samnek nincs kedve égi utazáshoz, mert egyszer már volt része ilyesmiben."

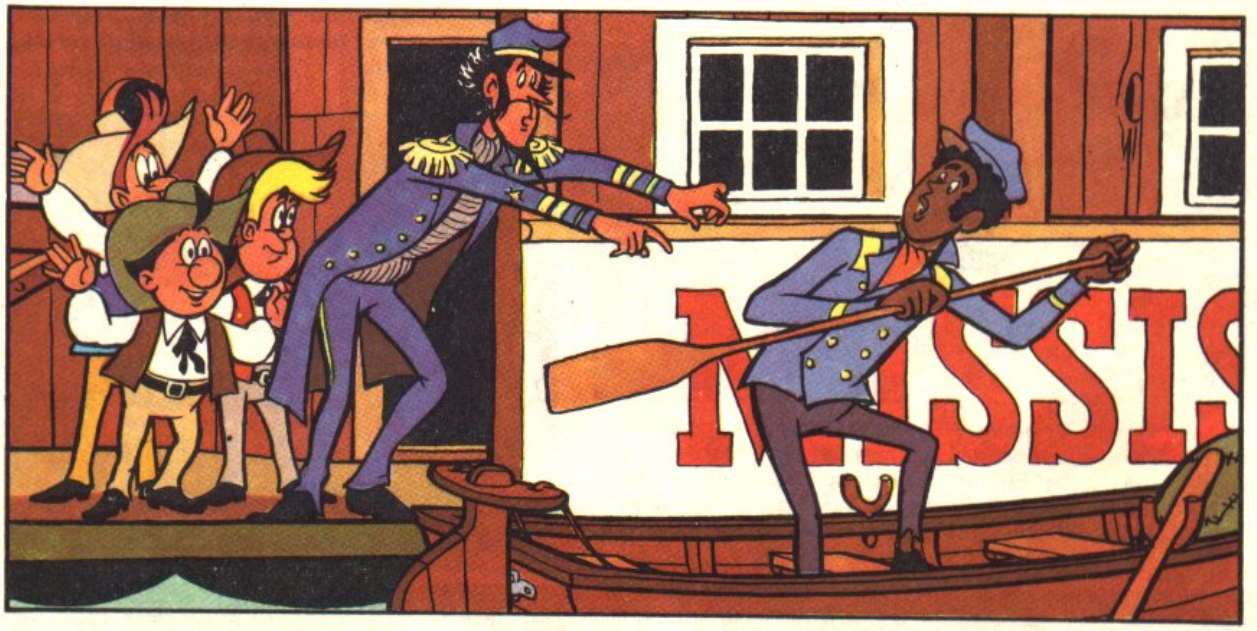

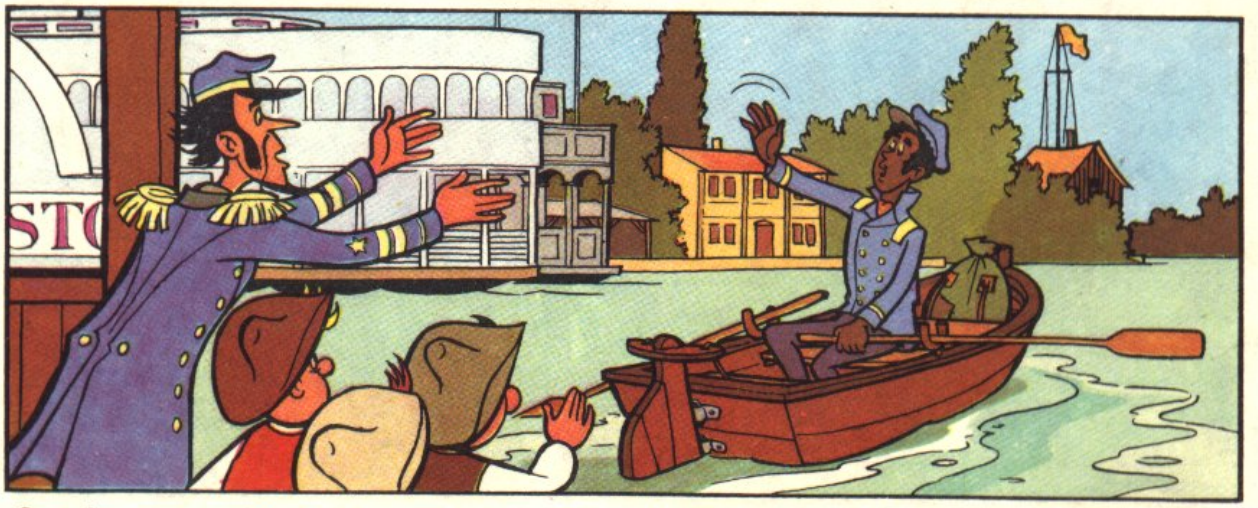

„Sam, ha most cserben hagysz, nem tudom megnyerni a versenyt. Senkit nem fogok találni, aki olyan jól ismerné a gép hóbortjait, mint te. Maradj hát!" – „Nem! Sam el fogja mesélni, mi volt az *Ohió*n."

„Az *Ohio* gőzös Greenville-ből New Orleansba igyekezett. Hall kapitány fogadást kötött, hogy az utat három órával előbb fogja megtenni, mint Smith, az *Alabama* kapitánya. Natcheznél felrobbant a kazán. És Sam egyre magasabbra repült... Már egészen kicsi volt alatta a föld."

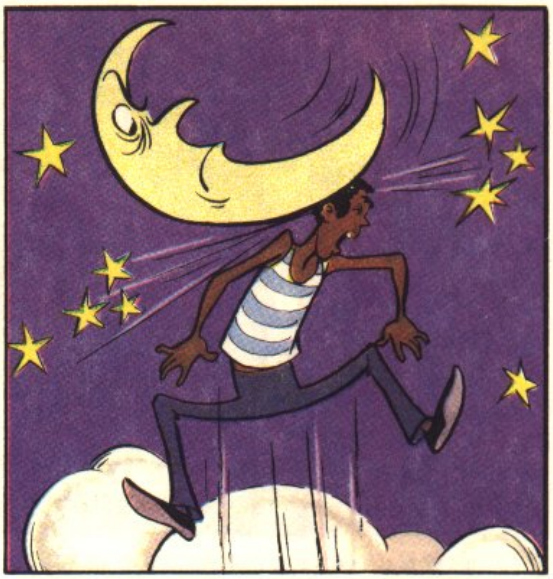

„Sam olyan magasra repült, hogy fejével beleütközött a holdba, mert éjszaka volt. Sam sokkal több csillagot látott, mint máskor, s egyszer csak egyre sebesebben zuhanni kezdett lefelé. Sam nagyon félt."

„És hol landolt Sam? Billy Baker ültetvényének közelében egy aligátoroktól hemzsegő mocsárban. Szerencsére a bestiák annyira megijedtek, hogy elfelejtették felfalni a szegény Samet. Sam örült, hogy ak-

kor az ijedtségen kívül más baja nem történt."

„Isten vele, mister! Sam nagyon fog magának drukkolni, hogy nélküle is győzzön. Vigyázzon a hátsó fedélzeti kazán szelepére, mert szorul! A nyomásmérő sem működik. Észre fogja venni, ha túlságosan nagy a nyomás, mert a szögecseknél kifúj a gőz. De evvel majd elboldogul. Good bye!"

„Sam, Sam, ne menj el! Hogy boldoguljak én mindennel egyedül! Nem lehetek egyszerre a kormánynál meg a gépnél is! Régi barátságunkra kérlek, gyere vissza, Sam! Nagyon kérlek, könyörgöm!" – „Milyen kétségbeesett. Persze nagy csapás ez neki."

„Tényleg nem lehet pótolni Samet, Mr. Joker?" – „Hallottátok, mennyire ócska a gép. Már senki más nem boldogul vele. Sam legalább ismeri minden rúját-baját."

„Hát akkor majd mi elmegyünk, és megkeressük Samet. Vajon hová mehetett?" – „Biztosan a családjához. Úgy tudom, valamelyik cölöpházban laknak a kikötő déli végén."

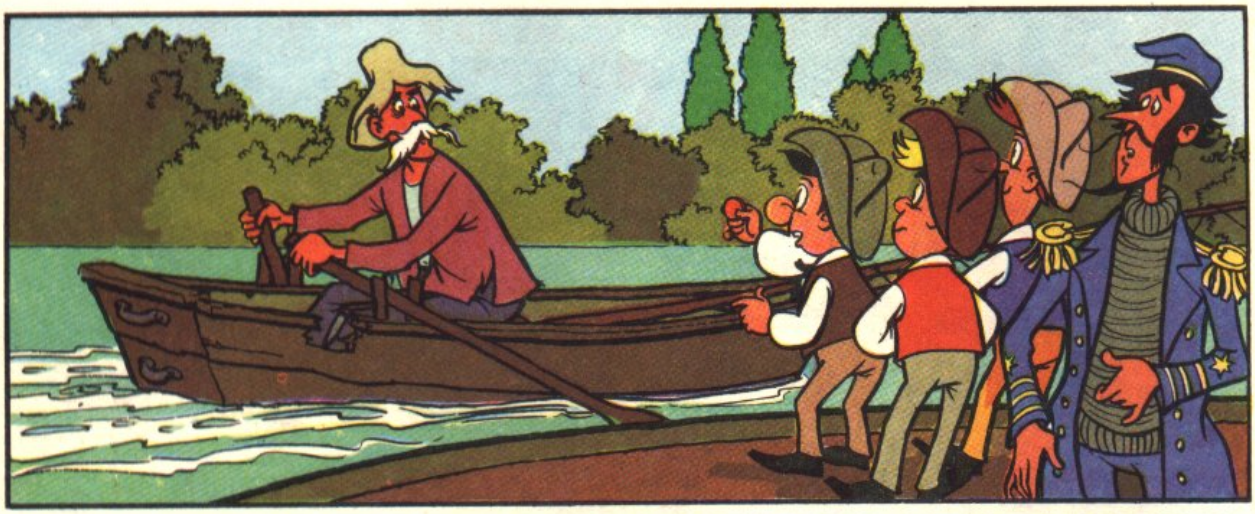

„De ezeket a házakat csak vízen tudjátok megközelíteni." – „Tehát gyorsan egy csónakot kellene keríteni." – „Szerencsénk van, Dag. Éppen itt jön valaki egy halászladikkal. Halló, elvinne bennünket a cölöpházakhoz?" – „A négertelephez? Hát nem szívesen megyek oda. De egy dollárért..." – „Rendben van!"

Digedagék a halászt, egy bizonyos Tim Stippert nagyobb sebességre ösztökélték. „Nem vagyok én expresszgőzös", morogta. „Ha gyorsabban kell evezznem, akkor adjatok még egy dollárt, de inkább kettőt. És még egy dollár veszélyességi pótlékot!" – „Most aztán elég legyen, maga dollárvadász! Mit

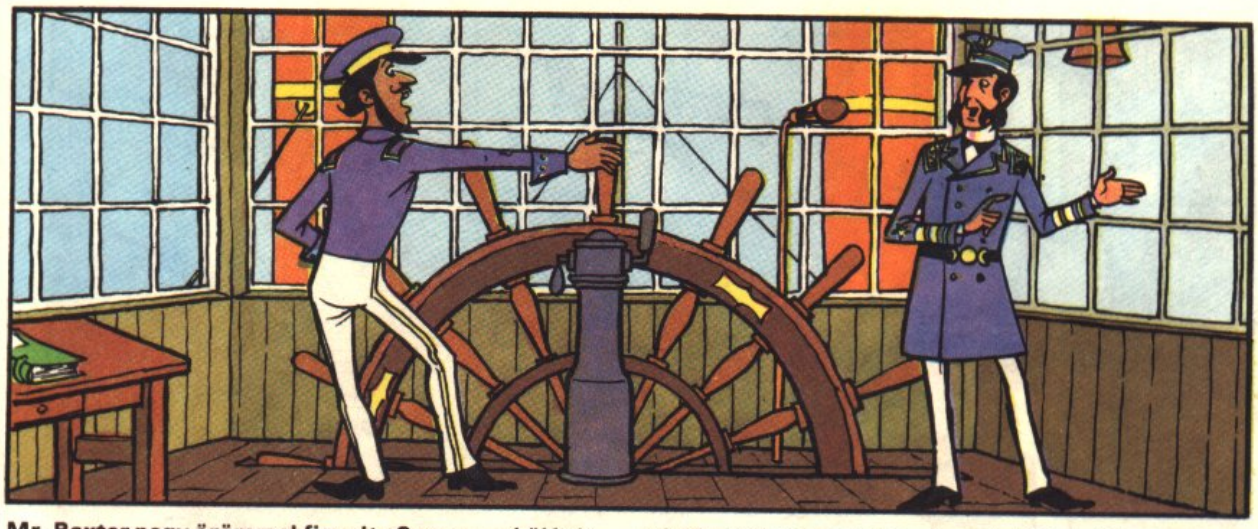

Mr. Baxter nagy örömmel figyelte Sam menekülését. „Jokernek vége. Most aztán nagykanállal hajthatja a ladikját Baton Rouge-ig. Mi meg nekilódulunk, és mielőtt Joker elindulna, vissza is érünk. Most parancsot adok a gépkezelőknek, de olyan hangosan, hogy ő is meghallja: Figyelem, fokozni a nyomást!"

jelentsen az a veszélyességi pótlék?"
„Hiszen nagyon békésnek látszik ez a környék. Lehet, hogy errefelé szegények az emberek, de azért még nem feltétlenül gonoszak is. Ez a cipész például biztosan nem az. Halló, jó ember, meg tudná mondani, hol lakik Sam, Mr. Joker gépésze?" – „Mi van? Nem

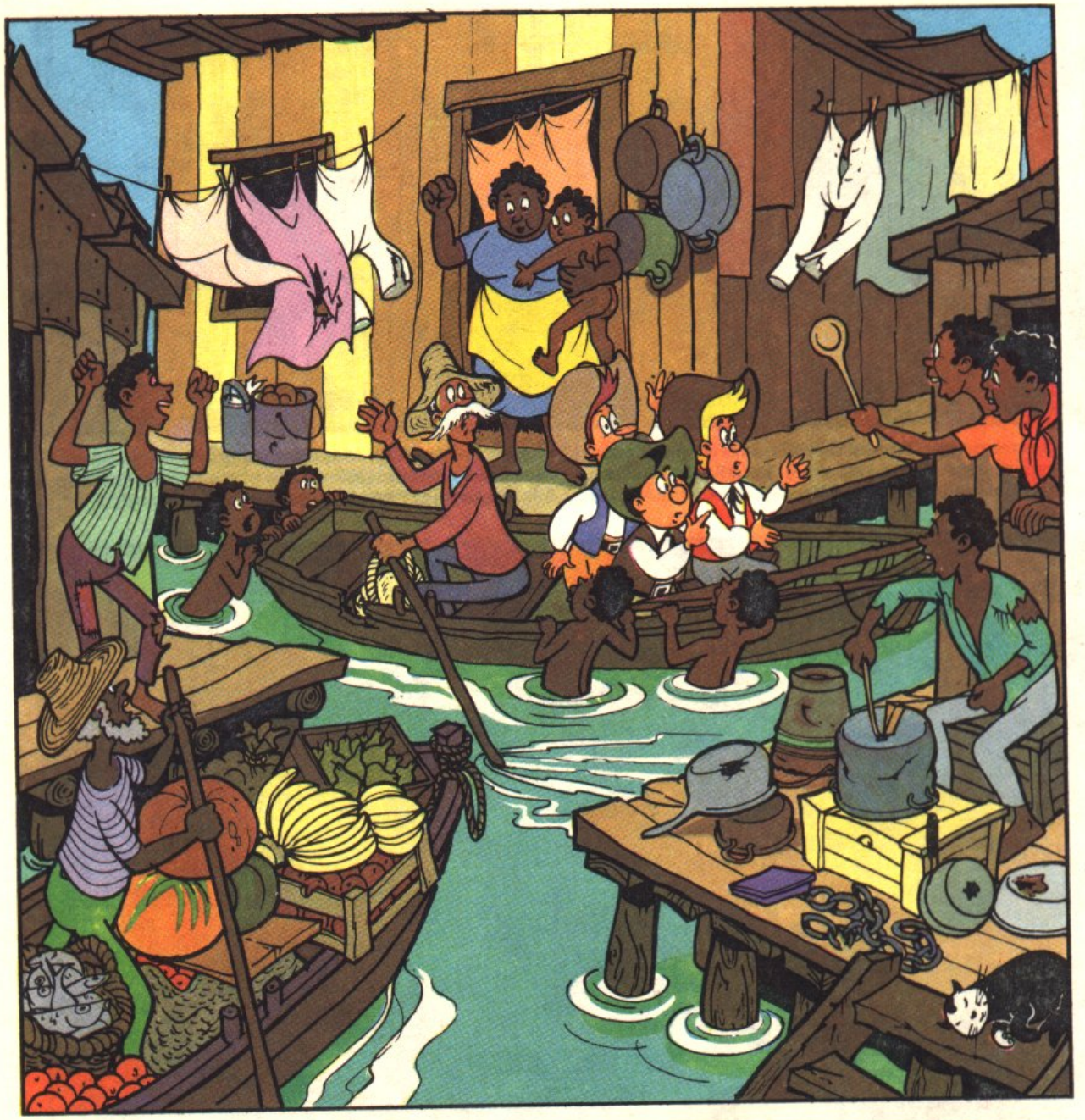

hallok jól. Az időjárásról beszéltek? Hát igen nagyon szép időnk van!" Digedagék ezután egy mosónőt akartak megkérdezni, mire az elkezdett kiabálni: „Tim Stipper, mit akarsz itt? Sürgősen tűnj el innen, te vén rabszolgavadász!" Néhány gyerek belekapaszkodott a csónakba, és megpróbálták visszatartani. „Rabszolgavadász! Rabszolgavadász!", kiáltották. „Mit jelentsen ez, Tim Stipper?", kérdezte Dig. „Miért mondják neked, hogy rabszolgavadász vagy?" – „Ostoba történet. Hetekkel ezelőtt néhány dollárért idegeneket hoztam ide, akik egy szökött rabszolga után kutattak. Azóta teljesen igazságtalanul rabszolgavadásznak tartanak. Hát ez történt."

„Már csak ez hiányzott! Amikor annyira sietnénk! És mindez a maga dollárjai miatt! Látja, mit kap cserébe, szemetet meg rothadt gyümölcsöt! De legalább most majd jobban fog igyekezni!"

Egyre nagyobb lett a nyüzsgés. Ekkor egy ősz hajú óriás lépett ki az egyik kunyhóból, és ezt kiabálta: „Mi történik itt? Kik ezek az idegenek Tim Stipper csónakjában?" – „Rabszolgavadászok, öreg Ben!", kiabálták az üldözők. – „Nem igaz!", tiltakozott Dig. „Figyeljen ide, mindent megmagyarázunk!" – „Na, ki vele. Mit kerestek itt?" – „Mi egy bizonyos Samet keresünk, a *Mississippi Királynőjé*nek gépészét. Mr. Jokernek sürgősen szüksége van rá, különben nem fogja megnyerni a versenyt, amelyről már bizonyosan hallottak. Kérem segítsenek nekünk megtalálni a fiút!"

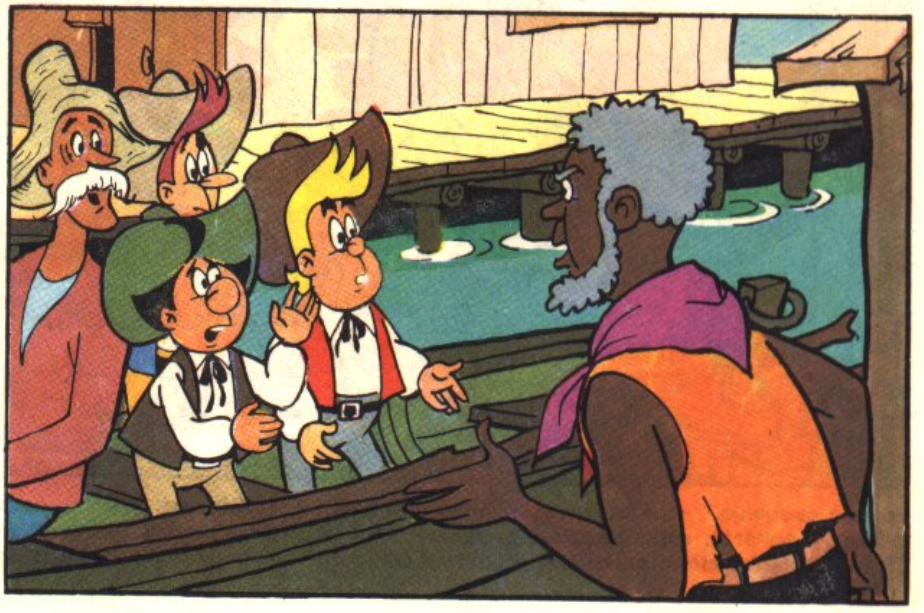

„Egy pillanat, rögtön előkerül. Hé, Sam, gyere elő. De gyorsan!"

„Mi a baj, apa?" – „Igaz, hogy Mr. Jokertől egyszerűen megszöktél, amikor pedig nagy szüksége lenne rád?"

„De apa, tudod, hogy amióta az az eset történt az *Ohió*val..." – „Fogd be a szád! Nem szégyelled magad, hogy csak úgy otthagyod azt az embert, aki oly sokat tett érted? Aki megmentett a rabszolgaságtól? Rögtön visszamész, és bocsánatot kérsz tőle!" – „Na végre", mondta Dig. „Sam vissza is vihet bennünket.

Ez az ő csónakja." – „Kár, szívesen kerestem volna még egy dollárt", sajnálkozott a javíthatatlan Tim Stipper, mielőtt elhúzta a csíkot. – „Szóval mindent jóváteszel, Sam", mondta még egyszer az öreg Ben, Sam meg is ígérte. – „Nagyon köszönjük", mondta Digedag „és biztosíthatjuk, hogy mindent megte-

szünk Sam biztonságáért a gép mellett."
Percekkel tizenegy előtt Digedagék Sammel visszaérkeztek a kikötőbe. Mr. Joker megkönnyebbült. Mr. Baxter dühöngött, de úgy vélekedett, hogy Joker akkor is veszít, ha tíz gépésze van. Legfeljebb egy kicsit később.

„Éppen időben érkeztetek! Gyorsan a fedélzetre! Már felfűtöttük a kazánokat!" Sam mondani akart valamit, de Joker leintette. „Jól van, öreg fiú. Látom rajtad, hogy sajnálod a dolgot. De most le a géphez!"

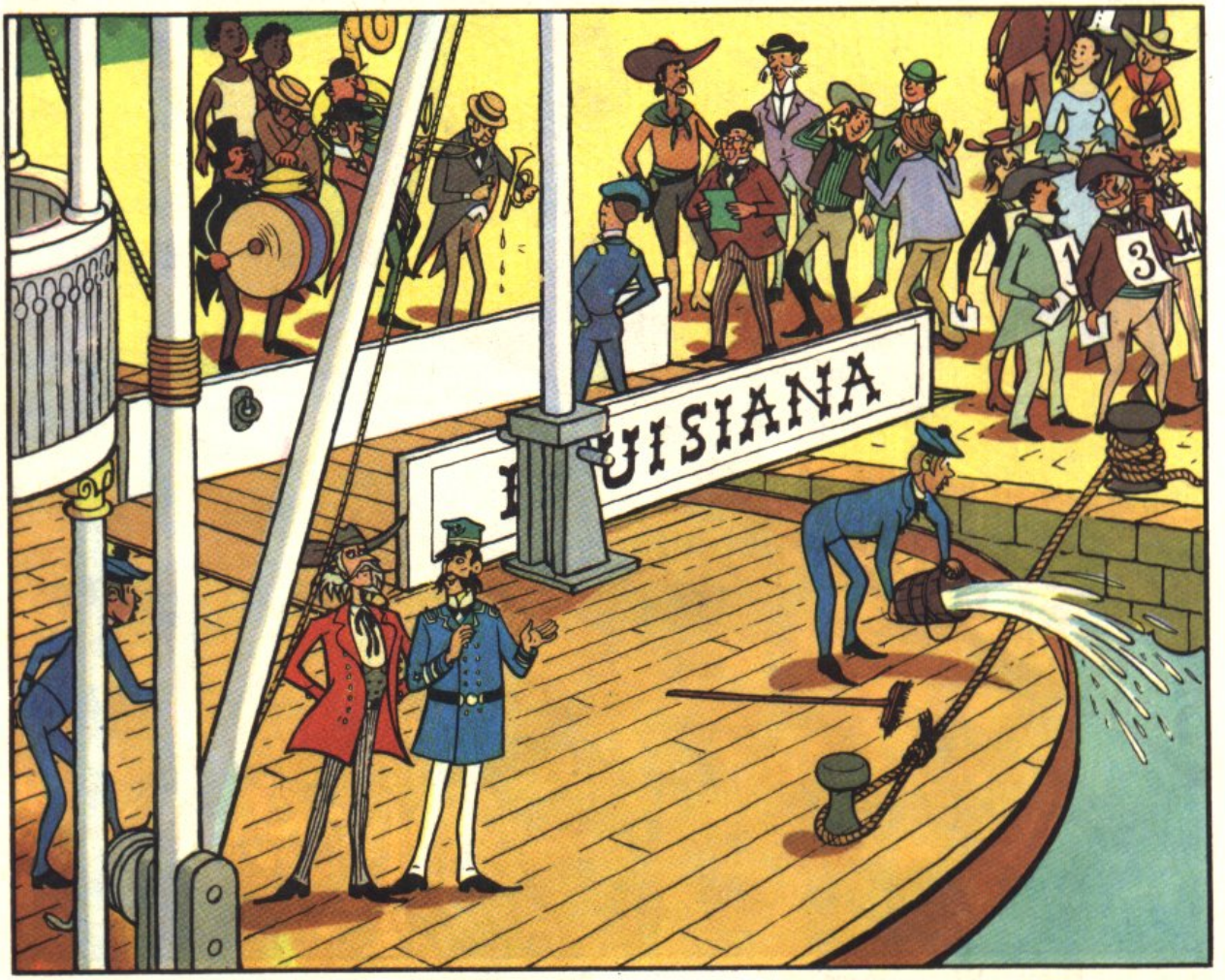

A *Louisianán* már mindenki régen a helyén volt. Baxter magabiztosan várta a néhány perc múlva felhangzó startjelet, s közben megjegyezte: „Figyeljen csak, ezredes, rögtön lesz min nevetniük az embereknek."

Sok néző karneváli tréfának tartotta az egészet. Egy zenekar gondoskodott a megfelelő hangulatról. Az emberek többsége azonban tele volt izgalommal. Megkötötték az utolsó fogadásokat. Százat tettek egy ellenében Baxter győzelmére. Rögtön eldördül a startpisztoly. S ekkor egy robogó hintó jelent meg. Victoria tanti hintója röpült a szélnél is sebesebben az izgatott tömeg közé.

„Álljatok meg!" kiabálta. „Még ne húzzátok fel a lépcsőt! Engedjetek a fedélzetre! Feltétlenül beszélnem kell az unokaöcsémmel!" Aki máris sietett felé-

je, és rémülten ezt gondolta magában: „Mit akarhat itt ez a megveszekedett nőszemély? Ez nem jelent jót! Mindent el fog rontani!"

Mielőtt a néni a hajóra lépett volna, egy bukméker megállította. „Nem akar fogadást kötni, asszonyom? Most egy dollárért százat nyerhet." – „Hogy, mi? Hát ez nagyon ostoba üzlet lenne!"

„Na jól van, száz dollárt teszek rá." – „Kitűnő, asszonyom. Ha nyer, tízezret fog kapni." Így szólt a csaló, s közben meg azt gondolta magában: „Enyém a száz dollár, mert Joker veszíteni fog."

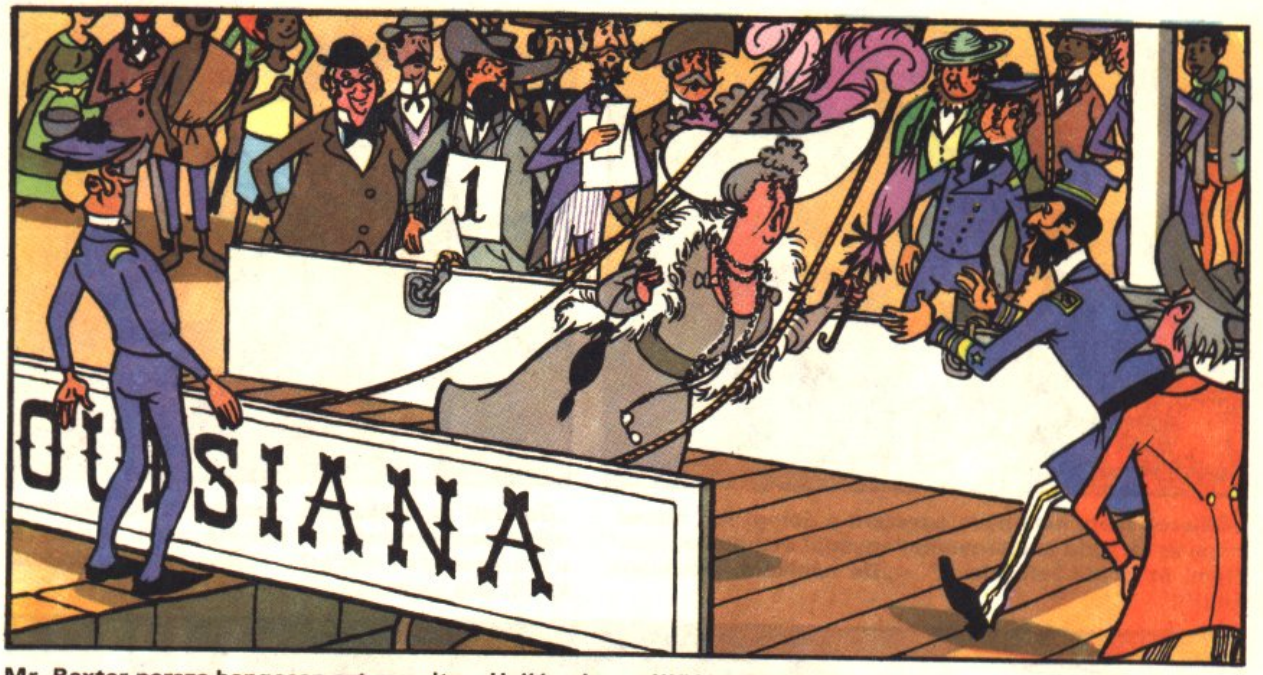

Mr. Baxter persze hangosan ezt mondta: „Helló, nénikém, micsoda meglepetés! Jaj de jó, hogy idejöttél!" Valójában pokolba kívánta a nénikéjét. De hallgatott, nehogy kitagadja a vagyonból.

„Ide figyelj, Samuel, tulajdonképpen alaposan meg akartam mondani a véleményemet, amiért vállalkoztál erre a versenyre. De mert tízezer dollárt fogok leszakítani, az az érdekem, hogy sor kerüljön a versenyre."

„Tízezer dollár? Semmit sem értek", csodálkozott Baxter, de a nénikéje nem bocsátkozott részletekbe, hanem folytatta: „Hogy biztos legyen ez a pénz, én veszem át a verseny irányítását."

„Úristen!" Ebben a pillanatban a révkalauzok klubjának titkára coltjával megadta a startjelet. „Hé, hagyja abba!", kiáltotta a tanti. „Hölgyek jelenlétében nem szokta lövöldözni!" – „De nénikém, ez volt a startjel! Indulnunk kell!" – könyörgött sápadtan Baxter kapitány.

„Álljatok meg, nem ilyen egyszerű a dolog! Azt hiszed, hogy az én Kidd kapitányomat egyedül otthon hagyom? Nem, őt is ide kell hozni!" – „De nénikém, indulnunk kell!!!"

„Gondolj az örökségre, Samuel! Kidd kapitány nélkül nem lesz indulás! Búsulja magát halálra az a szerencsétlen madár?" – „De nénikém, órákba kerül, míg idehozzák!"

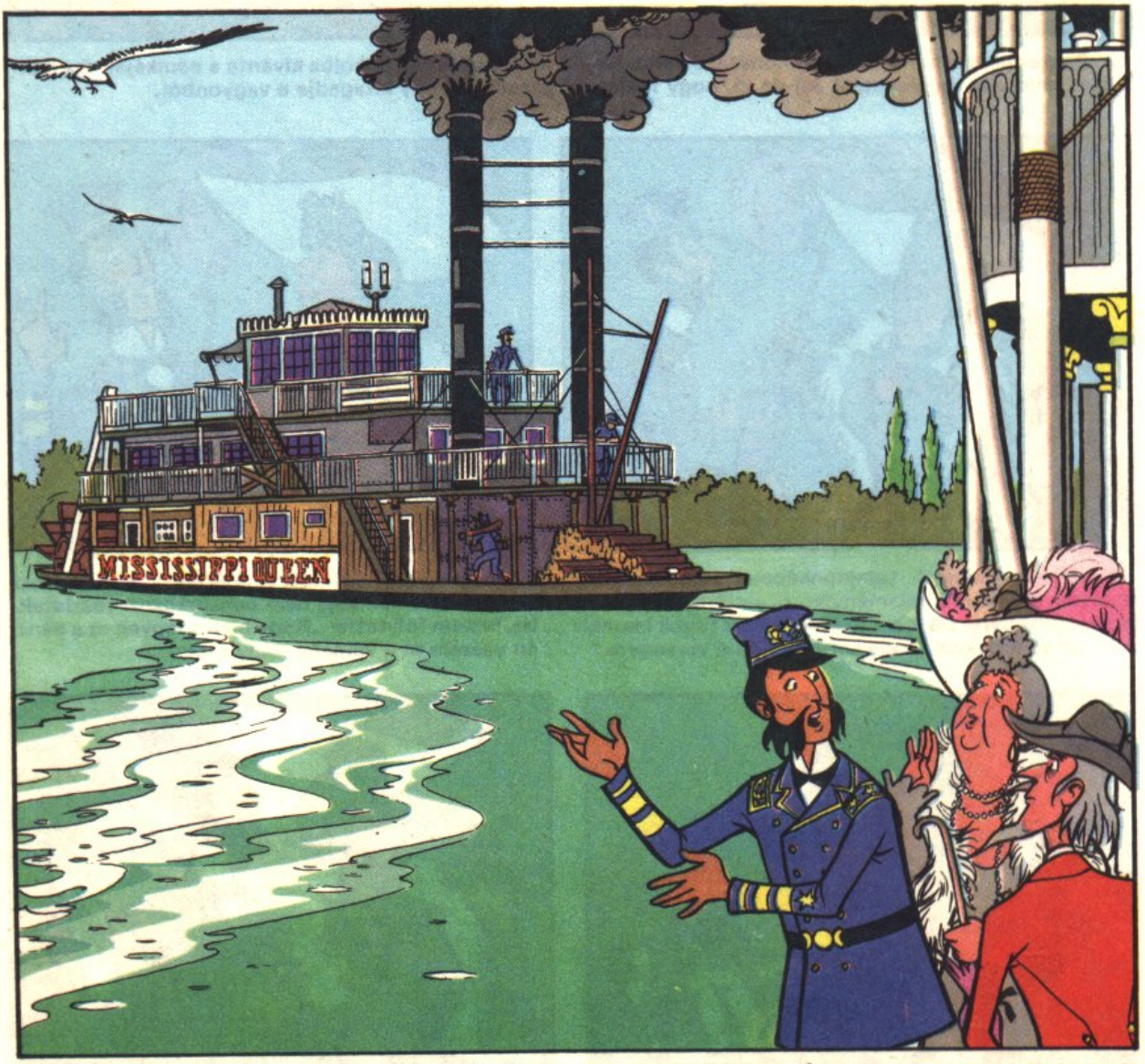

„Közben meg ez a Joker nagy előnyre tesz szert! Nézd csak, hogy nekiindult!" – „Azt az ócska ládát gyorsan utolérjük! Útközben még majd Kidd kapitány is adhat nekünk néhány jó tanácsot!"

„És ki menjen el azért az átko... eh, áldott madárért?" – „Én", mondta az ezredes. „Lovon gyorsabb."

„Az istenért, siessen, ezredes!" – „Csak semmi idegesség, Baxter. Minden rendben lesz!"

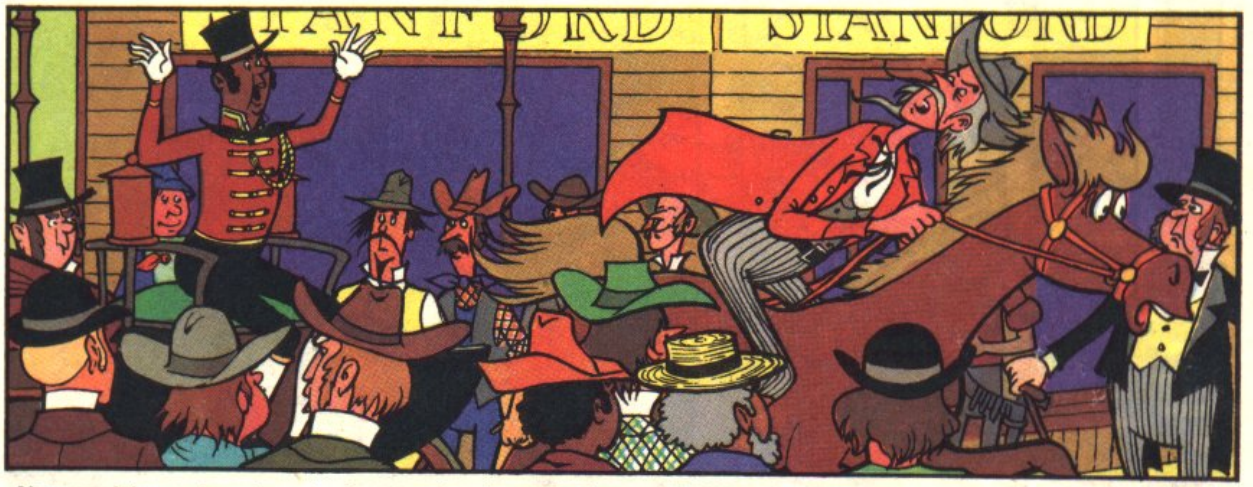

„Nagyon kérem, hagyja azt a lovat a kocsim előtt", mondta James, aki nem tudta, mi van. „Ez a hintó elé való ló!" – „Bánom is én! A lényeg, hogy vágtasson!", kiáltotta az ezredes. Közben a *Mississippi Királynője*

már a folyó sodrába került, és teljes gőzzel nekilódult északnak. – „Már ott megy az az ócskavas! Micsoda blama!", mérgelődött Baxter. – „Hadd kapjon egy kis előnyt, Samuel. Behozzuk. Lehet, hogy már az első kanyarban a levegőbe repül. És akkor minden diadal a miénk!"

„Reméljük a legjobbakat, nénikém!", sóhajtott Baxter. S közben megrohamozták a vesenybírák és a riporterek, az iránt érdeklődve, hogy miért nem indult el. – „Nyilván sportszerűségből", vélekedtek az újságírók. „Ugye lehetőséget akartak adni Jokernek, asszonyom?" Victoria néni méltóságteljesen kihúzta magát. „Semmi esélye nincs velünk szemben. Nincs esélye Samuellel szemben, egyáltalán nincs esélye velem szemben, de még a madarammal sem tud versenyezni. Ezt írják meg!"

AZ ELSŐ SZAKASZ

AZ ELSŐ SZAKASZ

Springfield ezredes dühöngött. „Egy félóra kellett a kikötőből Victoria Jefferson villájához, bár úgy vágtattam, mintha két tucat, skalpra éhes komancs üldözne. Egy óra is eltelik, mire visszaérek. Egy óra előny Jokernek! És mindez a miatt az ostoba papagáj miatt, amelynek feltétlenül részt kell vennie a versenyen! De mit izgatom magam! A mi vadonatúj *Louisiana*nk akkor is legyőzi azt az ócska ládát, ha még egy órát elpepecselünk."

„Halló, kinyitni! Senki nem hallja? Halló, Bessie!

Bessie!!! Az áldóját, hova tűnhetett!" – „Jé, az ezredes! Mindjárt gondoltam. De miért olyan izgatott?"

– „A papagájt, Bessie! Gyorsan a papagájt!" „Kidd kapitányt? Mrs. Victoria kedvencét? Szó sem lehet

róla, uram. Ki tudja, mit akar azzal a szegény jószággal." – „Figyelj, Bessie, ez Mrs. Jefferson parancsa!" „Ezt bárki mondhatja!" – „Pang, be-

csapta az ajtót! Átkozott néger banda! Egyre szemtelenebbek! Rendben van, akkor majd erőszakkal viszem el a madarat."

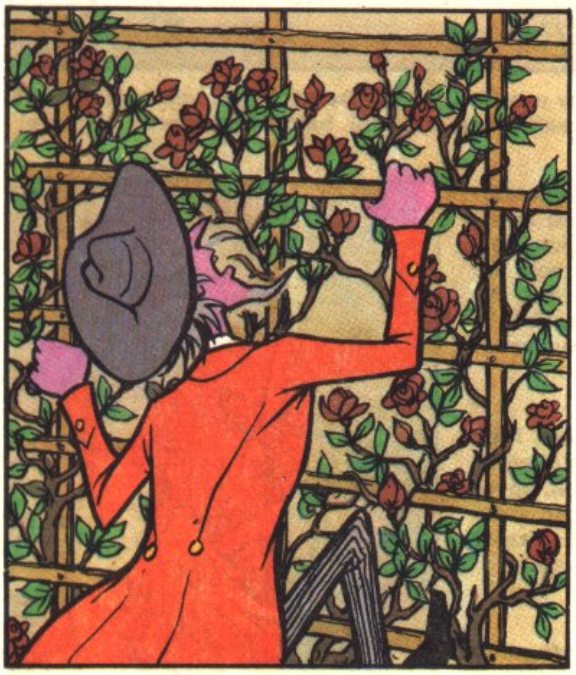

„Ez a Bessie nem is járt messze az igazságtól. Erőt kell venni magamon, hogy ne tekerjem ki a nyakát annak a görbe csőrű dögnek."

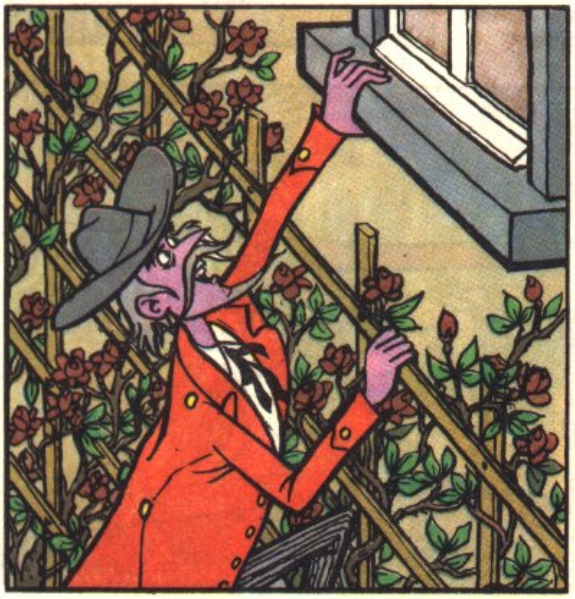

„Uff, hát ezzel is meglennénk! Így történt át századom élén a palánkokon is, amikor Fort Alamo elesett, és a mexikói... á-á-á-llj, azért mégsem így!"

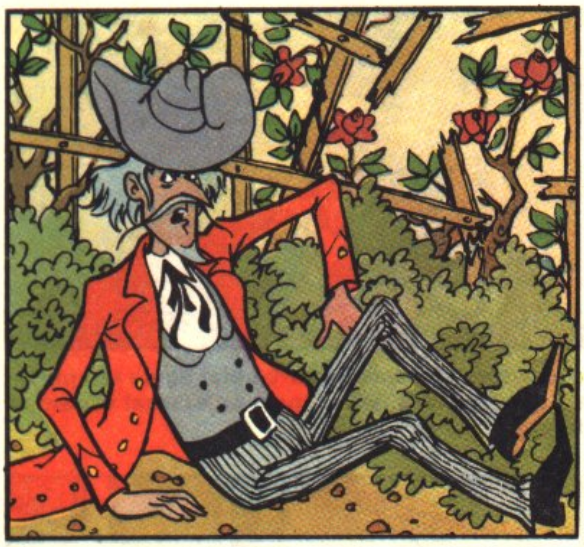

„Ha ezt valamelyik sajtólovag látta volna! Biztosan belerajzolt volna a sajtpapírjába!"

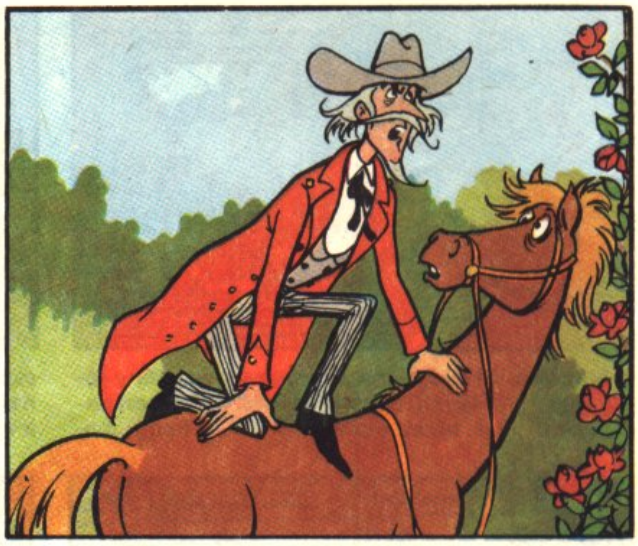

„Ez így nem fog menni! De hát miért van lovam! Emlékezz csak vissza, öreg fiú, hajdani merész trükkjeidre!"

„Ugyanígy kukucskáltam bele egyszer az ellenséges vezérkar kártyáiba. Hol is volt az? Na mindegy. Azt hiszem, ez az a szoba. És az ablak is nyitva van."

„Szerencsém van, Kidd kapitány is előkerült! Hé, meglepődtél, ugye? Victoria néni üdvözletét küldi!" – „Segítsééég, rablók, tolvajok!"

„Szíveskedj befogni a csőrödet, te hálátlan bestia! Valahányszor látogatóba jöttem, mindig hoztam neked földimogyorót. Most gyere szépen, elmegyünk Viki nénihez!"

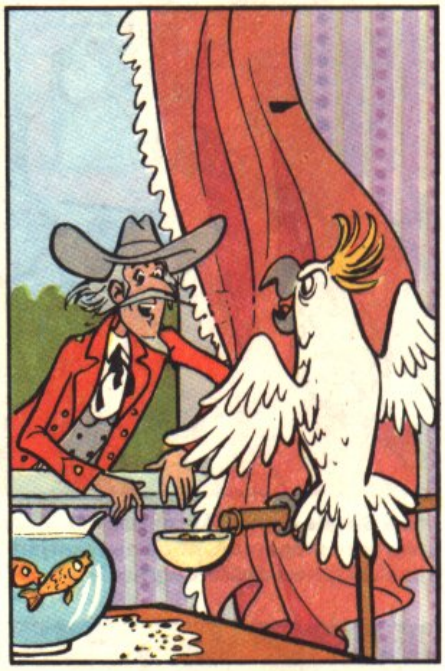

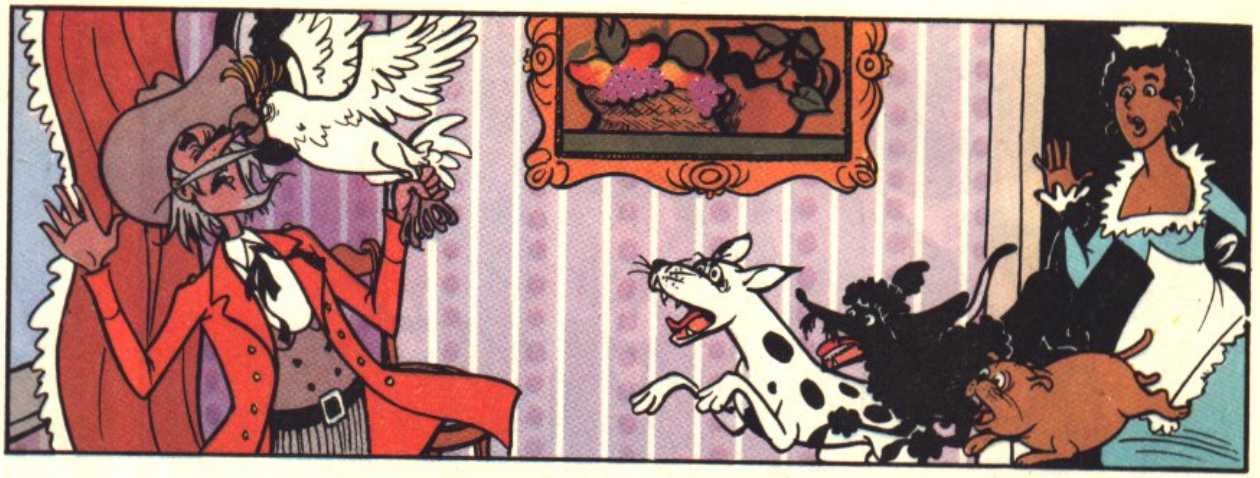

De az ezredesnek nem is volt olyan könnyű megfogni a papagájt, mert az minden erejéből védekezett. „Au, az orrom!" – „Nem, ezt nem, harapjátok meg! Nero, Bello, Pluto, fogjátok meg!" – „Vissza, csahosok! Nem hallottátok! Ide figyelj, Bessie, ha nem sietnék annyira, megkapnád a magadét! De mindent elmondok Mrs. Victoriának!" – „Nyugodtan! Én csak az ő utasításainak engedelmeskedem!"

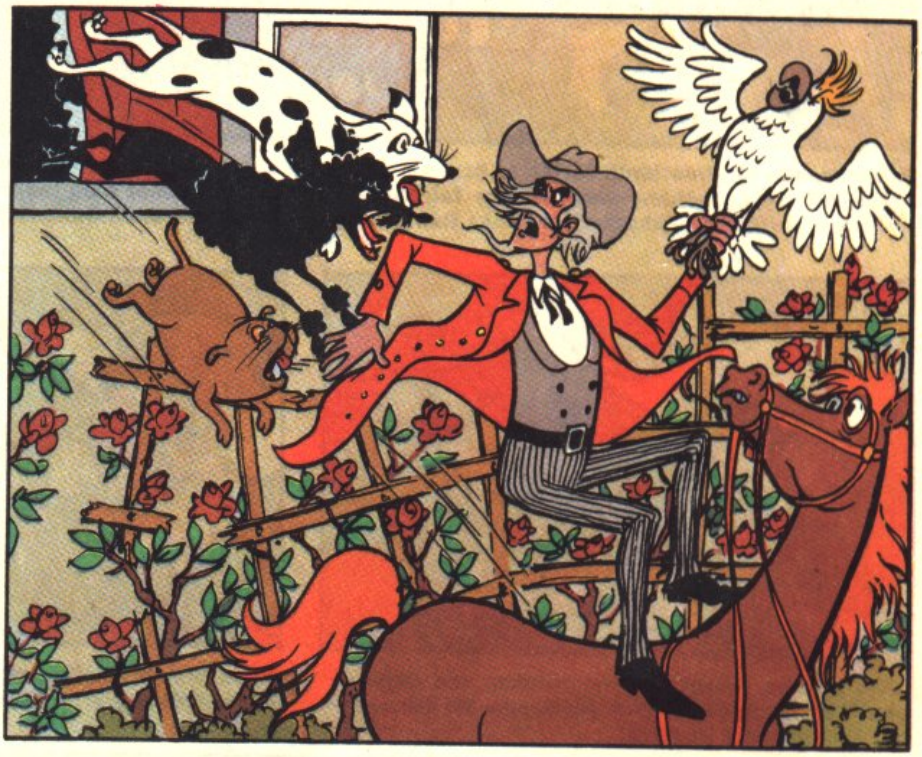

„Mars, eredjetek haza! Az ördögbe is, ez a falka nem tágít a nyomomból! Egyszer már Tennessee-ben is történt velem ilyesmi, amikor a kri indiánokat el akartuk üldözni a vadászterületeikről. Micsoda látványosság lesz, ha így érkezem meg a kikötőbe!"

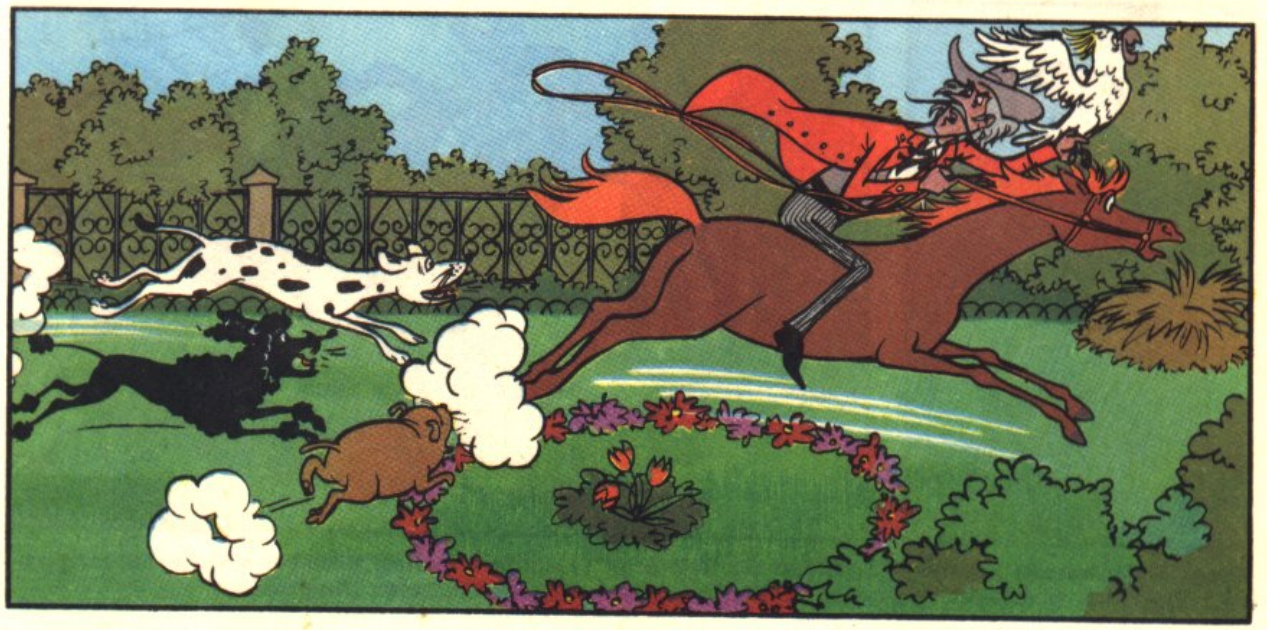

A *Louisianán* türelmetlenül várták az ezredes visszaérkezését. „Még néhány perc, és úgy felrobbanok, mint egy túlfűtött gőzkazán", mondta Baxter kapitány. „A szárazföldi patkányok máris viccelődnek rajtam. Joker meg majd röhög a markába! És kinek köszönhetem mindezt? A nénikém idült ötleteinek!"

„Azt hiszem, sürgősen nyugtatóra van szükséged!", kiáltotta ekkor Mrs. Jefferson, aki észrevétlenül kihallgatta Baxtert.

„Nem akarok még egyszer ilyesmit hallani tőled! Gondolj az örökségre!" – „Bocsáss meg, nénikém, az idegeim..."

Ebben a pillanatban jelentették: „Figyelem, az ezredes!"

„Helyet! El a feljáróról!", kiabálta messziről. S közben a három kutya egyre csaholt, Kidd kapitány pedig ezt rikácsolta: „Segítséég!"

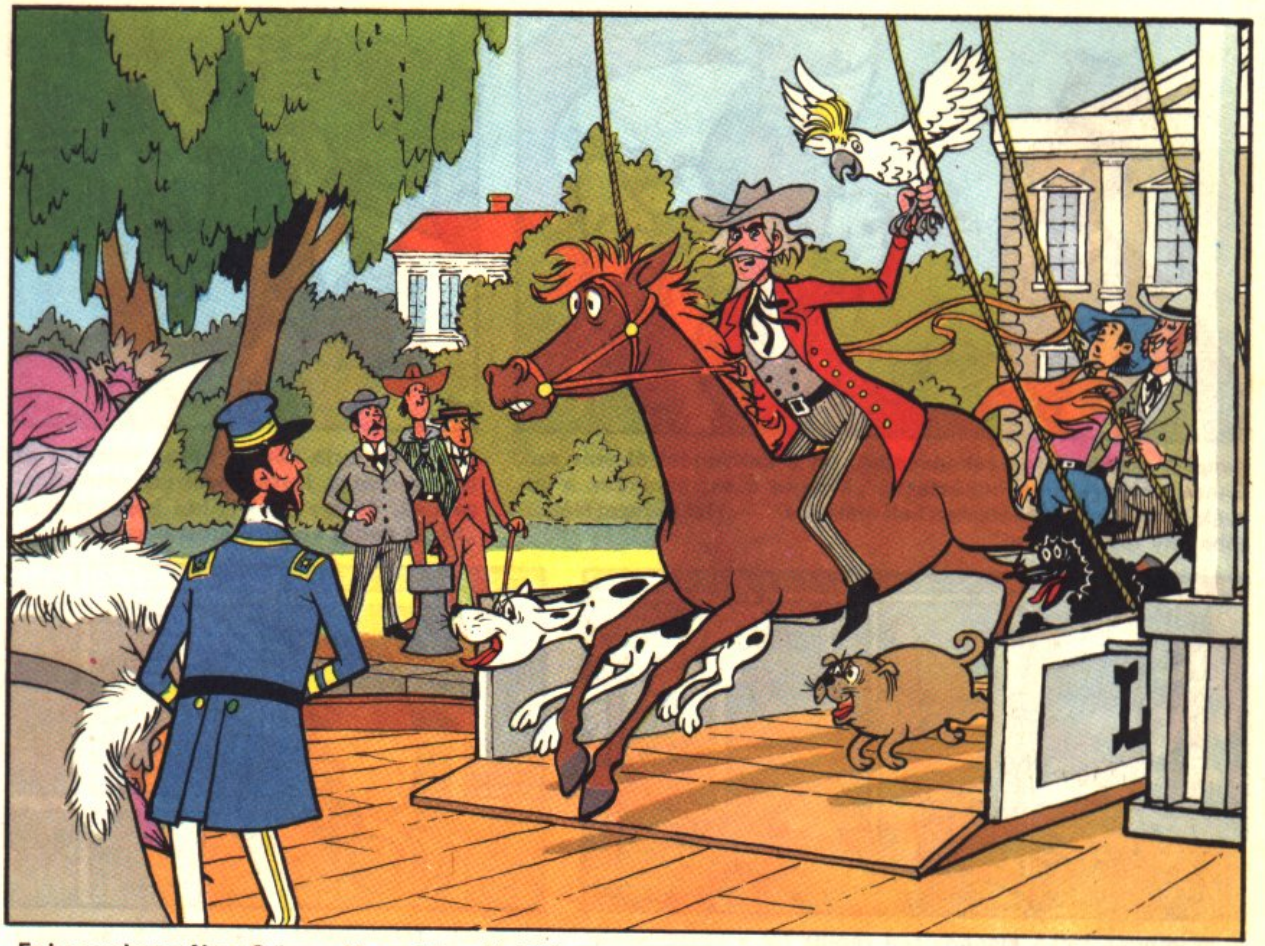

„Ez benne lesz a New Orleans Magazinban!", kiáltotta a nézők közül Mr. Potter, Digedagék főnöke. De aztán elhallgatott, mert eszébe jutott az ezredes fenyegetése, hogy ha még egyszer kigúnyolja, kilyukasztja a coltjával. – „Ez aztán a cirkusz!", kiáltotta Baxter, kissé felvidámodva. Victoria néni viszont el

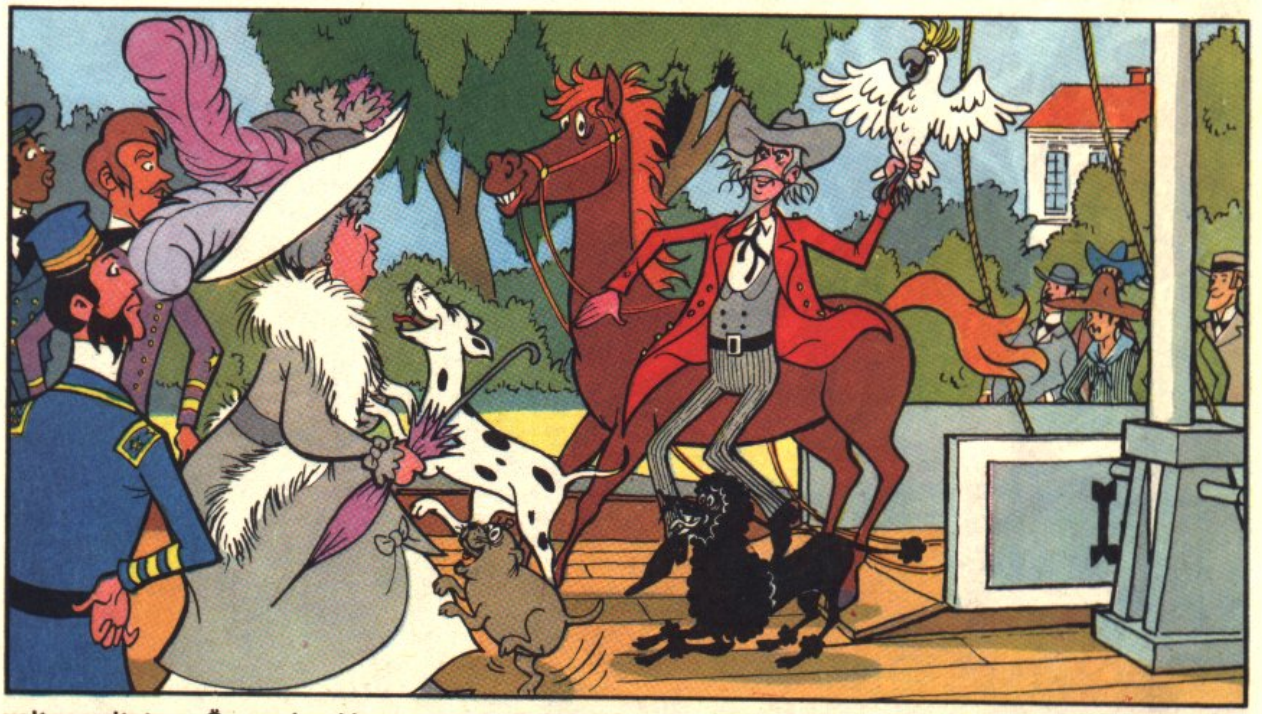

volt ragadtatva. „Ön egy igazi lovag, ezredes", fuvolázta. „Milyen szép Öntől, hogy a kutyáimra is gondolt." Az ezredes ettől egyszerre megfeledkezett a bosszúságáról.– Mosolyogva mondta: „Mindig az ön szolgálatára, asszonyom!" Baxter savanyú képet vágott, és arra gondolt: „És még csak szebb lehet."

Ismerte a nénikéje érzékenységét, ha a kedvenceiről volt szó. Ennek ellenére megkockáztatta: „Mondd csak, nénikém, a kutyák, azoknak is a fedélzeten kell maradni?" – „Hát persze! Nélkülünk egy tapodtat se!"

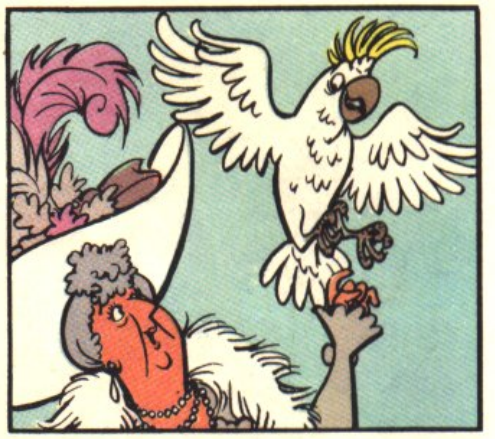

Evvel Victoria néni a maga részéről az ügyet lezárta. Hátat fordított unokaöccsének, és így szólt Kidd kapitányhoz: „Most pedig körülröpdöshetsz!"

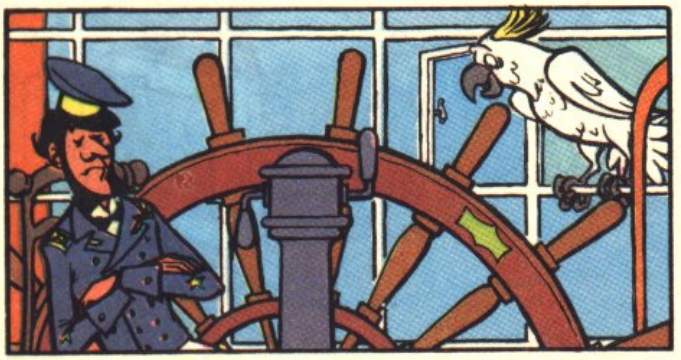

A szemtelen fickó elégedetten repült fel a parancsnoki hídra, és beleskelődött a kormányosfülkébe. Mr. Turner révkalauz a hosszú várakozás alatt elaludt. Kidd kapitány

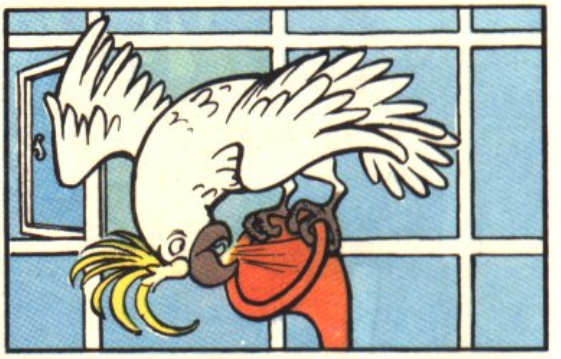

rekedten felkacagott. Rárepült a szócsőre, amelyről tudta, mire való, éveken át utazgatott a tengeren. Belerikácsolt egy parancsot.

„Gépház, teljes gőzt!" – „Hallottad, Jimmy? Végre indulunk!" – „Kicsit furcsa volt a hang. De az öreg Turnernél ez nem is csoda. Annyi erőset dönt magába, hogy reszelő lesz a torkából."

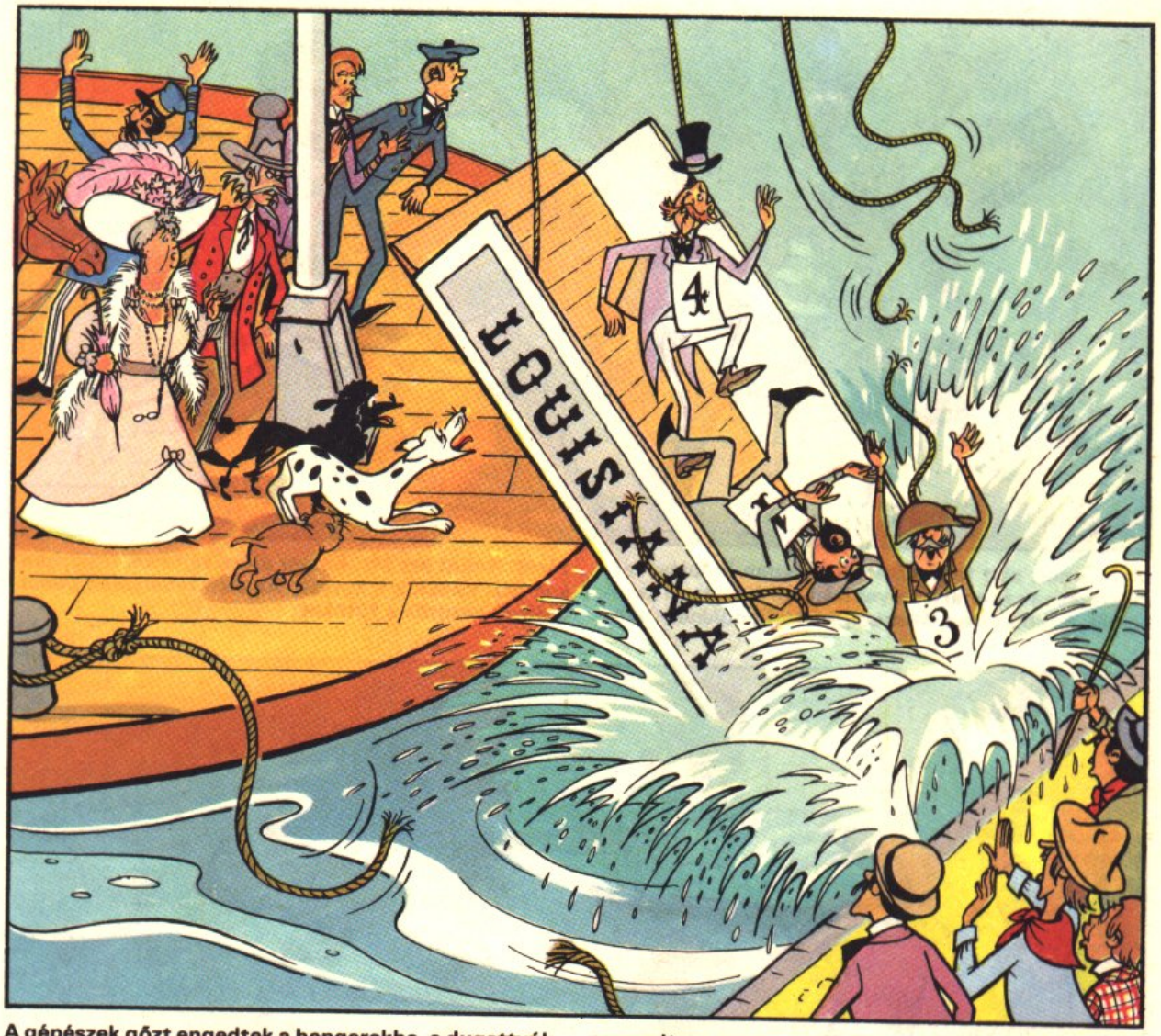

A gépészek gőzt engedtek a hengerekbe, a dugattyúk mozgásba lendültek, a lapátkerekek korbácsolni kezdték a vizet... „Állj!" ordította a kapitány. „Még nem adtam parancsot!" De már késő volt! A kötél elszakadt, a feljáró lecsúszott a partról, és a versenybírák a vízbe potyogtak.

„Na tessék! Máris itt a katasztrófa!", jajgatta Mr. Baxter. „Ez az ostoba jószág! Előre sejtettem!" – „Ne jajgass!", ripakodott rá a nénikéje. „Ha Kidd kapitány nem csinálta volna, még mindig álldogálnánk a part mellett, és még nagyobb lenne Joker előnye. De én gondoskodom róla, hogy utolérjük!"

Mr. Turner, akit felriasztott a váratlan indulás, természetesen azonnal a helyes irányba állította a *Louisianát*, és elkezdte a *Mississippi Királynőjének* üldözését. Amint ezt Mr. Baxter előre sejtette, útközben sok bajt okoztak a kutyák. Az alsó fedélzeten vadul üldözni kezdték a fűtőket.

A fűtők átkozódtak, és mindenféle tárgyakat dobáltak a rendbontókra. A Bello nevezetű mopszlit eltalálta egy anyacsavar, ettől rémesen szűkölt. Rögtön megjelent Mrs. Victoria az ernyőjével együtt. „Ti fe-

kete ördögök!", kiabálta. „Mit meg nem engedtek magatoknak? Ne merészeljetek fehér uratok tulajdonához nyúlni!" – „De hát zavarnak bennünket a munkában!" – próbálta magát menteni az egyik fűtő. Mrs. Victoria felemelte az esernyőjét. Ám ekkor a gépész kiabálni kezdett: „Hol az a fa? Esik a gőznyomás!"

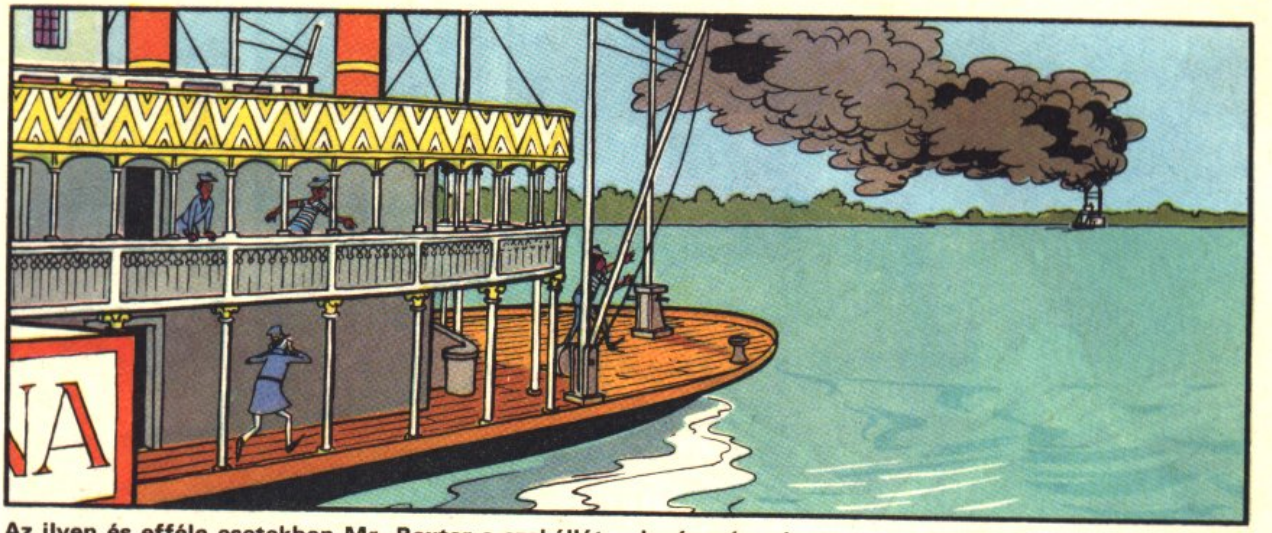

Az ilyen és efféle esetekben Mr. Baxter a szakállát tépve nyögte: „Sose nyerjük meg a versenyt!" Újra meg újra nagy fáradságába került a nénikéjének és a legénységnek a megnyugtatása. Mindezek ellenére a gyors *Louisiana*nak minden különösebb erőlködés nélkül még a nap folyamán sikerült behoznia a vén

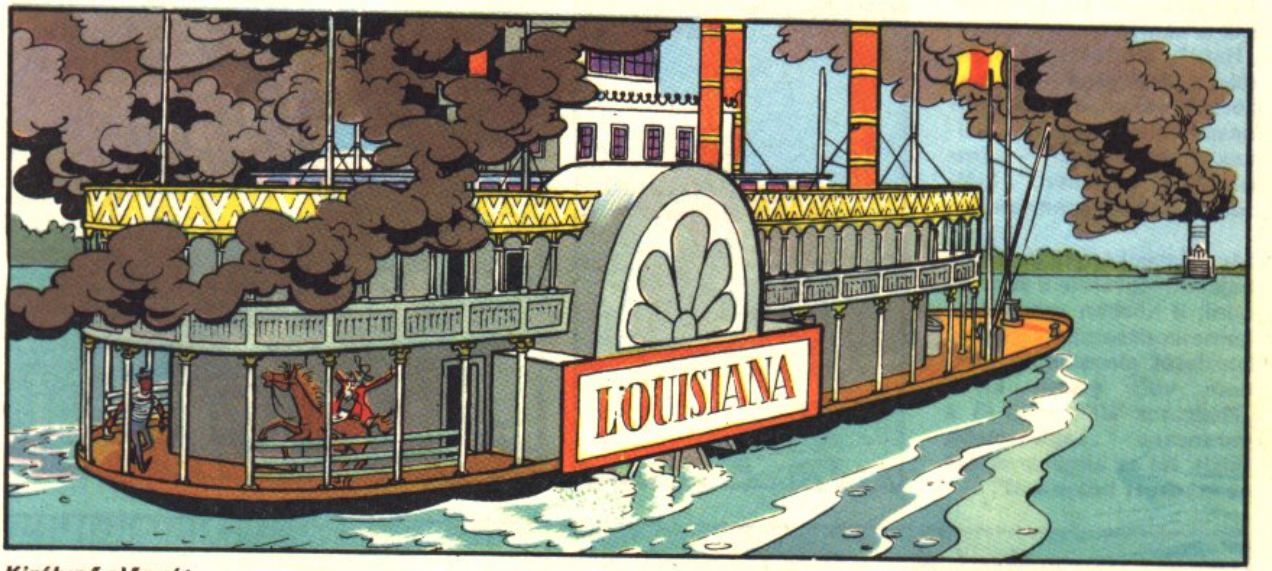

Királynő előnyét.
Az ezredes ettől egyre lelkesebb lett. Felugrott a lóra, amely a váratlan indulás miatt a fedélzeten maradt, és a szeminolokkal vívott háborúból ismert parancsszavakat ordítozott. Baxternek rá már nem volt ideje. Olyan erős fűtést parancsolt, hogy a hajó sűrű füstfelhőbe burkolózott, és szikrák ezrei hulltak a vízbe.

Az ezredes odakiáltotta az egyik elképedt matróznak: „Vigyázat, balról nyilak a fúvócsőből!", amikor egy szikra hullt a ló hátsó részére. A ló rémülten felágaskodott. „Hohó, csak ne olyan tüzesen!"

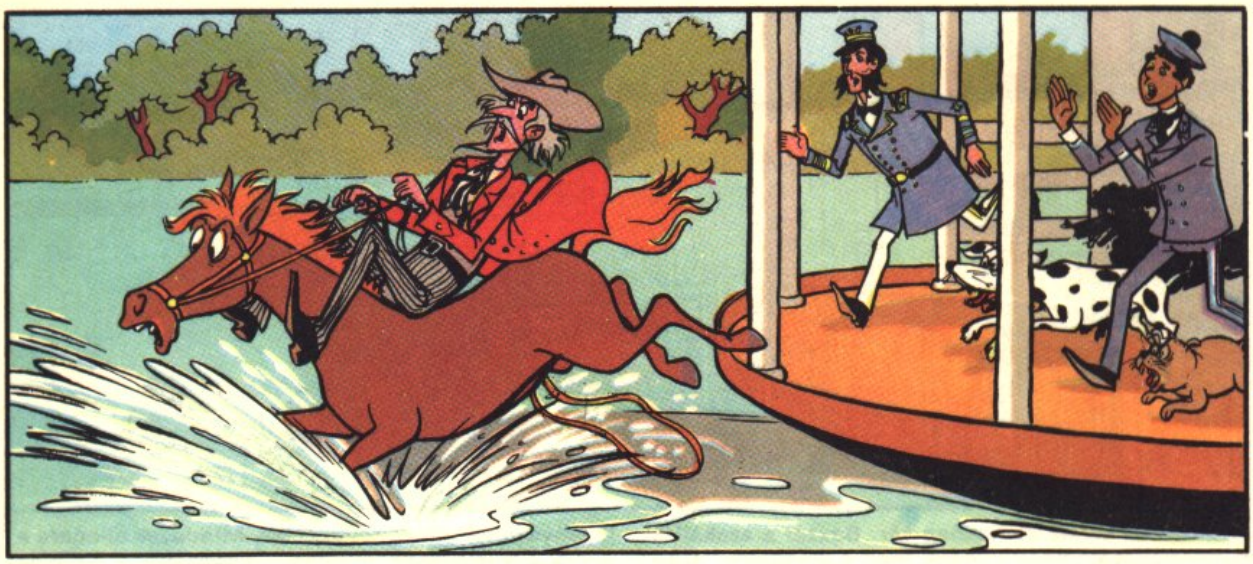

De a gebét már nem lehetett visszatartani. Feltétlenül le akarta magát hűteni. „Hah!", kiáltotta az ezredes. „Pontosan ugyanez történt velem, amikor Tennessee-ben üldöztük a csikaszó indiánokat!" – „Ember és ló a vízben!", kiáltották az eset szemtanúi.

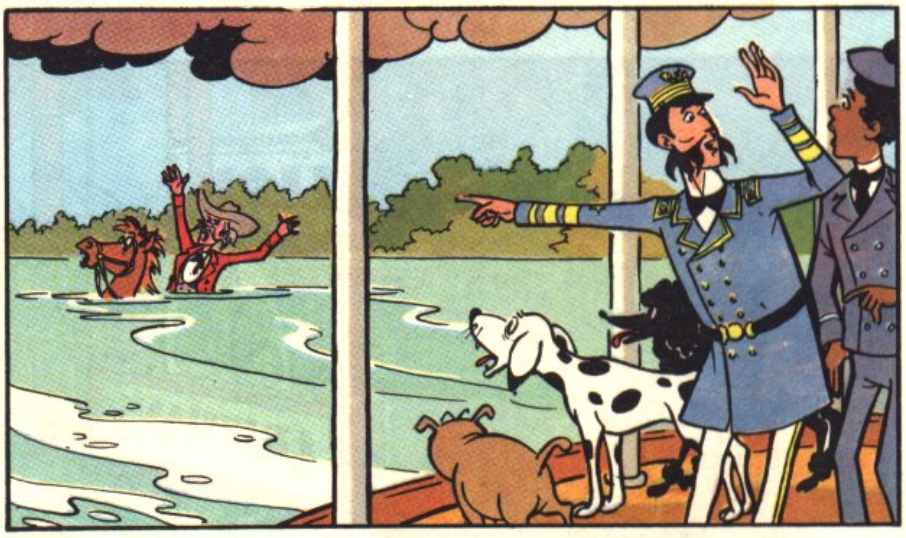

Mr. Baxter kénytelen volt a hajóval megfordulni és megállni. S közben tengerészkáromkodásainak egész készletét elhasználta, ami nem volt éppen kicsi. „Húzzátok ki!", adta ki a parancsot. „Legközelebb falják fel az aligátorok ezt az átkozott bolondot!"

Az ezredes még a hajódarun lógott, amikor a hajógép már újra dolgozni kezdett, és a *Louisiana* sebesen folytatta útját a korábbi irányban. De a *Mississippi Királynője* ismét szert tehetett némi előnyre.

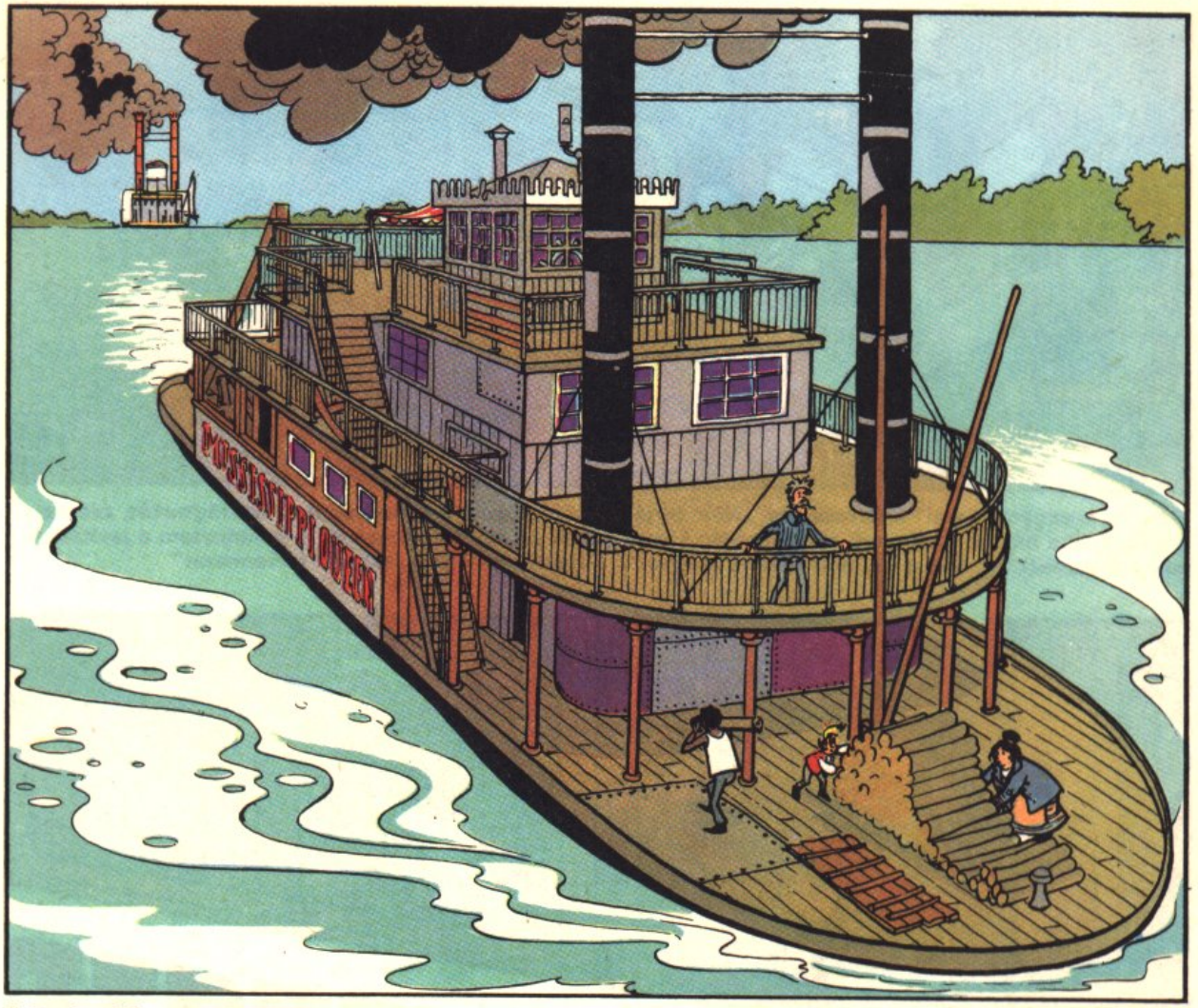

Joker kapitány természetesen észrevette riválisának furcsa manőverét, és örült, hogy annak nyilvánvaló- an különféle nehézségei támadtak. De gondjai is voltak. Főleg a hajógéppel.

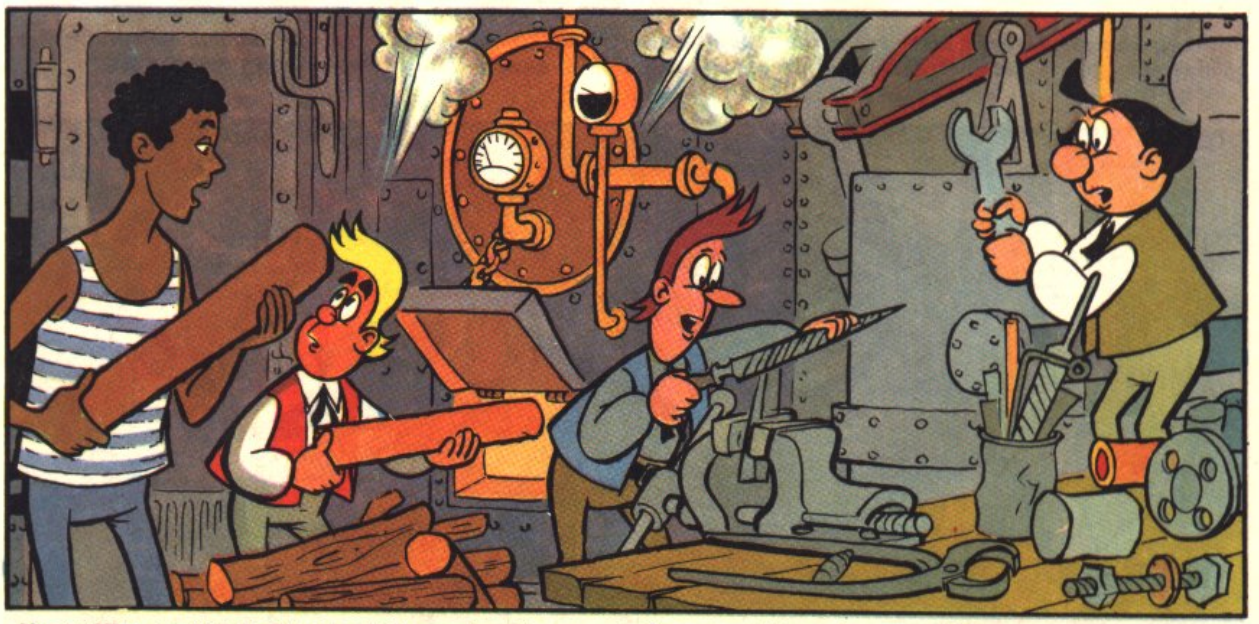

„Hogy állsz az ékkel, Digedag? A meglazult csapágy egyre jobban kopog! Hamarosan a fülünk körül röpködnek a csavarok!" – „Már csak néhány reszelőhúzás, és készen vagyok, Dig." – „Mi újság, Sam, tartjuk a gőznyomást?" – „Nem egészen, Dag! Azt hiszem, a tömítésekkel van baj, újra meg újra meg kell húzni a csavarokat. Hiába, átkozottul öreg már ez a masina."

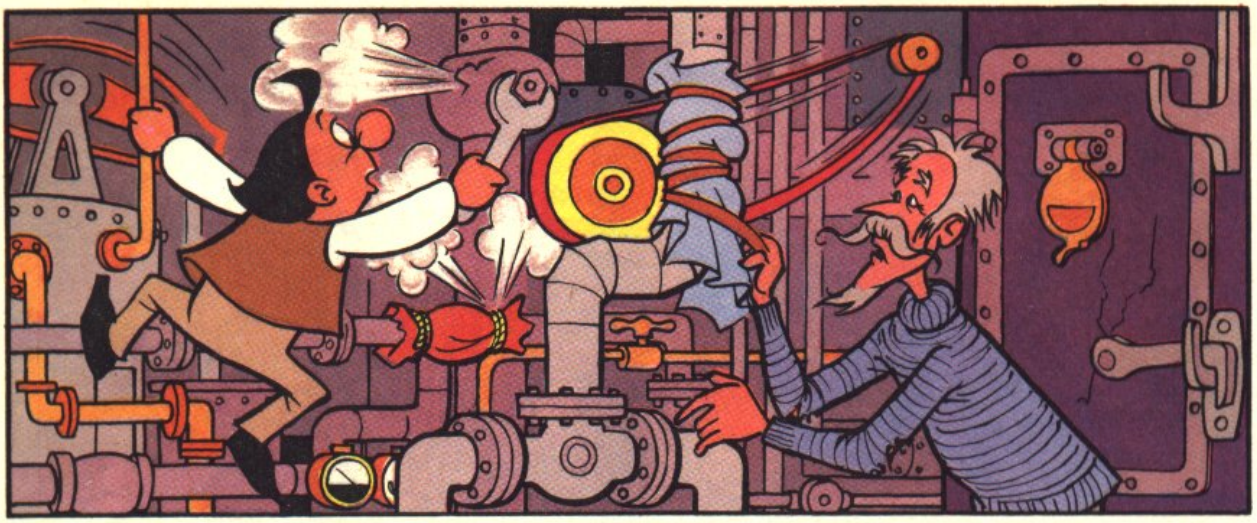

„Már itt is vagyok, Sam!" kiáltotta Dig. „Nem bírják sokáig, hiába húzom meg őket, rettenetesen kivannak a menetek!" – „Sok a baj már ezzel a ládával", sóhajtozott Joe nagypapa. „Nadrágtartót, zsebkendőt és egy csizmaszárat is feláldoztam a javítására. Hamarosan nem lesz mit felvennem!"

Ám még komolyabb volt Mrs. Joker megállapítása. „Nem lesz elég a fánk, Tom!", mondta a fiának. „Ilyen tempó mellett túl sok fát használtunk el." – „Már csak a csoda menthet meg bennünket!"

Újabb izgalom a gépházban. „Vigyázzon, asszonyom!", kiáltotta Sam. „Kilyukadt az egyik gőzvezetőcső! Maradjon kint, amíg kijavítom!" – „Már látom magunkat a csillagok között!", jósolta Mrs. Joker.

Mivel észrevehetően kisebb lett a hajó sebessége, Joker kapitány úgy döntött, hogy szorosan a part mellett hajózik, ahol gyengébb a víz sodrása. Ez persze avval a veszéllyel járt, hogy hajójuk megfeneklik, vagy ráfut egy víz alatti fatörzsre. Sajnos, egy kilógó faág letörte a jobb oldali kéményt.

Hogy egyre közeledő üldözőjét lerázza magáról, Joker kapitány bekanyarodott egy mellékágba, mert így jelentős mértékben lerövidíthette az útvonalat. Ehhez persze kitűnően kell ismerni a folyót, mert a mellékágak bonyolult labirintust alkotnak, amely ráadásul minden áradás után megváltozik.

Jonathan Joker, aki valaha a legjobb révkalauz volt a folyón, rendelkezett az ismeretekkel. „Nem hiszem hogy Baxter követni fog", – gondolta. „A *Louisiana* a maga nagyobb merülésével fennakadna az olyan homokpadon, amely fölött én még el tudok hajózni." „Hé, Tom, menj a mélységmérőkhöz! Vidd magaddal az egyik Digedagot is! A legélesebb szeműt! Amíg a vízmélységet méred, ő tartsa szemmel a folyót, és figyelje a víz színének a változását. Siessetek! Hamarosan odaérünk a veszélyes helyhez!

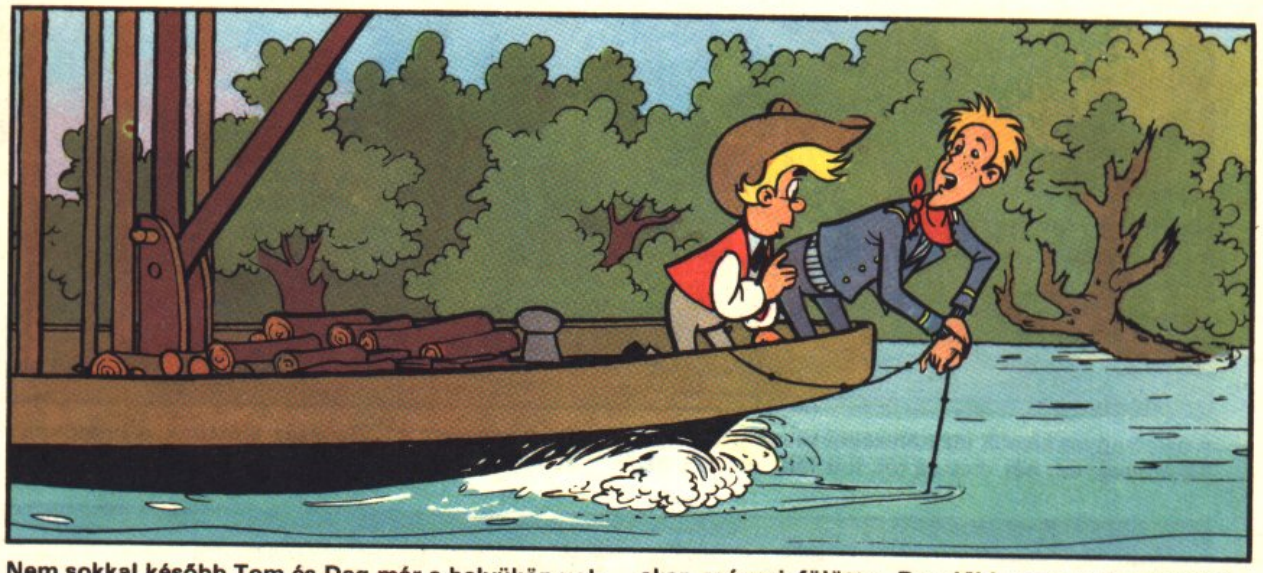

Nem sokkal később Tom és Dag már a helyükön voltak. „Ha világos csíkot veszel észre, Dag, akkor az egy homokpad. Azt hiszem, apa nagy sebességgel át akar csúszni fölötte. De előbb meg kell mérnünk, hogy van-e elég víz a hajógerinc alatt ahhoz, hogy nekifuthasson." – „Értem, Tom. Máris figyelek."

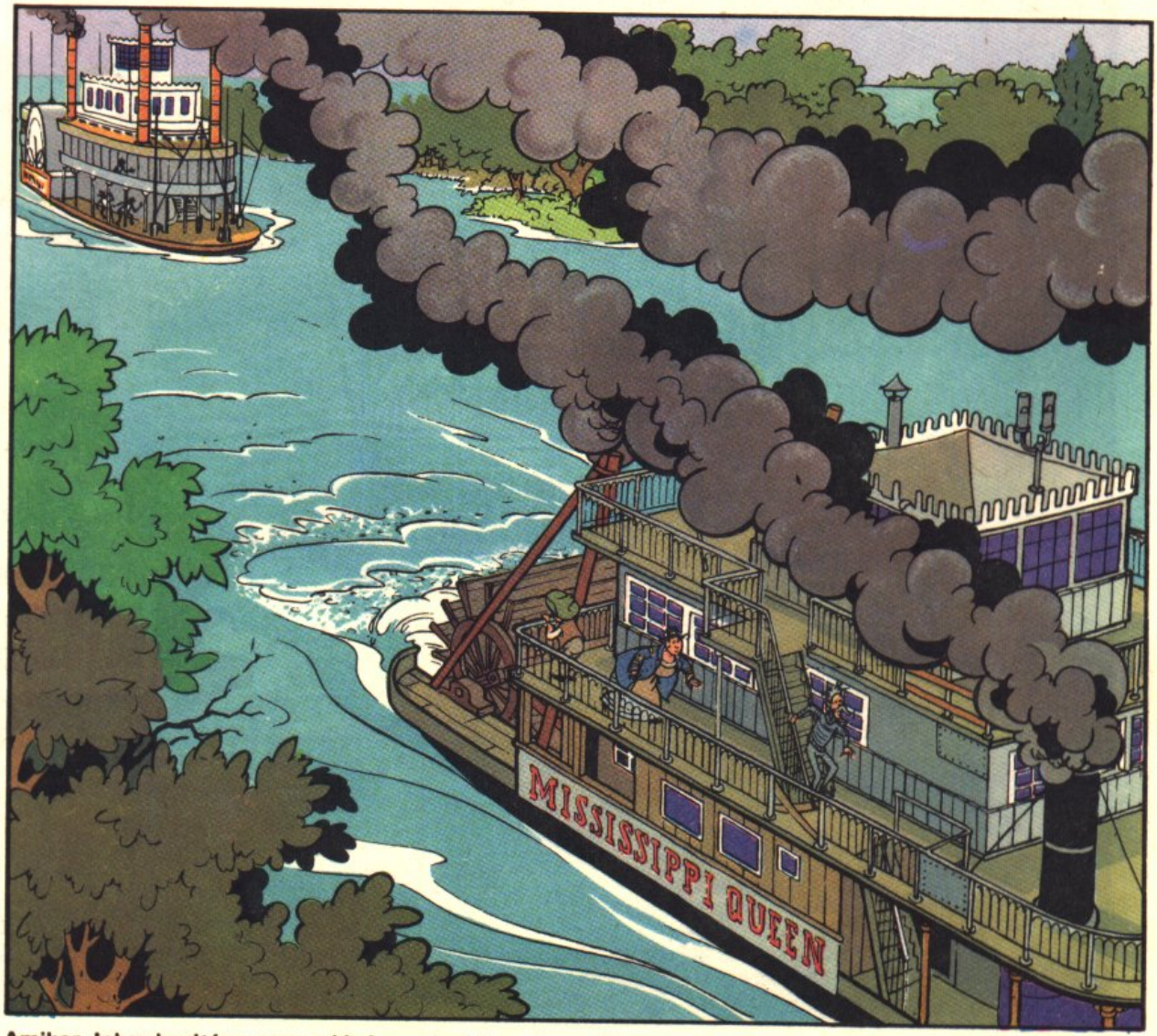

Amikor Joker kapitány nem sokkal ezután hátranézett, észrevette, hogy a *Louisiana* mégiscsak követi. „Baxter megőrült. De Turnert sem értem. Neki tudnia kell, hogy itt ő nem jut át."

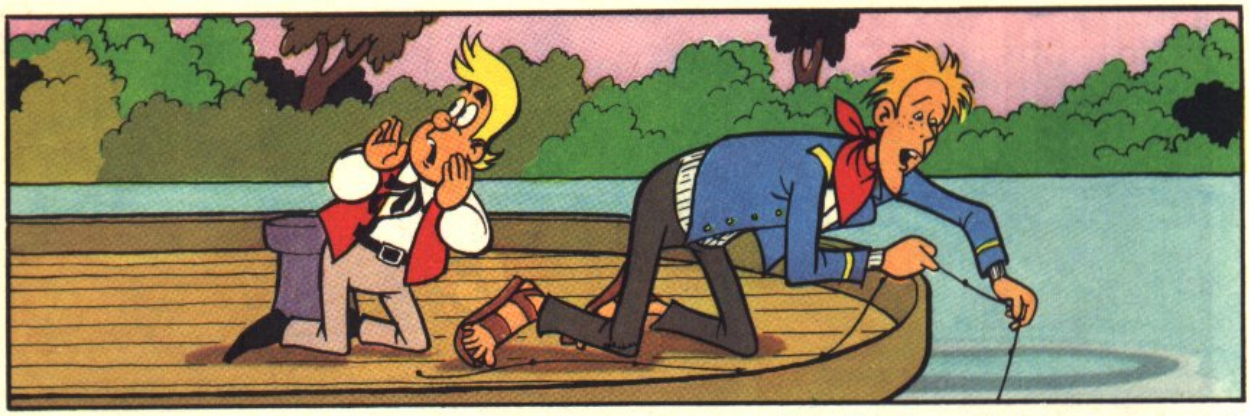

A mérő egyre kisebb vízmélységet mutatott. „Hét és háromnegyed, hét, hat és fél, hat láb! A mérő öt és felet mutat!" – „Vigyázat előttünk a homokpad!", kiáltotta Dag. Már csak lassan mozgott a hajó.

A bátor kis hajó, amelyet szorosan nyomon követett a *Louisiana,* rászáguldott az akadályra. Egy lökés és egy csikorgás következett. A hajóorr picit kiemelkedett a vízből, a hátsó fedélzeten levő kémény imbo-

„Öt és egynegyed!", hallotta Mr. Joker. – „Most kell nekifutni. Gépház, teljes gőzzel előre!"

„Mindent szorosan tartani, most jön a homokpad! Az én jó öreg *Királynő*m a maga öt láb merülésével remélhetőleg átcsúszik fölötte!"

lyogni kezdett, aztán ledőlt. De ez most nem számított – csak a hajógép kibírja. A tartós recsegés a hajógerinc alatt azt bizonyította, hogy a csúszó mozgás a homokpad fölött nem szűnt meg. Végtelensé-

gig tartó rémes pillanatok – sikerülni fog? Ismét egy rándulás, mintha a jármű megszabadult volna egy szívós akadálytól, a hajó sodrában vastag iszapfelhők örvénylettek – az akadályt legyőzték! Az óvatosan közeledő *Louisiana* fedélzetén hallhatták az örömujjongást.

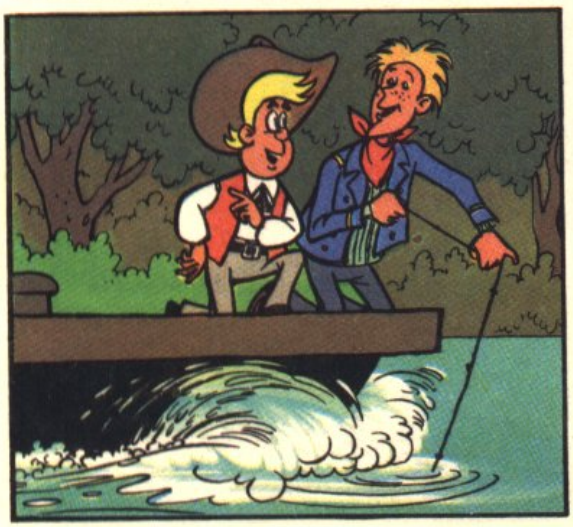

„Nekik is sikerül, Tom?" – „Soha! A *Louisiana* merülése legalább hét láb."

„Ezt jól csináltad öreglány", dicsérte Joker a hajóját. „És most good bye, *Louisiana*! Add fel!"

De a parancsnokló Victoria tanti egyáltalán nem gondolt ilyesmire. „Forduljunk vissza, asszonyom!" kérlelte a révkalauz. „Frászt! Adja ide a szócsövet, Turner. Halló, mélységmérő! Hány láb?"

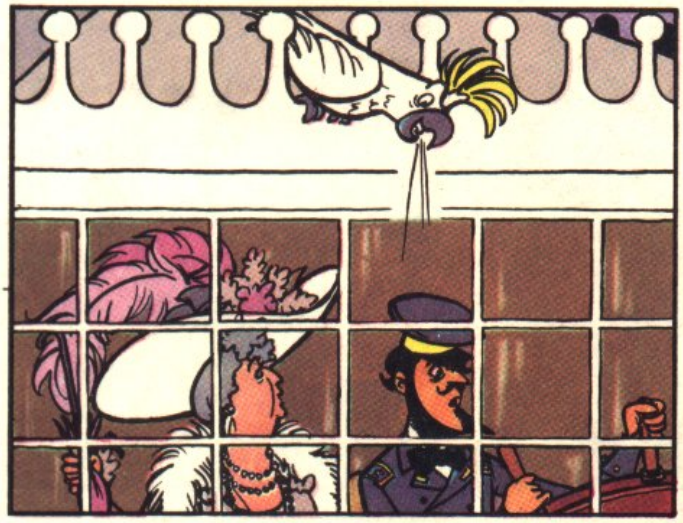

A matróz helyett Kidd kapitány válaszolt. „Tíz láb bal szemmérték szerint!" – „Na látja, Turner!" „Hihetetlen, aszszonyom! Megesküdtem volna, hogy itt sokkal sekélyebb a víz." – „Maga ideges, Turner."

„Mire vár még? Adjon teljes gőzt!" – „Parancsára asszonyom! Gépház, teljes gőzt!" „Az istenért, Mr. Turner, azonnal álljunk meg, és vegyük vissza a gőzt! Homokpad van előttünk! Állj, megfeneklünk!"

A szerencsétlenséget már nem lehetett elkerülni. Heves lökés rázta meg a hajót. A kapitánytól a segédgépészig mindenki úgy átkozódott, hogy még a csillárok is csörögtek a szalonban.

Mr. Turner, a révkalauz még mindig ordított: „Gőzt vissza!" De hiába. Ám Victoria tanti most kapcsolt csak rá igazán.

„Turner, maga a hibás, hogy megfeneklettünk!" – „Én, asszonyom? Ön parancsolta!"

„Hallgasson! Azt hiszem, maga tudta, milyen mély itt a víz!" – „Igen, de a mérés! Hiszen maga is hallotta..." – „Több mint hat lábat mértek!" kiáltotta közbe Baxter kapitány. – „Pontosan! Én is hallottam!", bizonygatta az ezredes. Hirtelen valaki ezt kiáltotta: Tíz láb whisky a csík felett!"

„A papagáj! Ő volt az! Ez az átkozott csapott be bennünket!", kiáltotta Mr. Turner. Kidd kapitány sürgősen elhúzta a csíkot.

„Várj csak, eleget rikácsoltál már!", fújtatott a ezredes. „Az utolsó szó a coltomé!"

„Téved, maga texasi revolverhős!", kiáltotta a tanti. „Az utolsó szó az én esernyőm nyeléé!" Krachbimm-klirr, hallatszott ebben a pillanatban, és a hajóharang ezer darabra repült szét. Kidd kapitány számára mindez kitűnő tréfa volt, örvendezve röpködött.

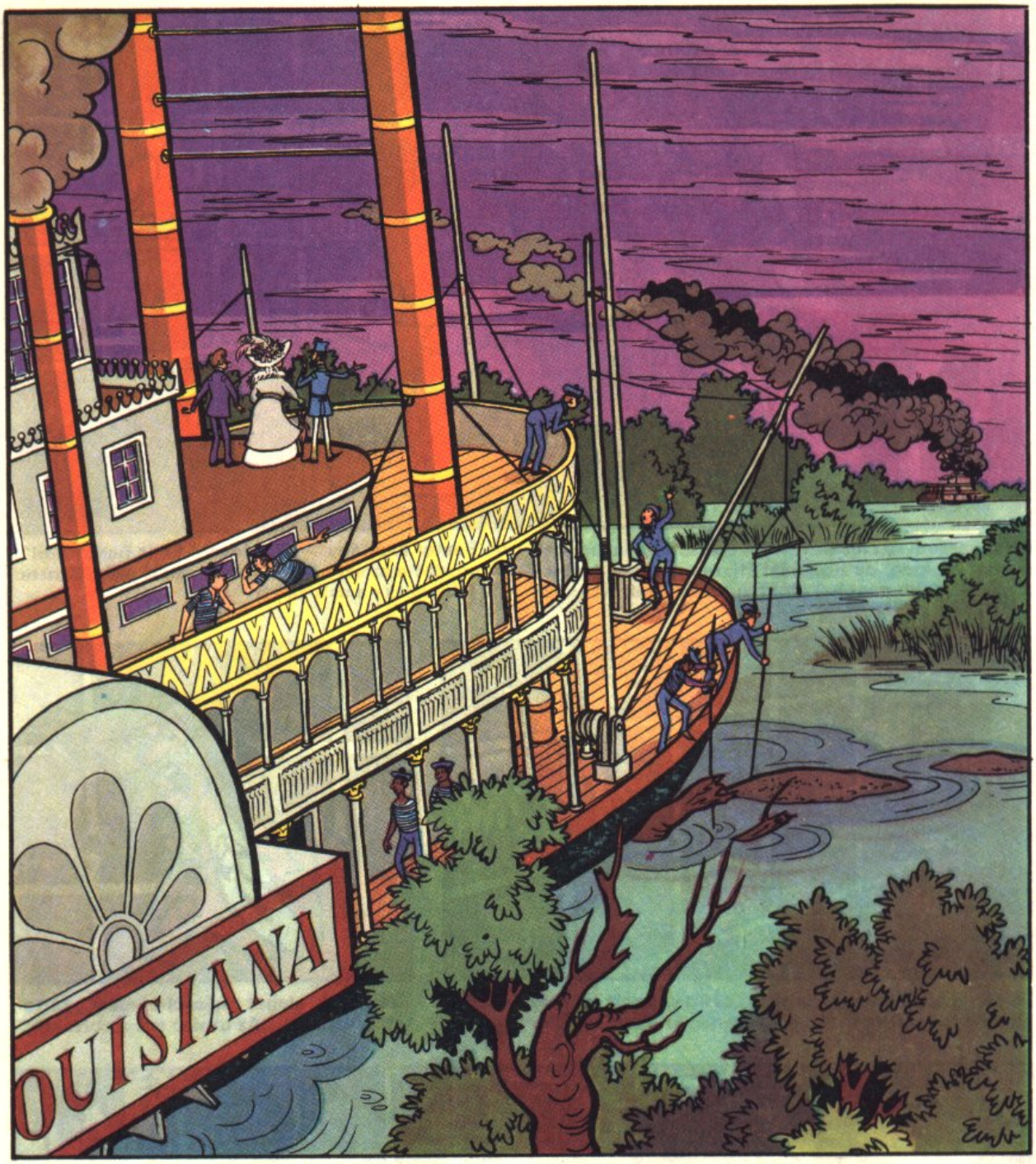

Úgy tűnt, hogy ezzel a *Louisiana* befejezte a versenyt. Olyan biztosan csücsült a homokpadon, mint egy dongó a légyfogón. Leszállt az éj. A távolban eltünedezett a *Mississippi Királynője,* amelynek láthatóan már nem is volt olyan sürgős. „Azt hiszik, hogy már a zsebükben van a győzelem... ", mondta a tanti. „De túlságosan korán örülnek. Megint utolérjük őket, és mi leszünk az elsők!" – „Szeretném tudni, honnan veszed ezt a magabiztosságot, nénikém", csodálkozott Baxter kapitány. „Ahhoz, hogy továbbmehessünk, előbb le kell másznunk a homokpadról. De hogyan?" Egyelőre senki nem tudott válaszolni erre a kérdésre.

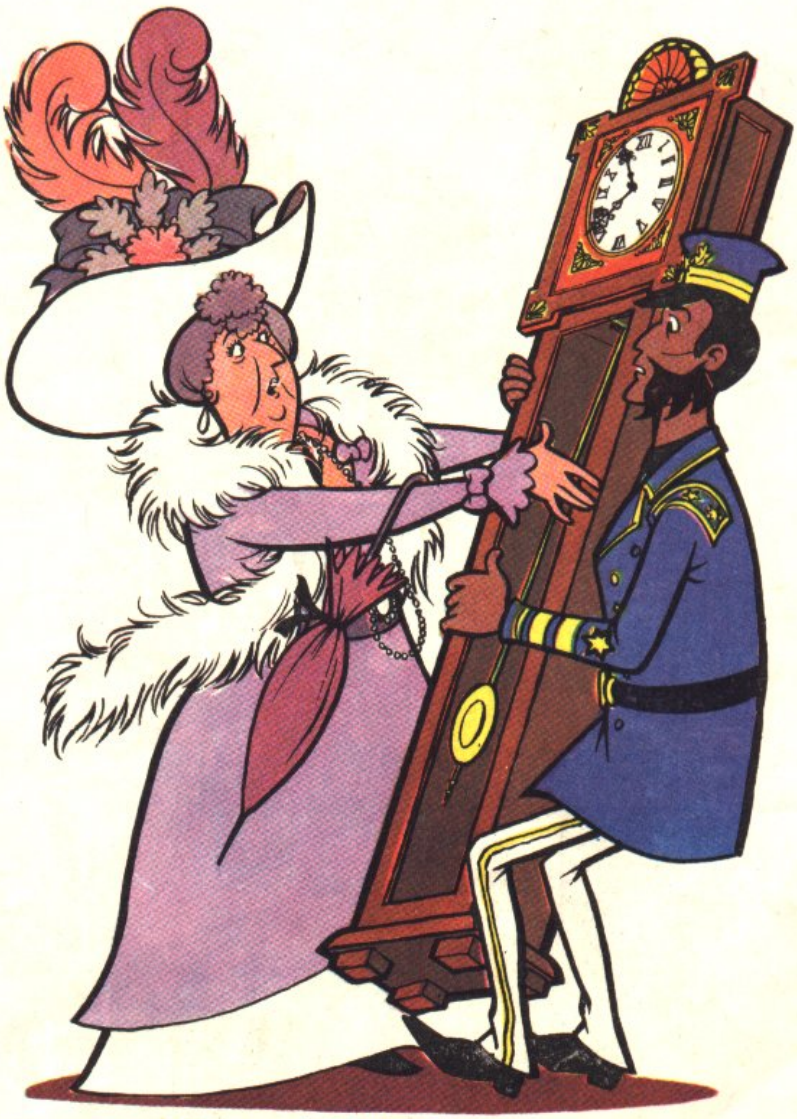

ÉJSZAKA A HOMOKPADON

ÉJSZAKA A HOMOKPADON

Úgy látszott, hogy a verseny a *Mississippi Királynője* és a *Louisiana* között már félúton eldőlt. „Szóval Baxter luxusgőzőse, amelynek jó két lábbal nagyobb a merülése, mint a mi hajónké, most annak a homokpadnak a foglya, amely fölött mi még át tudtunk csúszni", mondta Dig, amikor hajójuk már ismét biztonságos vizeken haladt célja felé. „Odaát a révkalauz visszaadhatja az iskolapénzt. Azért ezt meg kellett volna oldania." – „Biztosan elaludt", vélekedett Dag.

Digedagék nem tudhatták, hogy a szerencsétlen Mr. Turner egyáltalán nem volt bűnös.
„Ezt kizárólag a te semmirekellő papagájodnak köszönhetjük, Victoria néni!", kiáltotta már legalább huszadszor Baxter kapitány. „Ő kiabálta a hamis vízmélységet!"
„Kidd kapitány csak tréfálkozott", védte kedvencét Mrs. Jefferson.

Mr. Turner felugrott. „Nemcsak az az átkozott madara volt az oka! Ön is teljesen megzavart! Mindenképpen át akarta venni a parancsnokságot!" – „Ez az én jogom. Végül is én fizettem a hajóért."

„És most gondoskodtál arról, hogy egy fillért se érjen többé!", ordította dühösen a kapitány. „Majd benövi az őserdő, és vadállatok fognak tanyázni a szalonban! Az egész már csak értéktelen ócskaság!"

„Látod, mit csinálok? A vízbe vele! Kérdezd meg az aligátoroktól, adnak-e érte egy centet! Esetleg fordulj a hódokhoz meg a pumákhoz, ide fogják beszállásolni magukat!" – „Samuel, térj magadhoz!"

„Csinálja csak tovább, kapitány!", kiáltotta Mr. Turner. „Jó ötlet! Teljesen ki kell ürítenünk a csónakot. Így majd felemelkedünk, és folytathatjuk a versenyt."

„Puff! Ez a bronzfigura teljesen szükségtelen. És a tizenöt elnök mellszobra a dohányzószalonban! Micsoda gyönyörű kőrakomány!"

„Samuel, azt az állóórát hagyd!" – „De hát az is teljesen haszontalan. Mindig megáll, ha a hajó ringatózni kezd. Egyébként sem tetszettek a lakberendező ötleteid. Mostantól ismét én parancsolok. A hajót megszabadítjuk a felesleges súlytól. Mindent meg kell tennünk, hogy nyerhessünk, különben végünk."

A kapitány parancsa érvénybe lépett. Springfield ezredes mint a kiürítési akciók szakembere rögtön felajánlotta szolgálatait. „Amikor Floridában ki kellett ürítenünk Fort Myerst, mert a szeminolok ellátták a bajunkat, egyetlen szöget sem hagytunk nekik. Ugyanezt az alaposságot követelem meg itt is!"

„All right, ezredes! Máris kidobom ezt a csillárt. Szép súlya van."

„Ennek a szőnyegnek is. Fogjátok! Hó-rukk!" – „Hé, hagyjátok abba! Nem látjátok, hogy én meg a létra is azon állunk?"

„Ez aztán a tervszerű kiürítés! Szeretnék látni egy tervszerűtlent!"

Csörömpölés hallatszott, mire az ezredes rögtön megjelent. „Hé, semmit nem elpusztítani! Mindent épségben kell átadni a folyónak!"

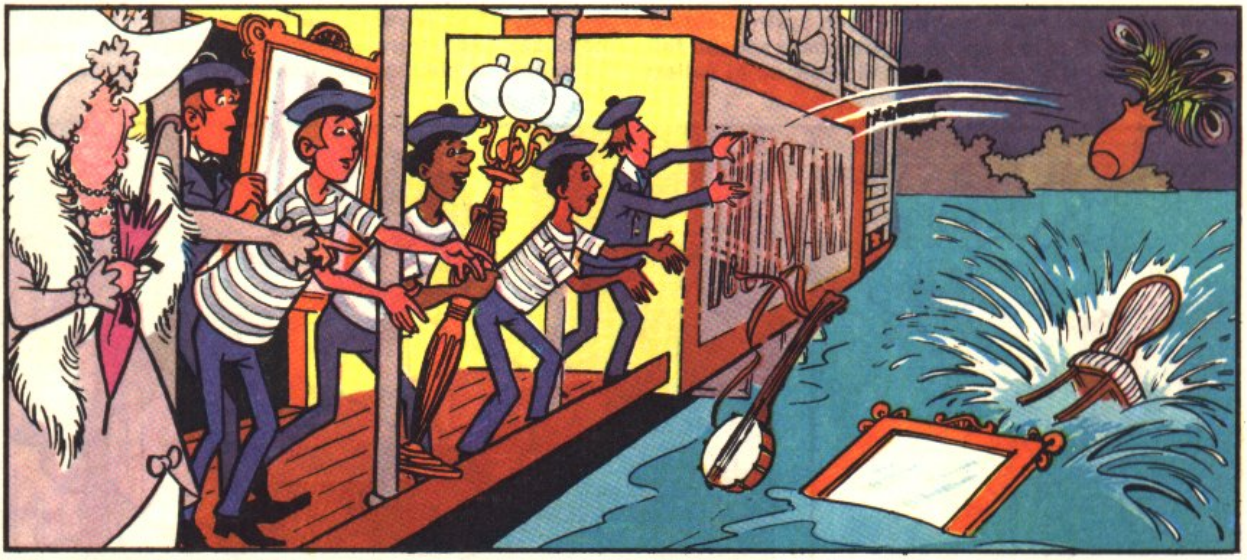

„Rendnek kell lennie!" Ez az elv hétszentség volt az öreg katona előtt. Ám a folyó nem tűrte a parancsolgatást, tarka összevisszaságban pörgette a bedobált bútordarabokat.

Ebben a pillanatban egy bendzsó repült a korláton át. Amikor ezt a tanti észrevette, rögtön megjött a beszélőkéje. „A bendzsó! Joshua Jefferson bendzsója! Ez már mégiscsak sok!"

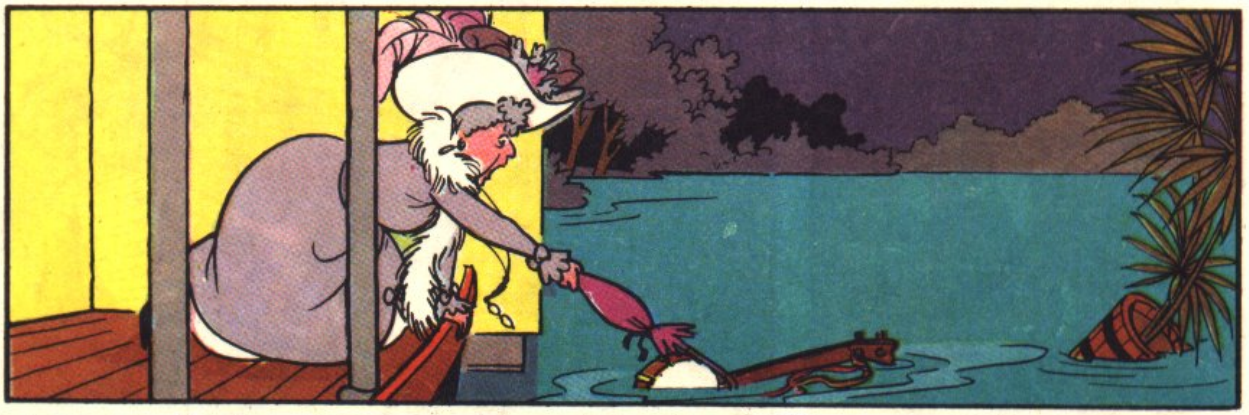

„Nem adom oda a krokodiloknak ezt a drága emléket! A férjem minden utazására magával vitte. Amikor a *Harrison elnök*kel a levegőbe repült, egy hikorifa ágán találták meg sértetlenül. A *Louisiana* felavatásakor Samuel Baxternek adtam talizmánként. És most tessék!"

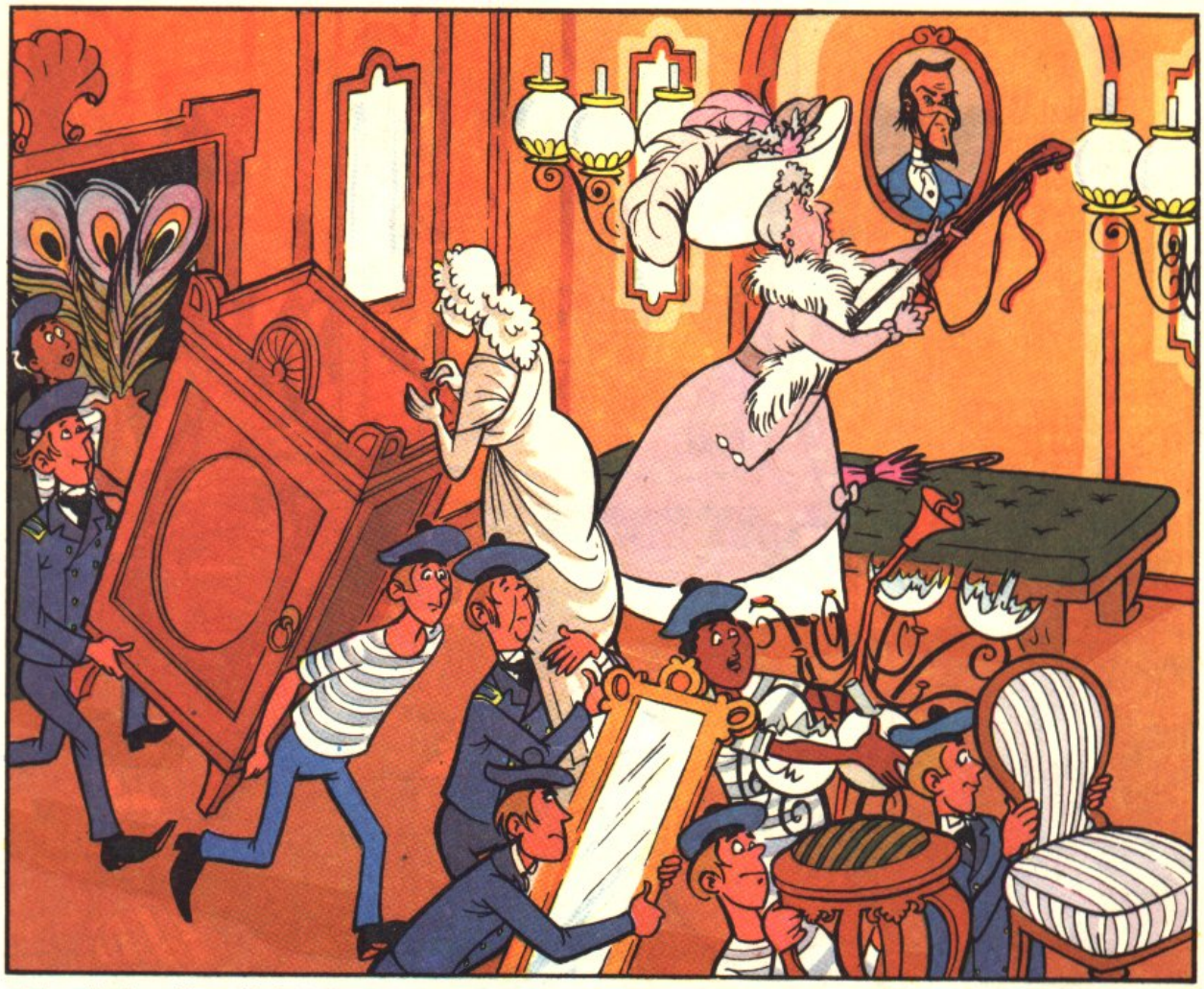

„A bendzsó pedig a díszhelyén marad szeretett Joshuám képmása alatt. Még mindig a fülembe csengenek azok a dalok, amelyekkel udvarolt nekem. *Ó, Shenandoah, Sacramento* vagy a *Clementine*! De hát mit értenek itt az ilyesmihez!"

„Ha még egyszer hozzá mertek nyúlni a bendzsóhoz,

az esernyőmmel gyűlik meg a bajotok!" – „Vigyázat, asszonyom, el az útból!" – „Au, óvatosabban, Hank! Ki mondta, hogy teljesen balra azt a zongorát, he? A lábam!" Eltekintve az efféle apró üzemzavaroktól,

a kiürítési akció elég olajozottan zajlott le. Az ezredes elégedett volt. A hölgyek szalonjában felfedezte az *Úrilányok Évkönyvének* tizenhárom évfolyamát, amit saját kezűleg adott át a haboknak. Jó olvasmány lesz a teknősbékáknak, jegyezte meg. Ellenére voltak az efféle bárgyúságok.

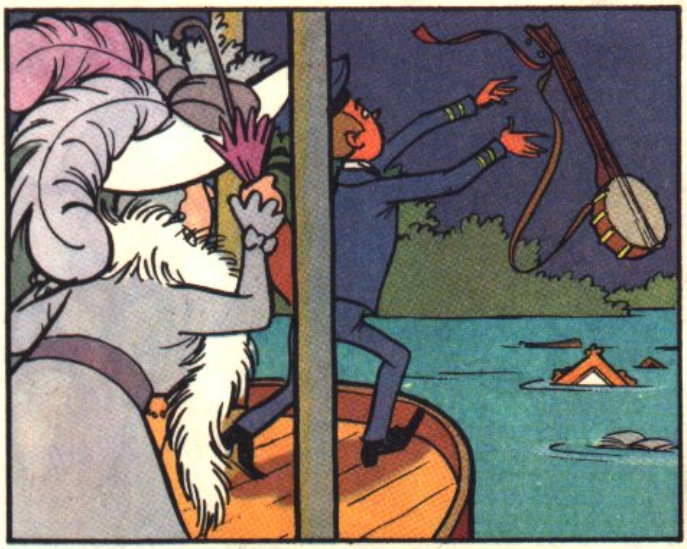

Victoria néni viszont menteni akart mindent – eredménytelenül. Végül még a bendzsó is a vízbe repült. „Állj, megtiltottam, hogy hozzányúljatok!"

„Ezek a faragatlan fickók, ezek a vandálok! Hallatlan, mit megengednek maguknak! Pluto, kis kutyám, hozd vissza a bendzsót!"

„Ott, ott úszik! Nem, az a rulett a játékszalonból, tovább, még tovább! De Pluto, nem tudod megkülönböztetni a bendzsót a leveseskanáltól? Na végre, megfogta!"

„Bravo, Pluto! Milyen szerencse, hogy a bendzsón nincsenek lyukak. Egy trombita már elmerült volna."

„Pluto ezért kolbászkát kap! Ezek a bolondok remélhetőleg nem nyúlnak hozzá az élelmiszerhez."

„Állj, hová azzal a pálmával, kapitány? Növényeket, könyveket balra. Jobbra csak a bútort, képeket, lámpákat. Különben mindent összekevernek. Áttekintésre van szükségem." – „Mi ez az ostobaság, ezredes?"

„Azt mondja, hogy az én tervem ostobaság?" – „Mi más lenne! Valami okosabbat találjon ki!"

„Rendben van,megnézem, hogy le tudjuk-e már húzni a hajót a homokpadról. Már biztosan elég könnyű lett."

„De ezredes, mit jelentsen ez már megint! Csak nem akar utánalovagolni a *Mississippi Királynőjé*nek?" –

„Hát ez valóban ostoba ötlet volna! Ehhez vízilóra lenne szükségem! Figyeljen csak ide!"

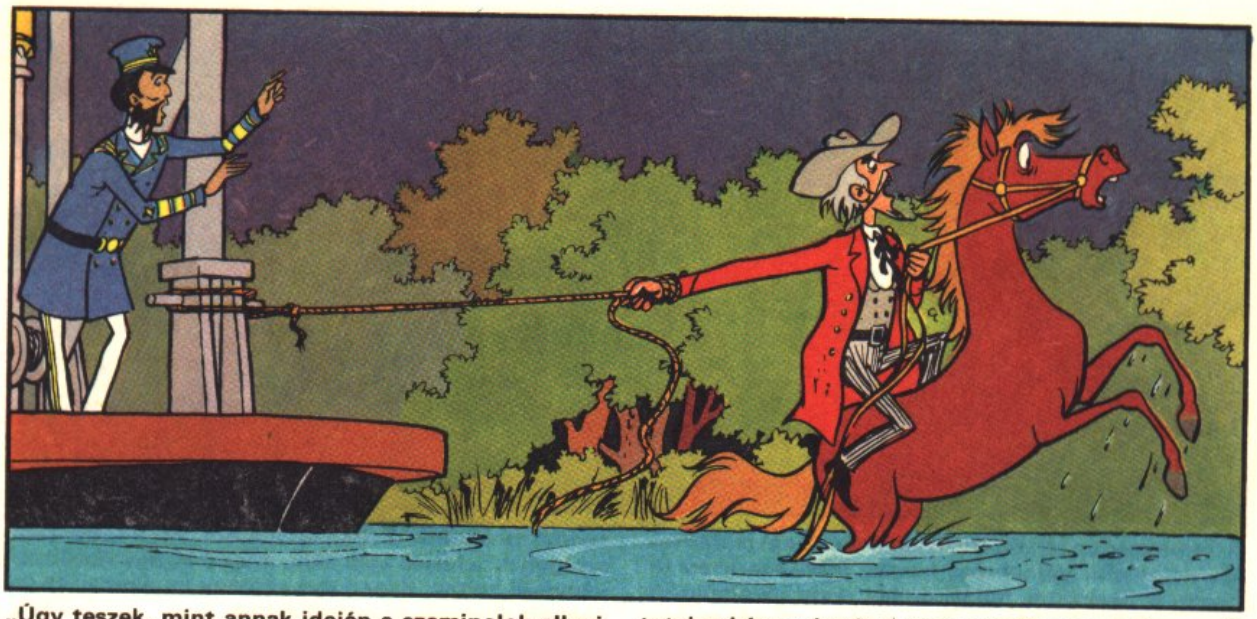

„Úgy teszek, mint annak idején a szeminolok elleni hadjáratban. Amikor a mi dragonyosaink lovai egy tutajon három ágyút vontattak a Suwanee Riveren." – „De ezredes, a *Louisiana* nem tutaj!"

„Térjen már észre! Értelmetlen dolog, amit csinál!"

„Ne mondja! Azt hiszem, már mozog! Ha minden eshetőségre magunkkal hoztunk volna egy tucat lovat, akkor most mindent megoldhatnánk."

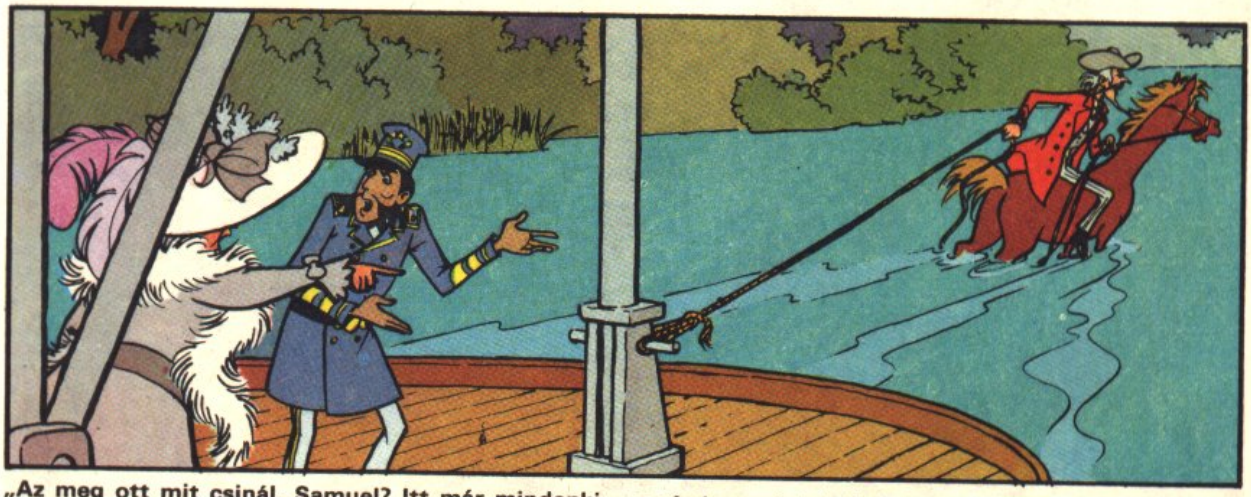

„Az meg ott mit csinál, Samuel? Itt már mindenki meghibbant?" – „Ó, nénikém, tudod, milyenek ezek a vén lovasságiak. A technikát semmibe veszik, és azt hiszik, lovakkal minden megoldható."

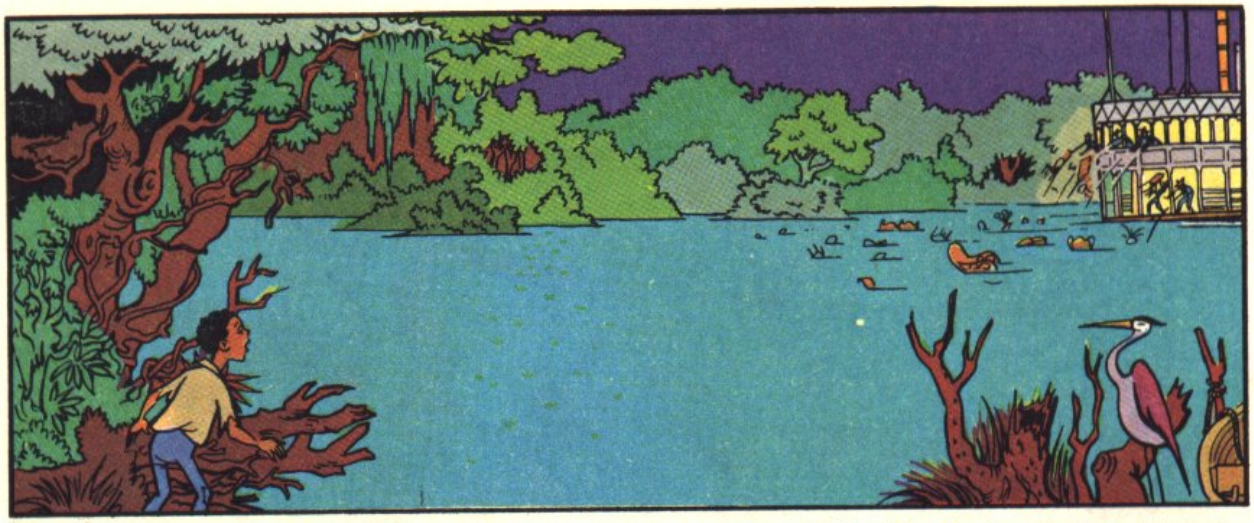

A homokpadon lejátszódó események nem maradtak észrevétlenül. Valaki már hosszú ideje mereven figyelte a titokzatos hajót, amely nagy meglepetést okozhat a folyó lakóinak. Ben, a néger fiú végre meg tudott szabadulni a ritka látványtól. Ezt a többi rabszolgának is látnia kell, akik, mint ő is, egy rizsültetvényeséi voltak. Éppen egy kemény munkanap fáradalmait pihenték ki kunyhóikban.

Amikor Ben a legelső családhoz betoppant evvel a hírrel, vége lett a nyugalomnak. „Gyertek mindnyájan! Kint a vízen egy nagy hajó!És körülötte székek, asztalok meg szekrények úszkálnak! És egyre többet dobálnak a vízbe! Csupa használható dolgot! Gyertek!" Mindnyájan felugráltak...

...és rohantak a szabadba. Az egész falu talpon volt. „Ha nem mentem volna le megnézni a varsámat, biztosan sok mindentől elestünk volna", mondta lihegve Ben. „Reggelig majdnem mindent a főágba sodort volna a víz. Nézzétek! Ha ügyesek leszünk, még mindent meg tudunk menteni."

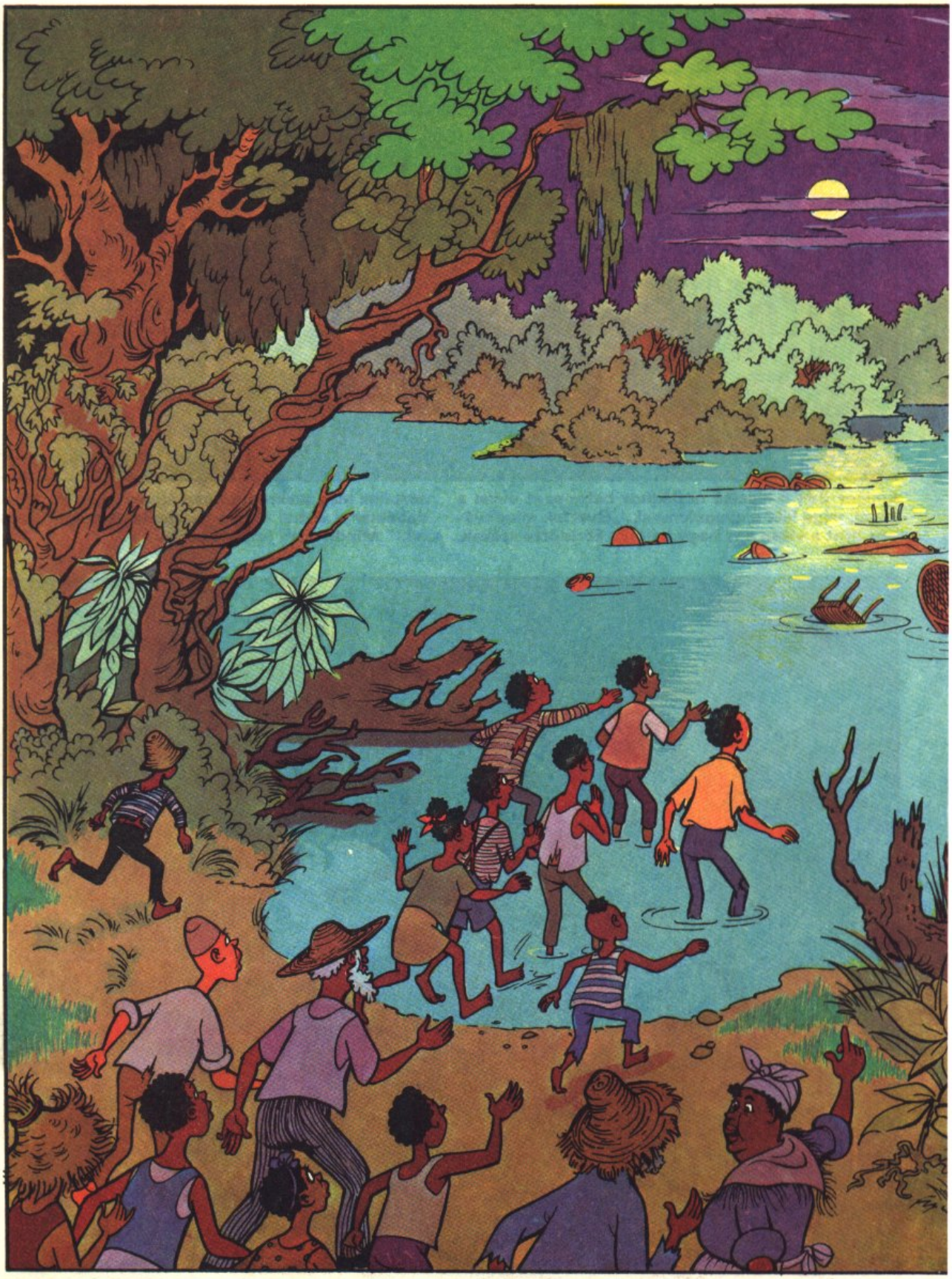

„Ráfutott a hajójuk egy homokpadra, és most megpróbálnak leevickélni róla. Ez a rejtély megoldása!", kiáltotta az öreg Ted. „Csak azt nem értem, hogy keveredhetett ide egy ilyen nagy hajó." – „Ne azon törd a fejed, öreg", korholta a felesége. „Inkább halászd ki azt a hintaszéket. Tudod, hogy már régóta ilyenről álmodom." És még számos kívánság teljesült hasonló módon, amely eddig csak ábránd volt. Volt,

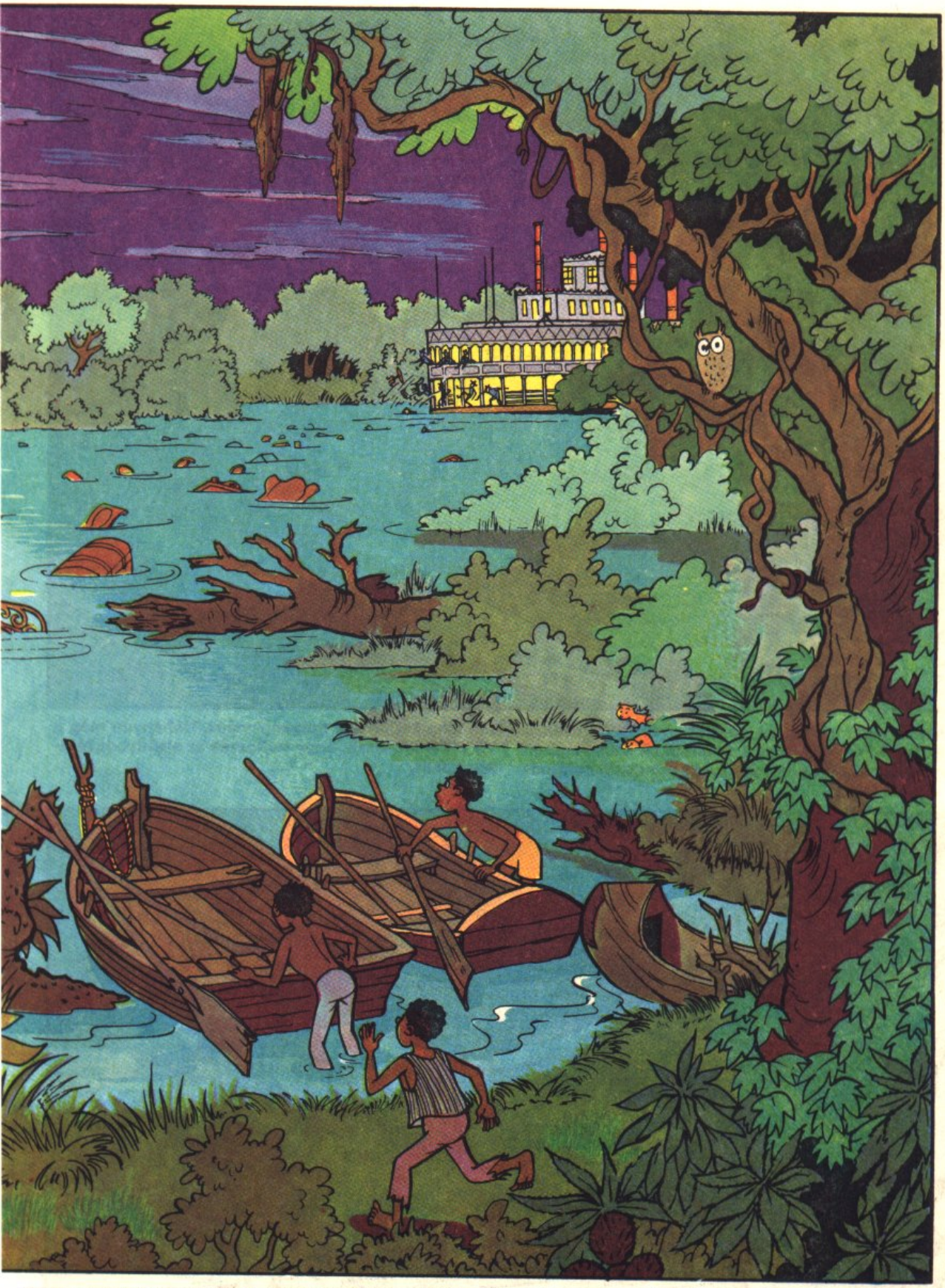

aki így szerzett magának pompás ágyat, másnak ládája lett, volt, aki egy szekrénynek örült meg, amelyből nagyszerű ólat akart építeni tengerimalacainak. „Ilyen finom dolgok még az urak házában sincsenek", jegyezte meg valaki. „Nagyon irigy lesz a gazda." Mindenki nevetett. „Ránk irigy! Mit akar? A partra vetett jószág mindenkié! Miért nem virraszt ő is velünk együtt? Neki is jutna!"

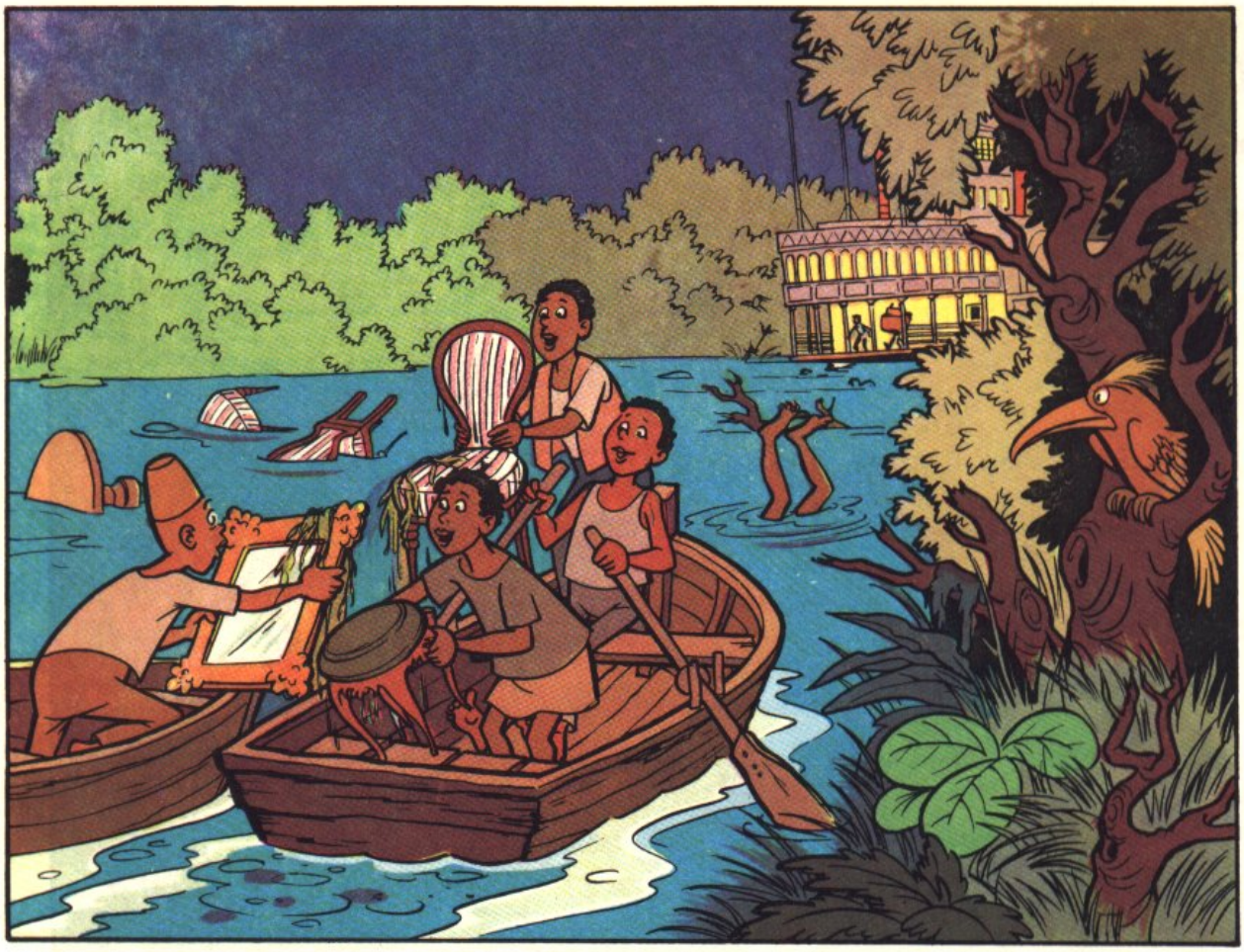

A halászás nem okozott gondot, mert elég csónak volt hozzá, és világított a telehold. A mellékágban nem volt erős a sodrás, így azután mindenki nyugodtan kihalászhatta a magánakvalót. Néhányan még a víz alá is lebuktak, hogy felhozzák az elsüllyedt fémtárgyakat.

Nemsokára tele voltak a csónakok. „Most kirakodunk, és megint fordulunk. Ti is így csináljátok?" – „Hát persze, Billy. Még mindig dobálják a cuccokat. Úgy látszik, sokára ürül ki az a hajó."

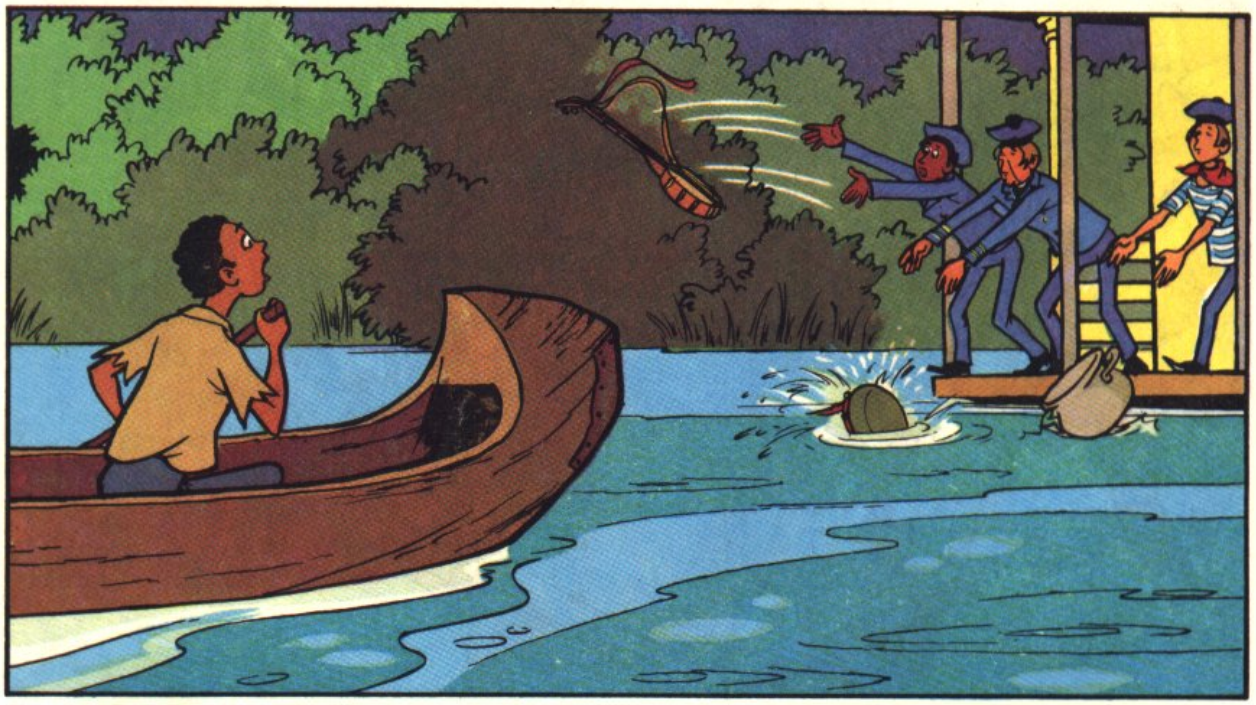

Így is volt. Csónakjával Ben éppen a *Louisiana* közelébe ért, amikor Mrs. Jefferson bendzsója harmadszor repült. A precíz ezredes személyesen rendelte el a hangszer ismételt eltávolítását.

Ben jó ütemben lendítette két kezét, és elkapta. „Egy bendzsó! Ez igen! Elájulok! Mindig egy bendzsóról álmodoztam. De ilyesmire soha nem volt egy árva centünk sem."

Közben minden a partra került. Zajongva csodálták meg és értékelték az egyes tárgyakat. „Nézd ezt a széket, Jim!" – „Nekem is olyan van, Tom! Testvérek közt is megér tíz dollárt!"

A nagy nyüzsgést meghallotta Mr. Robber, az ültetvény felügyelője, aki ilyen kései órán a napi elszámolást írta. „Mi bajuk ezeknek az átkozott rabszolgáknak? Már régen a szalmán kellene kuporogniuk!

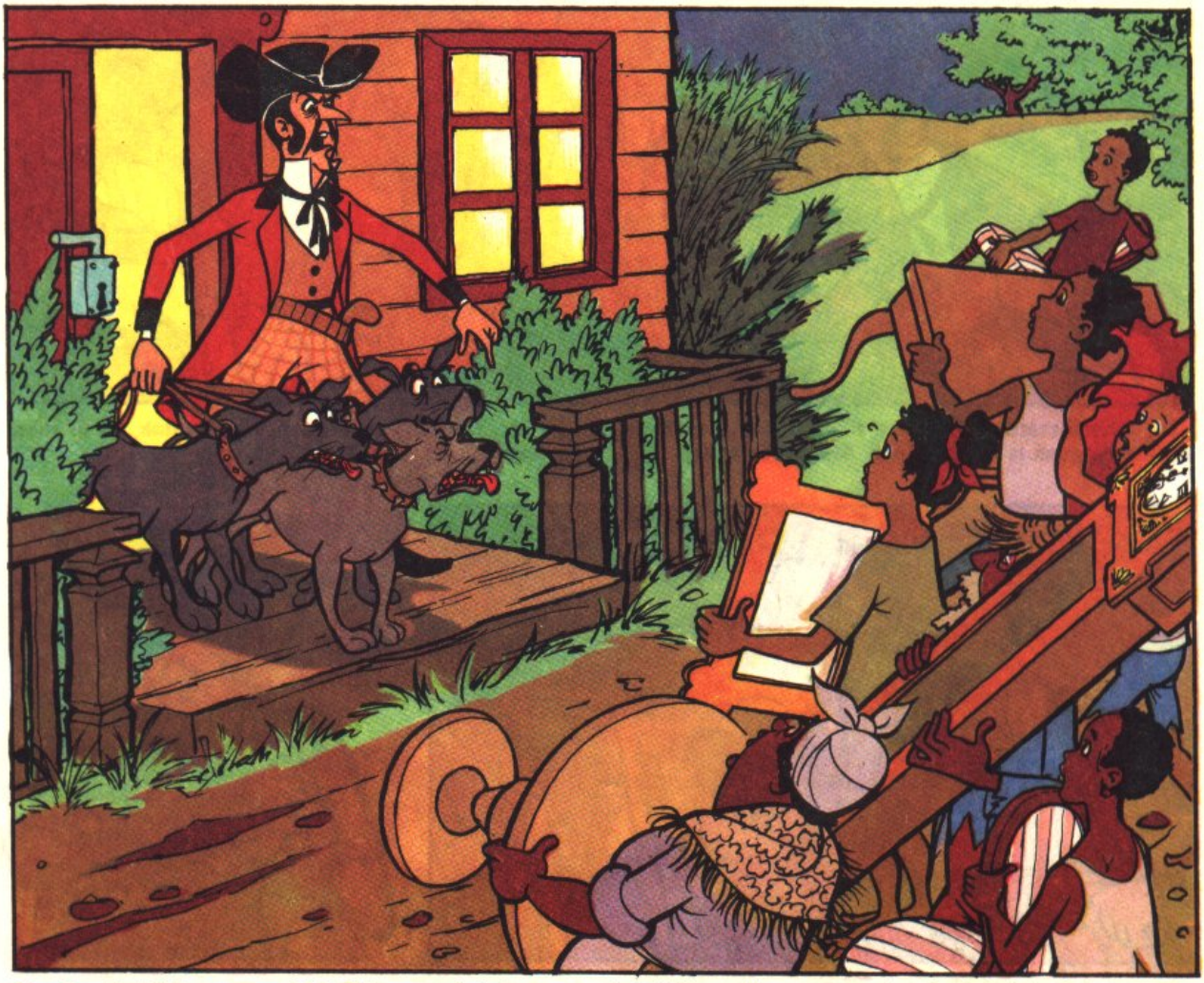

Csapjon belétek a mennykő! Állj, maradjatok veszteg, ti fekete tolvajok! Csak nem raboltátok ki az úr házát?" – „Nem vagyunk tolvajok Mr. Robber! Ez mind partra vetett jószág! A folyóból halásztuk."

„És azt hiszitek, hogy mindez csak úgy a tietek lehet? Semmit nem tarthattok meg! Minden az úré!"

„De miért? Ha nem halásztuk volna ki, az egészet elvitte volna a víz!"

„De kihalásztátok. És mivel ti az úrhoz tartoztok, ezek a tárgyak is a gazdátoké. Megértettétek?"

„De Mr. Robber, mi szegények vagyunk, az úr meg gazdag..."

„Na persze, mindig a régi nóta! Ezt már kívülről ismerem. Adjátok ide önként, vagy rátok eresztem a kutyákat. Na mi lesz?"

„Bekergetem őket a kunyóikba, és elviszem a legjobb darabokat."

„Na ez az, de rögtön! Aki leadta a magáét, az eltűnik, és fülére húzza a takarót. Ez neked is szól Ben! Neked mid van? Egy bendzsó? Add ide!" „De miért, Mr. Robber? Ez az enyém..."

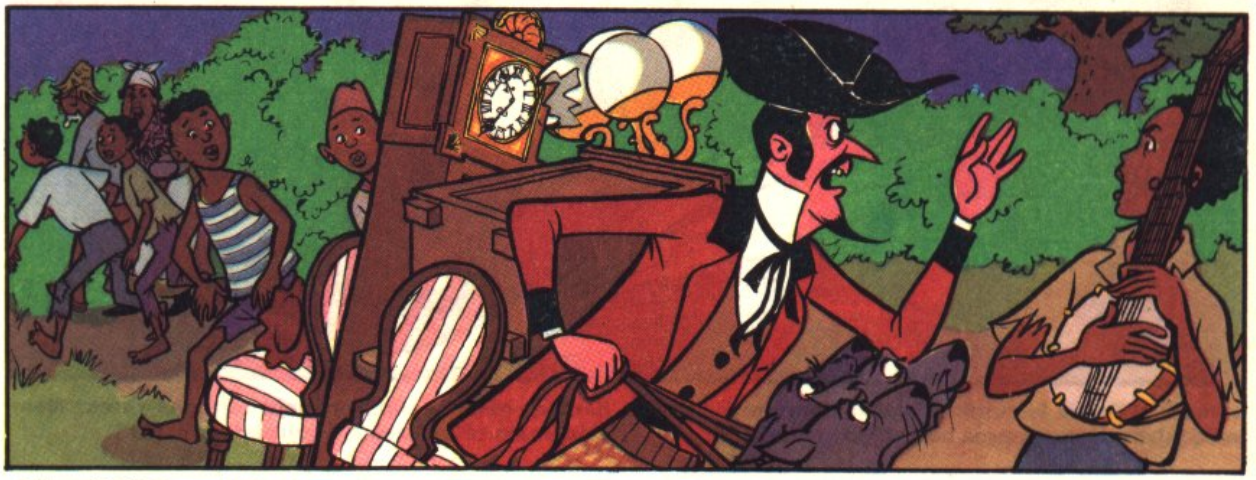

„Mi a tiéd? Semmi! Az hiszed, hogy mától kezdve csak lustálkodsz, és a klimpírozásoddal az idegeimre mész? Ebből nem lesz semmi!" – „Tehetek én arról, hogy maga botfülű! A bendzsót pedig megtartom!"

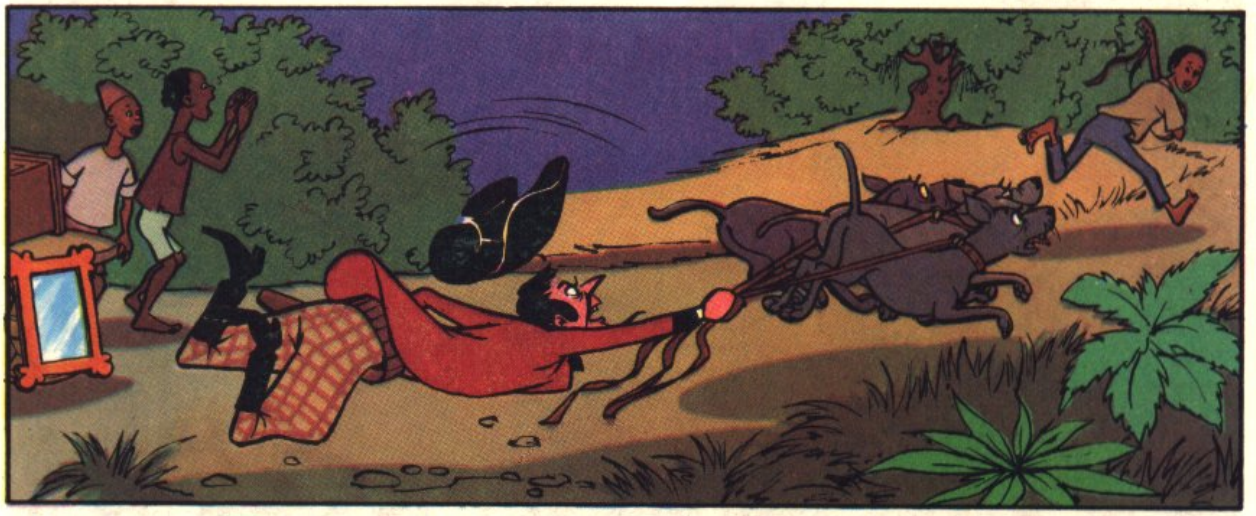

„Az ördögbe is, micsoda szemtelenség! De várj csak, fickó, elkapnak a kutyáim!" – „Ben, ne tedd magad szerencsétlenné! Add oda a bendzsót!" – „Szó sem lehet róla! Torkig vagyok ezzel az élettel! Elmegyek!"

„Micsoda gazember ez a Robber! Még egy bendzsót is sajnál tőlem! Rám uszítja a kutyáit! De úgysem fognak meg azok a dögök, van még egy kis előnyöm, már nincs messze a part..."

„Sikerült! Gyors kenummal már lerázom magamról ezt a falkát! Gyertek csak be a vízbe, gyertek! Remélhetőleg néhány aligátor majd felfigyel rátok! Nem sajnálnám tőlük ezeket a zsíros falatokat!"

„Füstölnek a hajó kéményei, úgy látszik, sikerült lecsúsznia a homokpadról, odamegyek! Ha sikerül elrejtőznöm a fedélzeten, akkor Robber meg a csahosai elmehetnek a pokolba!"

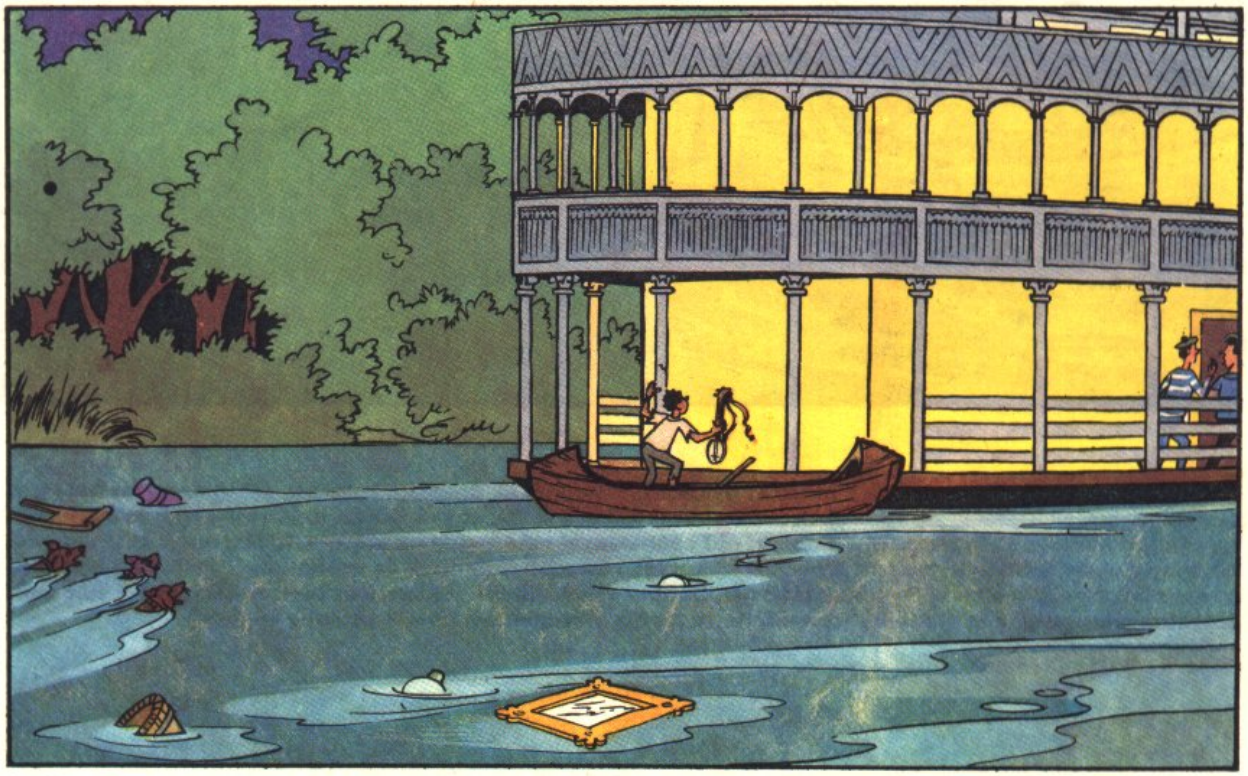

Amikor Ben a *Louisiana* farához ért, meghallotta, amint az egyik matróz ezt mondja a társának: „Hát ezzel is megvolnánk. Most már megint van elég víz a csónak alatt. Teljes gőzzel mehetünk tovább." Ben egyetlen ugrással a fedélzeten termett. Meg volt mentve!

Alighogy Ben a talpa alatt érezte a fedélzet deszkáit, a hajógépek dolgozni kezdtek, aztán az egész hajótest megremegett, a hatalmas lapátkerekek belekapaszkodtak a vízbe, egy rándulás, aztán még egy, és a *Louisiana* elindult a mélyebb víz felé. Mr. Robber, aki csónakjával már majdnem elérte a hajót, nagy átkozódások közepette egyre jobban lemaradt. A csalódott kutyák rémesen szüköltek és csaholtak. „Várj csak, elkaplak én egyszer, ha addig élek is!" – dühöngött Mr. Robber tehetetlenül. De Ben már biztonságban volt. Sőt mint potyautasnak még az is megadatott neki, hogy tanúja lehessen e különös verseny végének.

MEGÉRKEZÉS
BATON ROUGE-BA

MEGÉRKEZÉS BATON ROUGE-BA

Mivel a *Louisiana* egy homokpad foglya volt, Joker kapitány úgy gondolta, hogy a *Mississippi Királynője* ily módon meg is nyerte a versenyt. Reggelig, amikor a *Louisiana* nagy nehézségek árán megszabadult fogságából, már újra tekintélyes előnyre tett szert. Ám ekkor teljesen elfogyott a fűtőanyaguk. De ez most látszólag senkit nem aggasztott. „Kitűnő", vélekedett Sam, a gépész, „így legalább nem robbanhat fel a kazán." Mrs. Joker is megőrizte a nyugalmát. – „Nem lehet már messze a következő fatelep. Menjetek fel, és tartsatok terepszemlét", mondta Digedagéknak.

„Mi történt? Miért nem megyünk tovább? Talán teljesen leállt a gép?", kérdezte Joker, amikor mindhárman megjelentek a kormányosfülkében. – „Nem, de már nincs mivel fűteni. Lehet már látni a következő fatelepet?"

„Mr. Greenwoodét? Hát addig van még néhány mérföld. Most mit csináljunk? Tudjátok mit? Tüzeljétek fel a bútorokat!" – „Ahogy parancsolja. De mit szól majd a felesége?"

Mrs. Joker ezt is nyugodtan fogadta. „Ha egyszer ráálltunk erre a versenyre, nem fogjuk átengedni a győzelmet azoknak a hencegőknek ott a *Louisianán*. Ha mi nyerünk, annyi pénzt kapunk, hogy új berendezést vásárolhatunk. Ha veszítünk, akkor a roncstelepre vihetjük a csónakot. Tűzbe minden kacattal!"

Csak Joe nagypapával voltak problémák. „A hintaszéket nem adom!", kiáltozta. – „De hamarosan újat kapsz majd helyette", ígérte Dag. „Olyat, amelyen lengésszabályozó is lesz!"

„És legyen speciális rugózású. Meg kézifék is legyen rajta", követelőzött Joe. – „Rendben", mondta Dag.

De a berendezést, amely korántsem volt olyan gazdag, mint a *Louisianán*, gyorsan feltüzelték. Mrs. Jokernek még a konyhafelszerelését is fel kellett áldoznia. De tette minden zokszó nélkül, mint aki biztos a dolgában. „Már csak azt nem tudom, hogy mivel fogom megsütni a kalácsot a győzelmi ünnepre", sóhajtotta. „De egyben biztos vagyok: megmutatjuk a gazdagoknak, kik vagyunk!"

William Greenwood, a favágó, akinek faraktárát oly sóvárogva várták a *Királynő* fedélzetén, rögtön megjelent a parton, amikor észrevette a feléje vánszorgó, sérült hajót. „A vékony füstről látom, hogy elfogyott a szuflájuk. Hé, Bud, Tim, eloldani a kompot! Átviszünk nekik egy rakománnyal!"

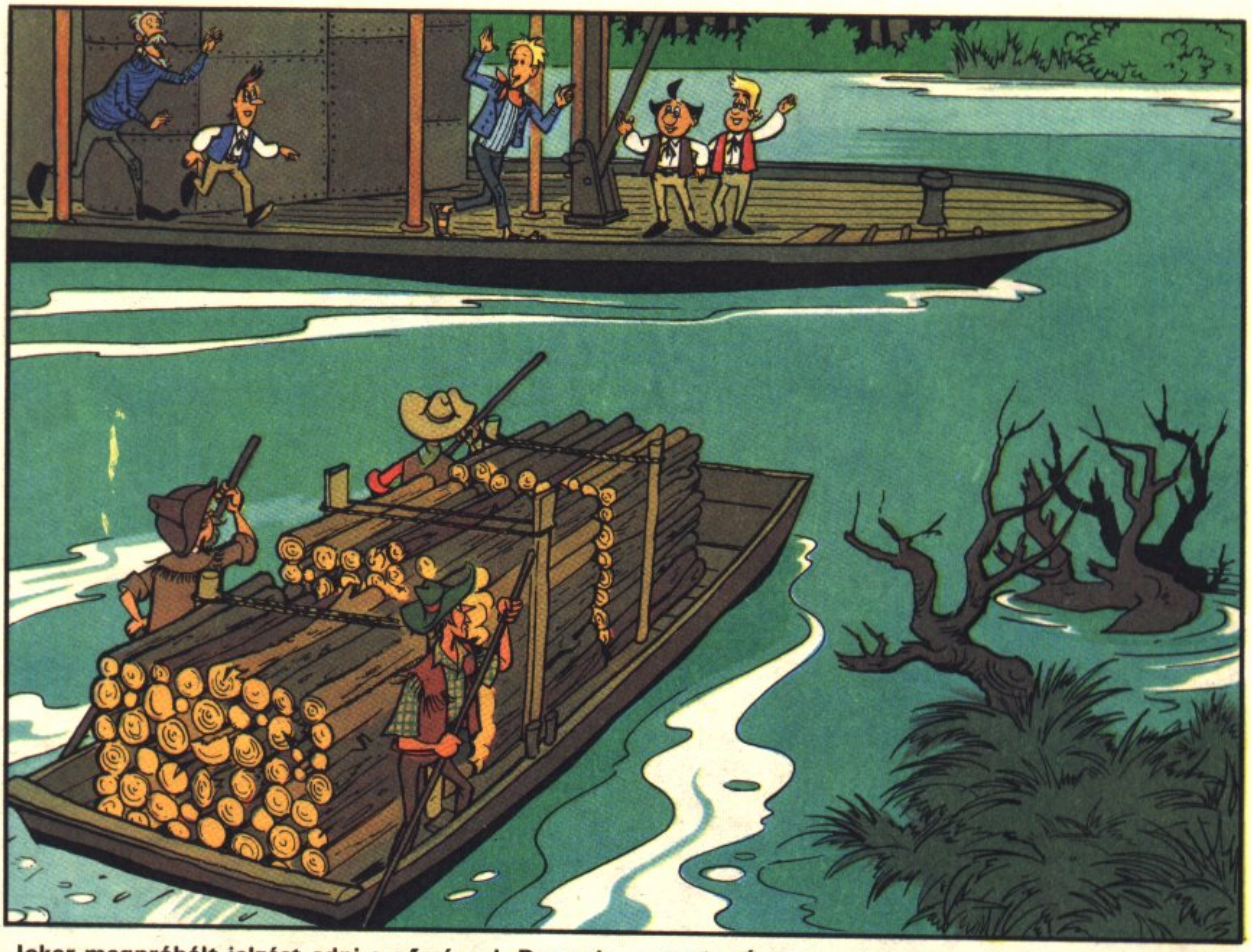

Joker megpróbált jelzést adni a gőzsíppal. De csak szánalmas vinnyogás volt hallható, mert már egyáltalán nem volt nyomás. „Jövök!", kiáltotta Bill Greenwood. „Úristen, hiszen ez a jó öreg *Királynő!* Mit csináltatok vele?" – „Rakodj gyorsan, Bill, öreg fiú! Nagyon sietünk." – „Na ezzel megvolnánk!"

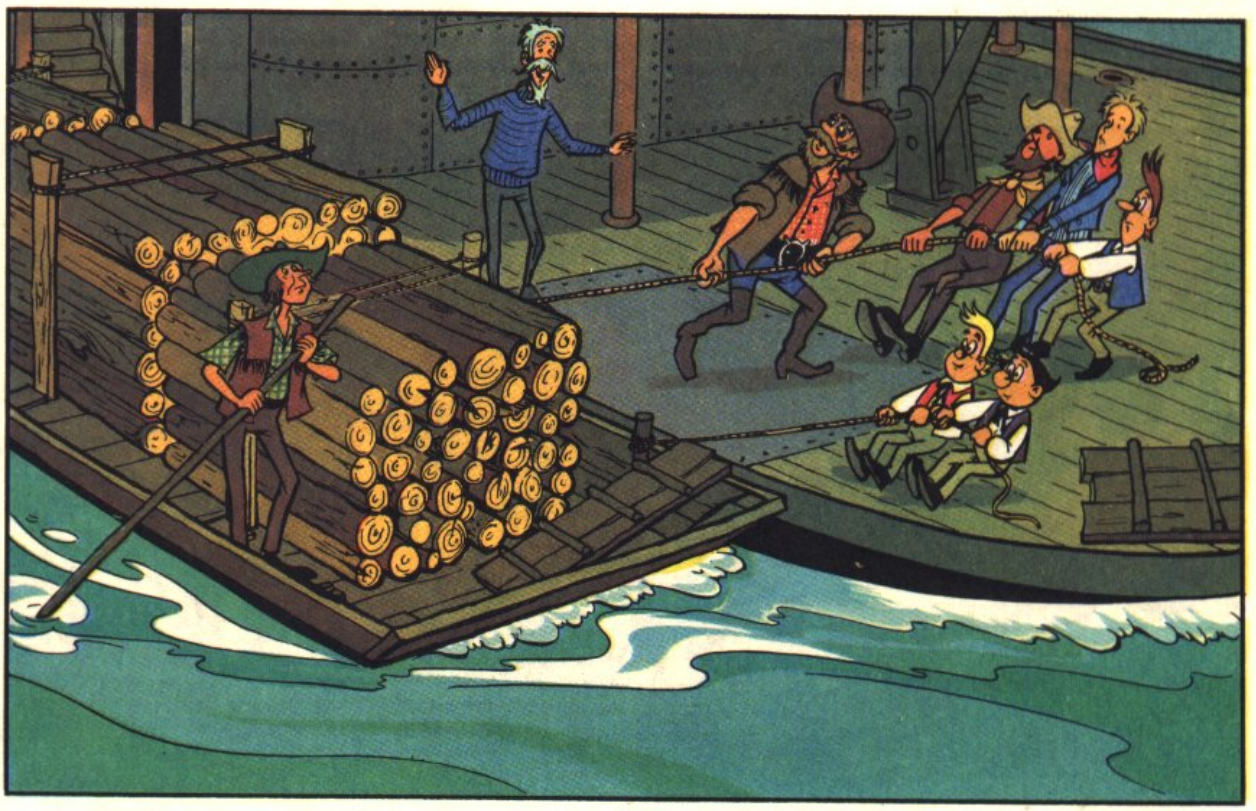

Amíg a fát rakták át, a hajógép ismét dolgozni kezdett, így aztán egy pillanatra sem álltak meg. Amikor Bill megtudta, hogy versenyről van szó, dupla sebességgel végezték el a fa átrakását. Ekkor Tim, a segédje kiabálni kezdett: „Nézzetek csak hátra! Csípjen meg a faféreg, ha ez nem a *Louisiana*!"

„Szóval mégis sikerült nekik", kiáltotta Joker. „Átrakodott, Bill? Igen? Akkor mindent bele! Annyi gőzt, amennyire a kazánok képesek! Akasszatok súlyokat a szelepekre, hogy nagyobb legyen a nyomás!"

„Pontosan ugyanez történt az *Ohión* is, amikor Sam a levegőbe repült", nyöszörögte a gépész. – „Ugyan, azt a pár mérföldet Baton Rouge-ig ki fogja bírni ez a kávédaráló!", károgta Joe papa.

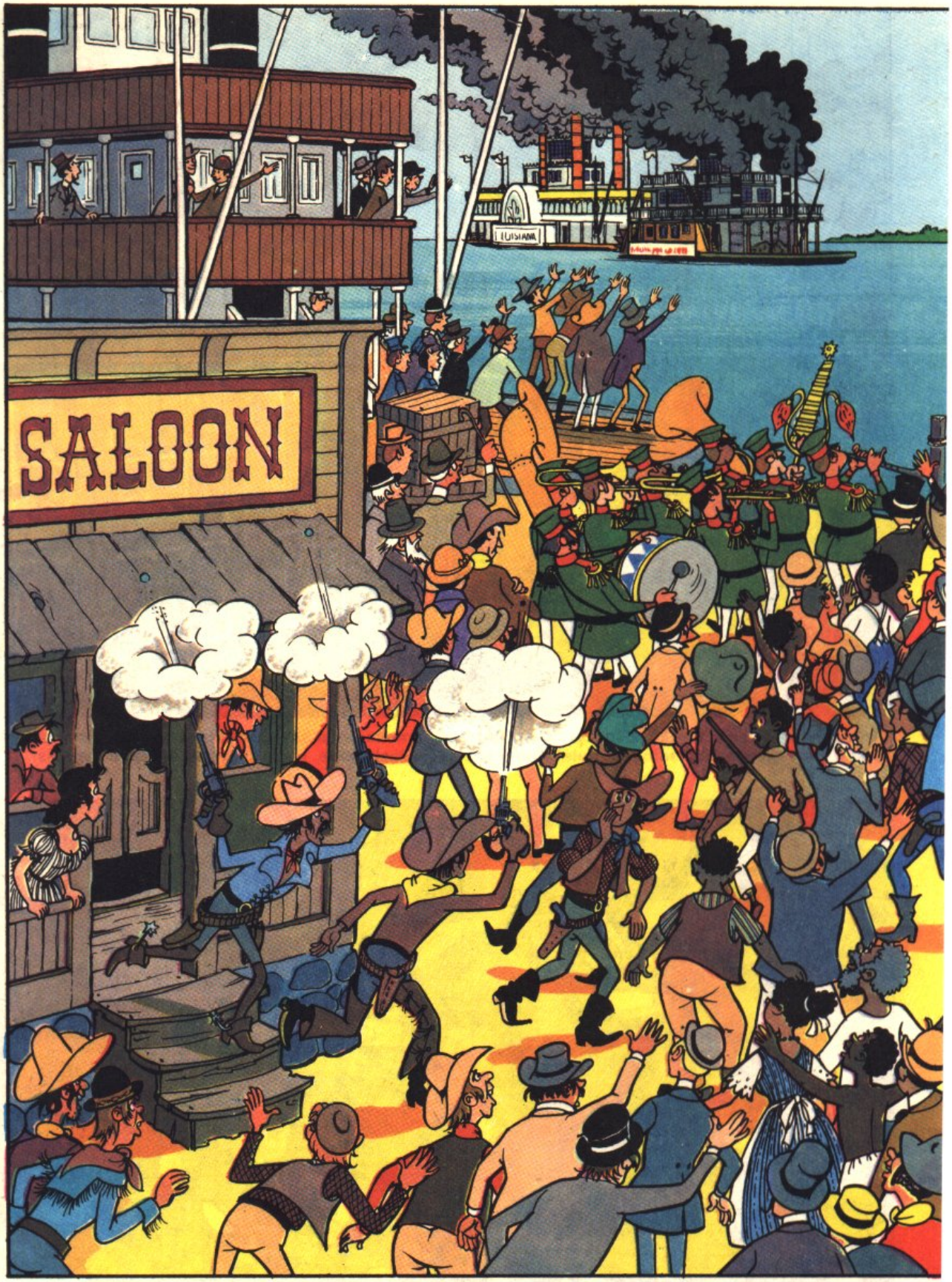

Baton Rouge-ban már türelmetlenül várták a két riválisa megjelenését és a végső küzdelmet. Mindent tökéletesen előkészítettek: a célszalagot már kifeszítették a folyó fölött, a fogadóbizottság ünneplő öltözetben várakozott, a városi zenekar külön tust tanult be a győztes tiszteletére. Az utasítások távírón érkeztek New Orleansból. Azonnal vissza kellett telegrafálni, ki lett a győztes.

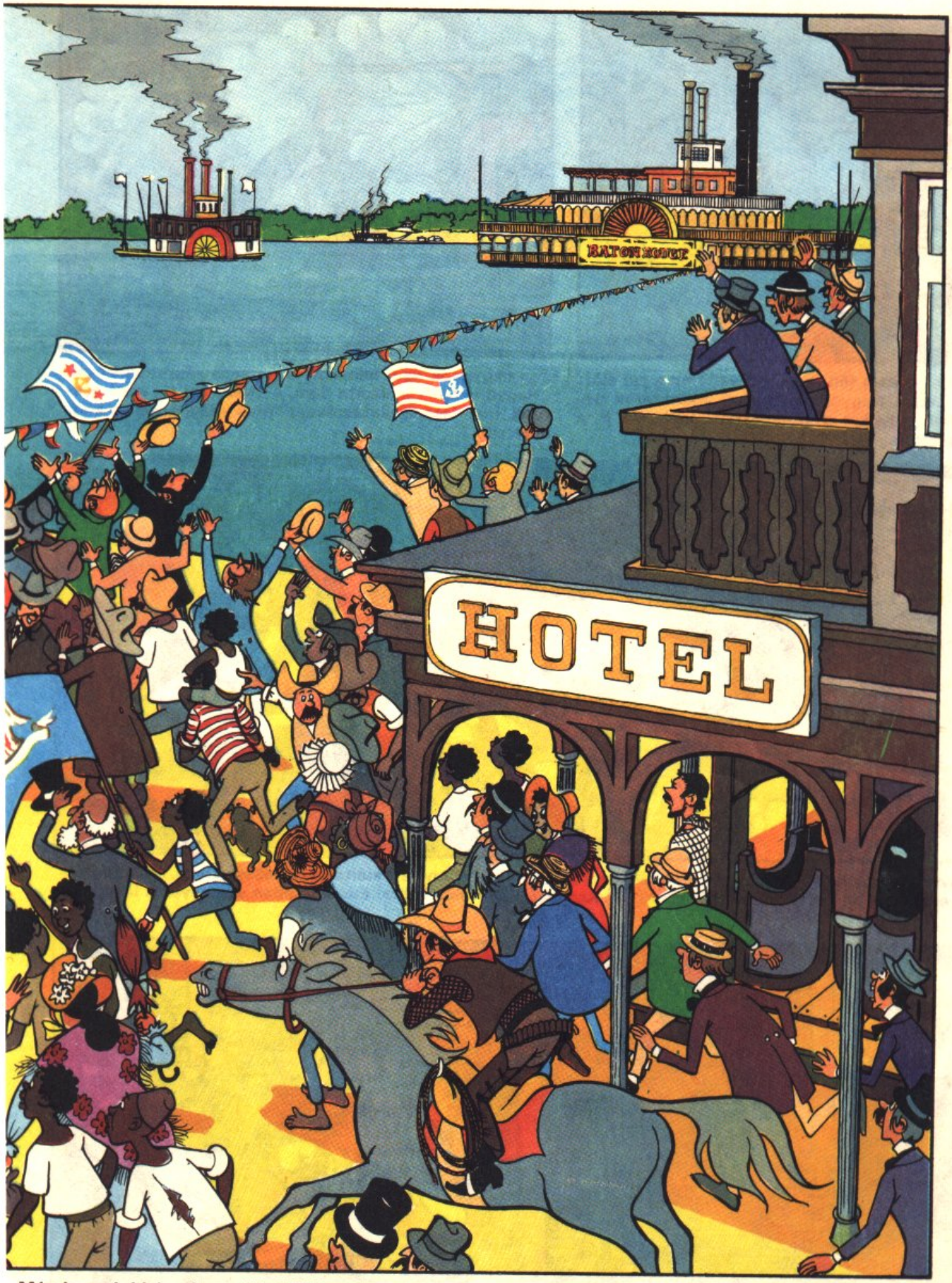

Már hosszú ideje rémes füstfelhőket figyelhettek meg dél felé a folyó fölött. „Jönnek!", hallatszott ekkor, mire a nép apraja-nagyja a kikötőbe rohant. Ebben a pillanatban egy kanyar mögül előbukkantak a hajók, szikrafelhőket okádva. „A *Mississippi Királynője* jön elöl!" Ez a tény nagy csodálkozást váltott ki. Hogyan lehetséges ez? „De a Louisiana utoléri! Rajta, öreg *Királynő,* mindent bele!"

Joker is attól félt, hogy közvetlenül a cél előtt utolérik. „Nagyobb nyomást! Akasszatok nagyobb súlyokat a szelepekre!", kiáltotta le a gépházba.

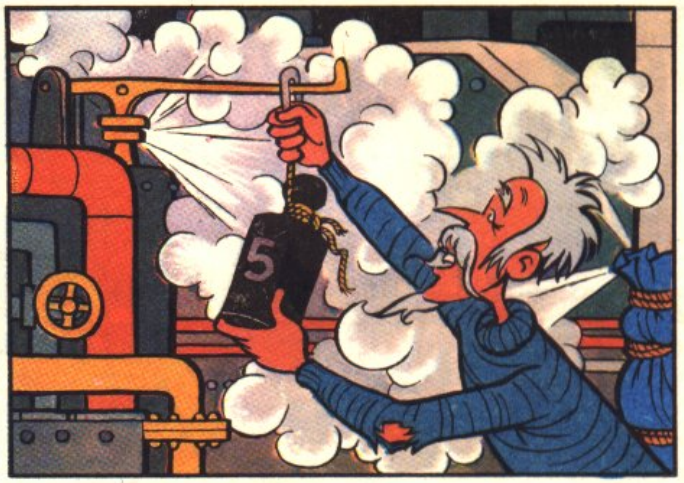

Joe nagypapa nem habozott a parancs végrehajtásával. „Hagyd abba!", kiáltotta Sam. – „Nem én! Ha nem nyerünk, nem lesz új hintaszékem hátsó világítással és ködkürttel!"

„Avval már nyilván Péter fog megajándékozni téged az egekben, mert rögtön felrobbanunk!" – „Azonnal kifelé innen!", kiáltotta Digedag. „Jajaj, mint az *Ohión*! Sam tudta! Eddig minden versenyen a levegőbe

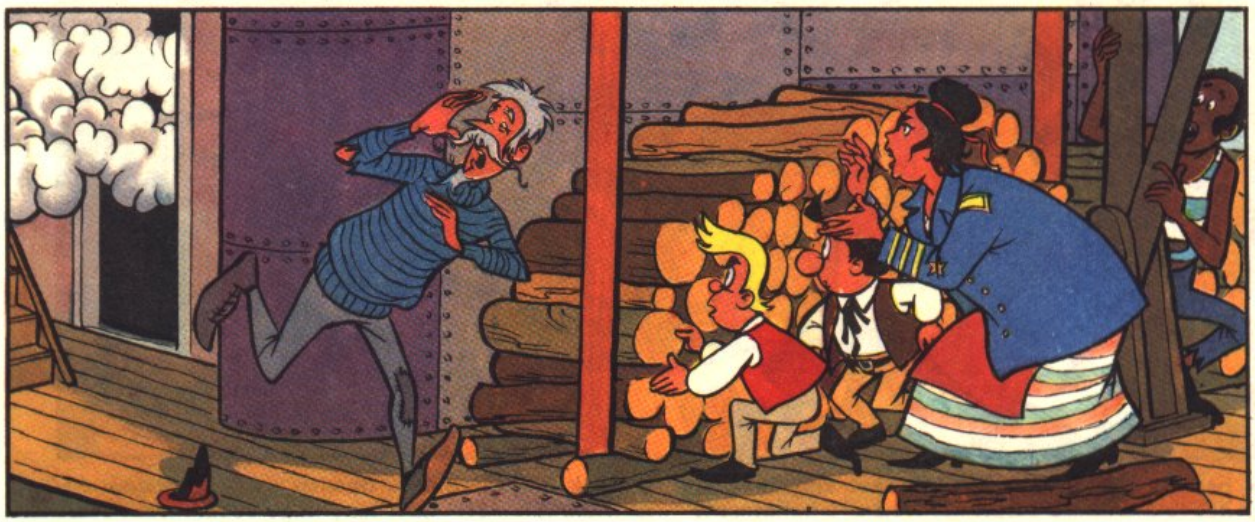

repült valaki!" – „Fedezékbe a farakás mögé! A fortyogó forró gőz a legveszélyesebb!", kiáltotta Mrs. Joker. „Siess, nagypapa! Sült hátsóval nem sok örömöd lesz az új hintaszékben!"

Néhány másodpercig remegett a hajó, mintha hideglelést kapott volna. Mindnyájan a fedélzetre vetették magukat, még a lélegzetüket is visszafojtották. S ekkor bekövetkezett – a jobb oldali kazán felrobbant!

Ekkor mindkét hajó néhány méterre, azonos távolságra volt a célszalagtól. Úgy tűnt, hogy a *Királynő* félig elpusztult gépével elveszti a versenyt, mert a *Louisiana*nak egy orrhossznyi előny is elegendő volt a győzelemhez, és erre bizonyára szert is fog tenni. Ám ekkor Joe nagypapának, aki kalandos élete során,

prémvadász, cserkész és aranyásó korában sokféle trükknek mestere lett, kitűnő ötlete támadt. „Ugye az a győztes, aki elsőnek érinti meg a célszalagot? Hát akkor ide azt a csáklyát! Rögtön meglesz a győzelem! Azok meg ott a *Louisianán* úgy felrobbannak majd, mint a mi kazánunk!" A parton a nézőket tomboló lelkesedés kerítette hatalmába. Még soha nem láttak ilyen versenyt.

A *Louisianán* már örömujjongásban törtek ki, amikor hajójuk a szükséges orrhossznyi előnyre szert tett. Ám ez nem bizonyult elegendőnek, mert az öreg Joe csáklyája hosszabb volt. „Csalás!", kiáltották kórusban Baxter, Mrs. Victoria és az ezredes. – „Bravó, Joe!", ujjongtak Digedagék. „Mi győztünk!"

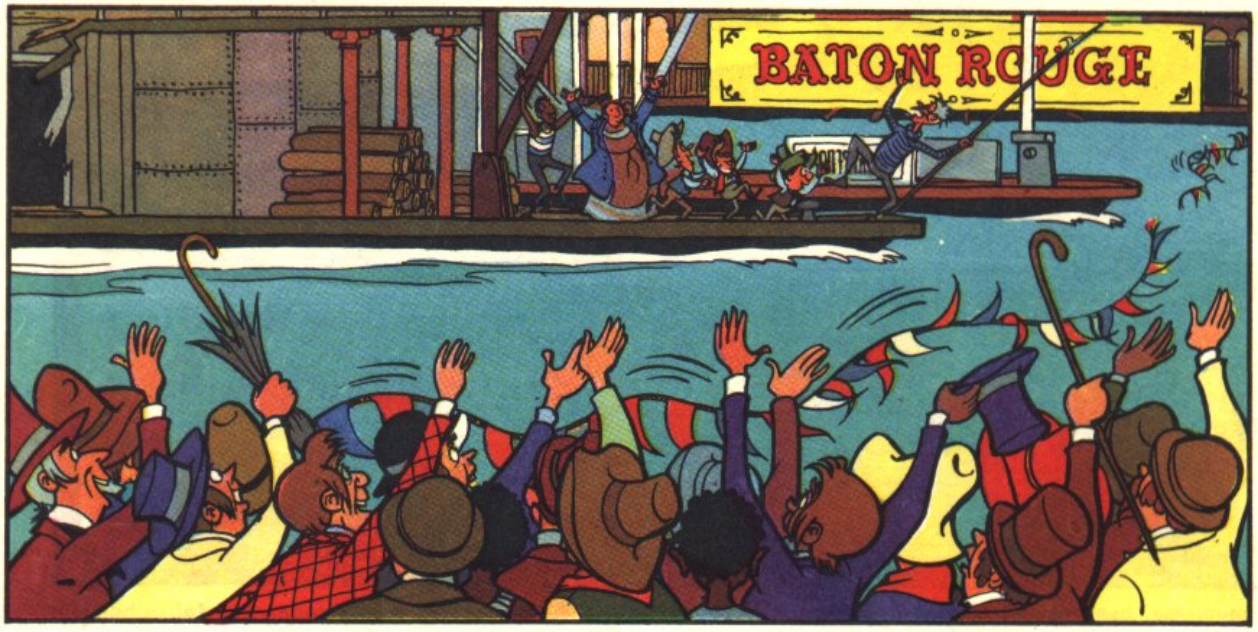

Ez volt a nézők véleménye is. „A *Királynő* elsőnek érintette meg és szakította el a szalagot! Joker kapitány a győztes! Éljen!" A zenekar tust húzott. A szenzációs verseny ezzel véget ért.

„Gépet leállítani és kikötni!" adta ki a parancsot Joker. A polgármester köszönteni akarta a győzteseket, de hátulról meglökték, mire a kalapja előrecsúszott, és nem látott semmit.

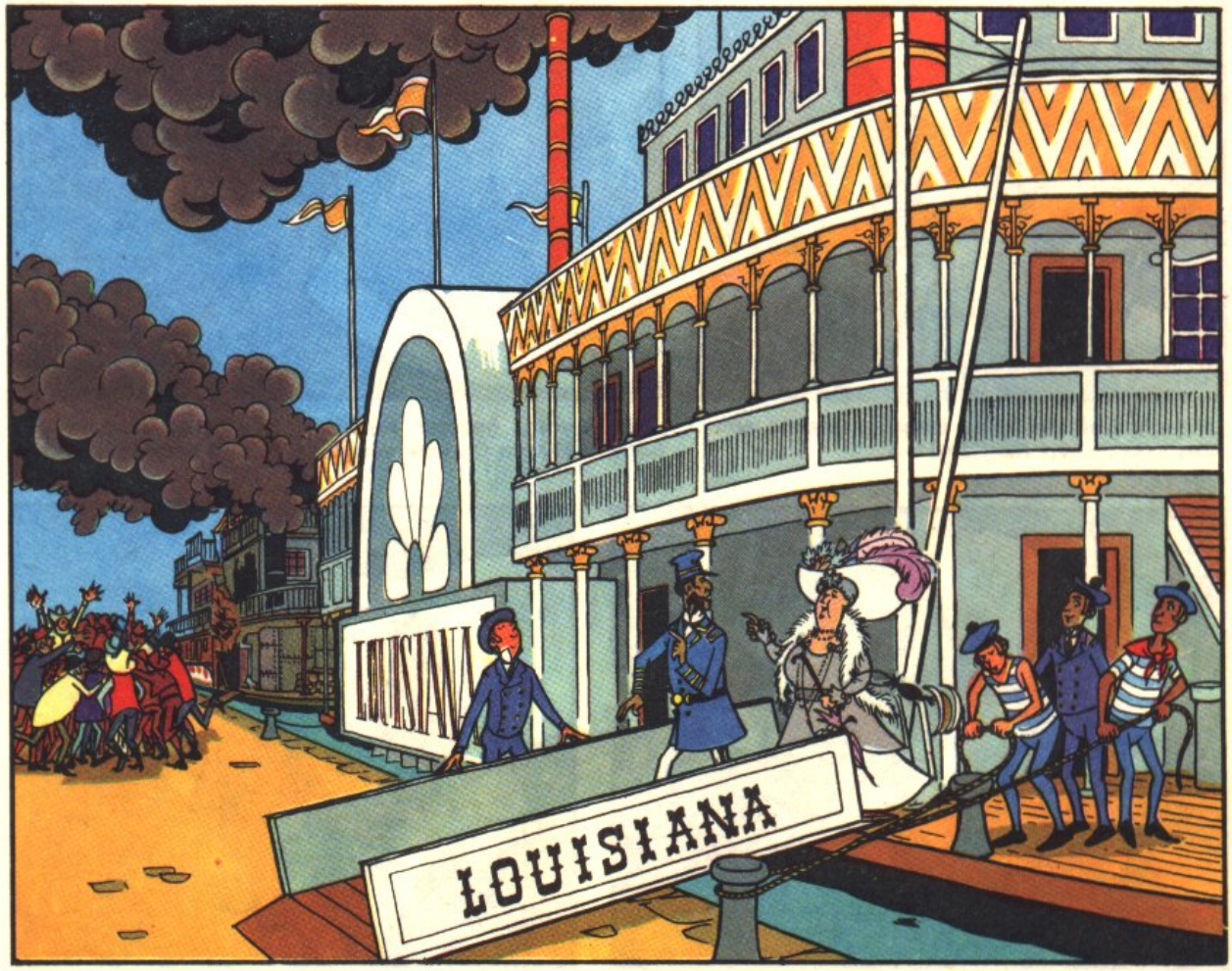

A *Louisiana*ról mindenki megfeledkezett. „Samuel, azonnal táviratozz New Orleansbe, hogy csalás történt!" mondta Mrs. Victoria az unokaöccsének. „Nem hiszem, hogy a tiltakozásunknak sikere lesz", felelte Samuel. „Az nem volt kikötve, milyen módon kell megérinteni a célszalagot."

„Aha, szóval visszavonulót fújsz! Hát akkor majd én beszélek az emberekkel! Ha nem tévedek, Uraim, Önök a bizottság tagjai. Hát ez egy csaló bizottság, mert Önök egy aljas csalást támogatnak!" – „Nagyon kérjük, asszonyom! Azt ajánljuk, hogy először alaposan nézze meg a versenyszabályzatot."

„Svindli, csalás az egész! Mint ez a cédula, amelyért száz dollárt fizettem!"

„Asszonyom, nagyon sajnáljuk a veszteségét, na de hogy... Hiszen Ön nem veszített! Ez a jó szelvény!"

„Tréfál velem?" – „Nem, asszonyom! Nézze csak meg, az Ön fogadása Joker kapitány győzelmére szól. Mivel a fogadást egy a százhoz arányban kötötte, ezért

Ön... ...tízezer dollárt nyert. Gratulálok, asszonyom!" – „Szóval ezzel is át akartak ejteni! De nem sikerült. A pénz jól jön nekem."

„Csak nem a *Louisianát* akarod ebből berendezni? Arról nyugodtan letehetsz. Senki nem fog olyan hajóval utazni, amely ennyire blamálta magát." – „Hadd legyen ez az én gondom, Samuel."

„A legszebben berendezett úszó palotává fogom varázsolni. És akkor majd az árakat is alaposan megemeljük. Jöjjenek, uraim, győződjenek meg róla, milyen most a fedélzet." – „Örömmel."

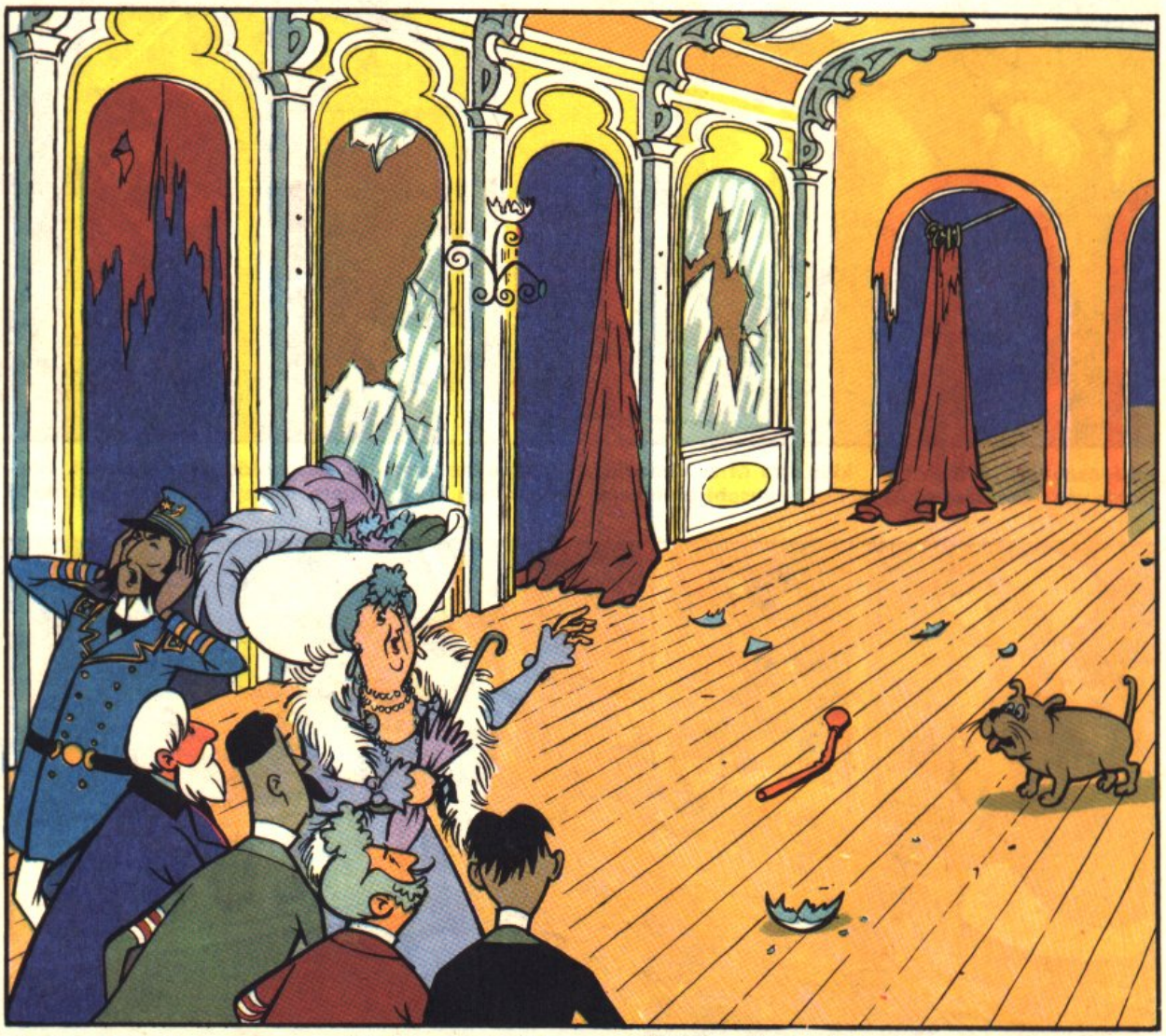

„Az ég szerelmére, asszonyom, útközben kalózokba botlottak?" – „Nem, csak egy homokpadba. És hogy le tudjunk jönni róla, az egész berendezést át kellett engednünk a teknősbékáknak meg az aligátoroknak. És mindez azért történt, mert senki nem hallgatott rám." – „Ne kezdd már megint, Victoria néni!"

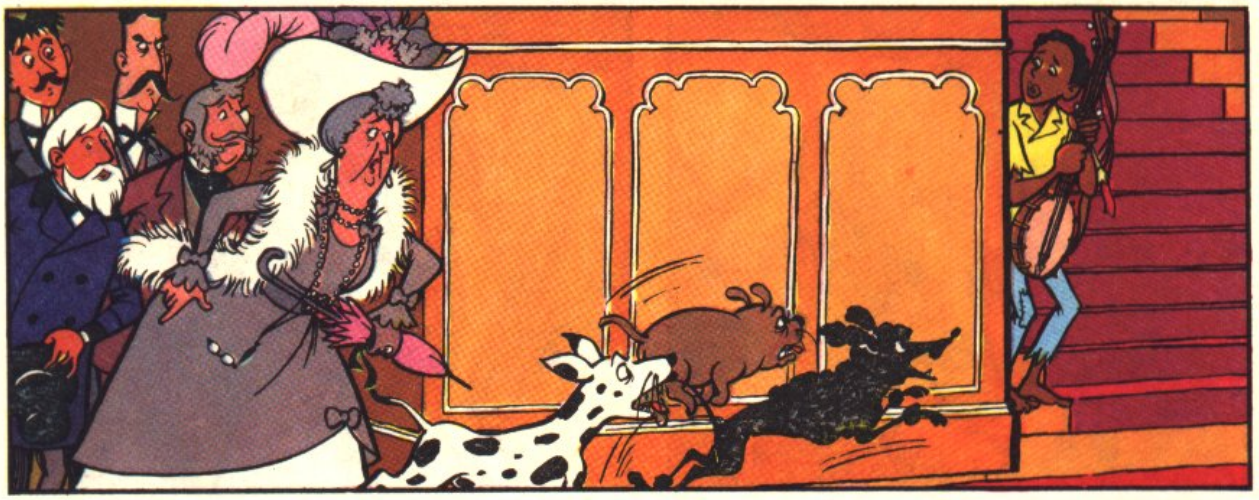

„Na jó, hagyjuk. Kérem, uraim, még mást is megmutathatok Önöknek." Ebben a pillanatban a néni kutyái dühösen felugattak. Megszimatolták Bent, a néger fiút, aki az előző éjszaka szökött meg a rab-

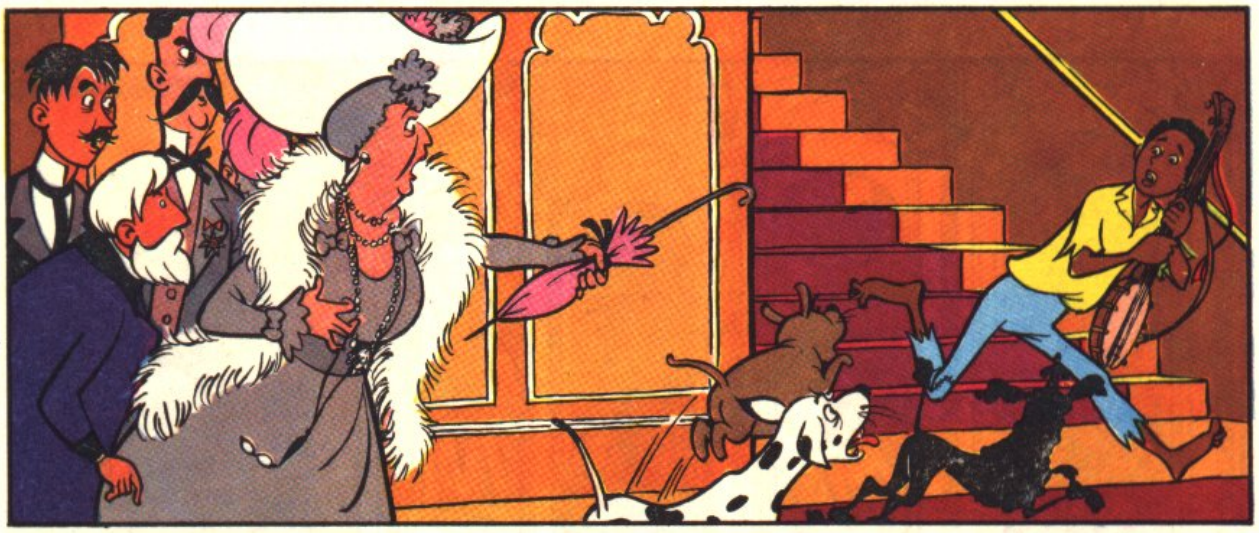

szolgaságból. „Mit látok!", kiáltotta Mrs. Victoria. „Nála van a bendzsóm! Az én legkedvesebb emlékem Joshua Jeffersontól, megboldogult férjemtől. Fogjátok meg azt a niggert, tolvaj!" – „Nem igaz! Hadd

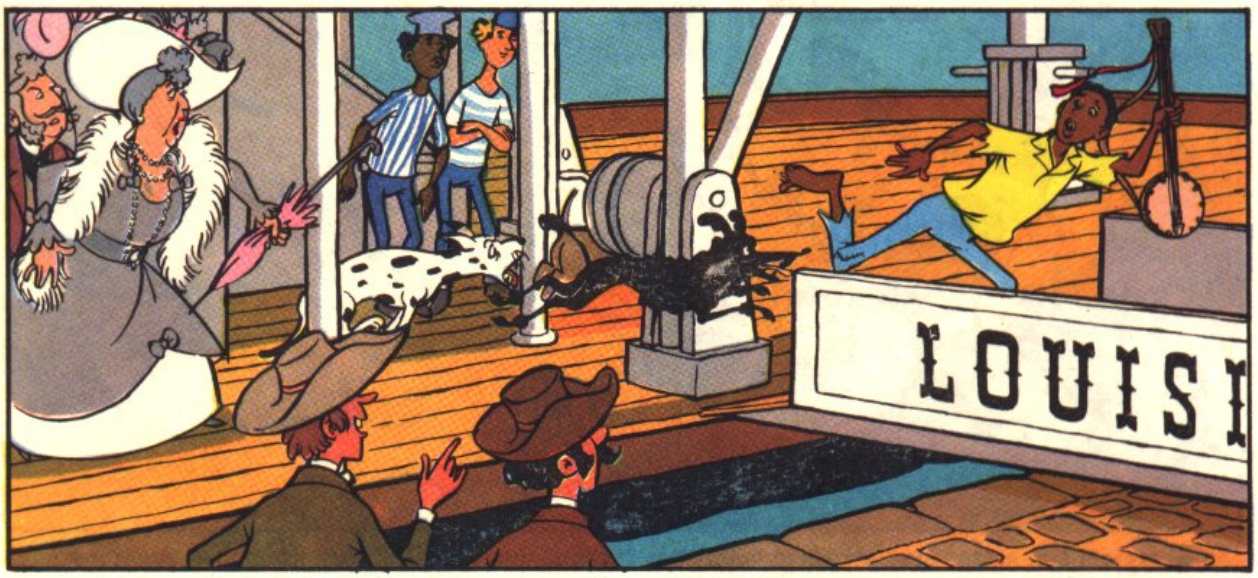

magyarázzam meg..." Ben el akarta mondani, hogy akkor halászta ki a bendzsót, amikor a fedélzetről a vízbe dobták, és hogy azért szökött meg, mert a felügyelő el akarta venni tőle. De erre az elmondásra már nem jutott ideje, mert a kutyák üldözni kezdték.

A hajtóvadászat a parton folytatódott. A mentő ötlet egy hentesinastól származott. „Hagyjátok azt a szegény fiút! Nesztek egy kolbász!" – „Majd adok én neked!", kiáltotta a főnöke dühösen.

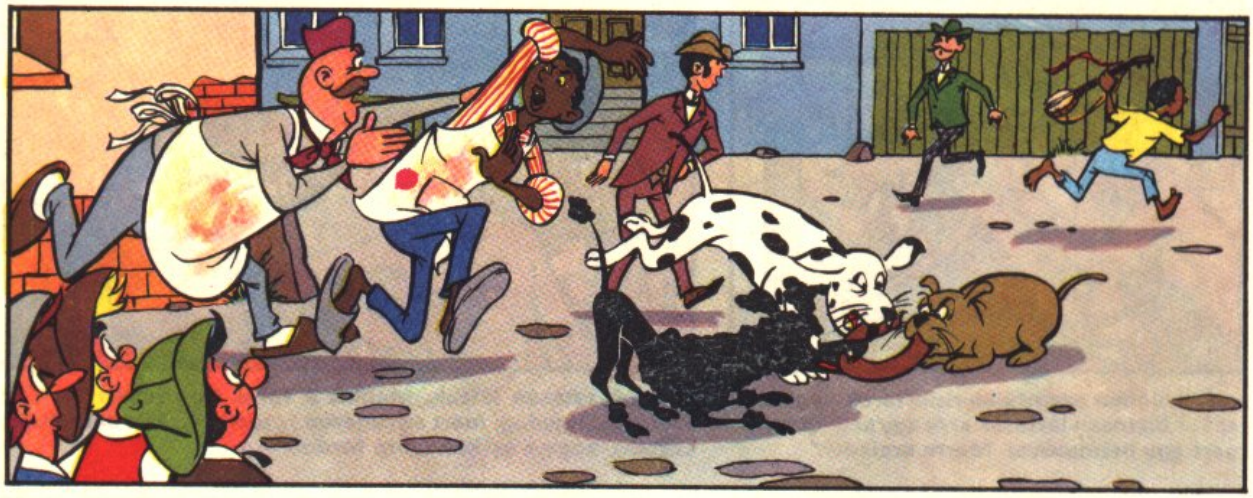

Szerencsére Digedagék kéznél voltak. „Ne bántsa a fiút, mester. Kifizetjük azt a kolbászt. Egy dollár elég lesz?" – „De még menynyire..."

„Most pedig felvesszük a nyereményünket. Talán szükségünk lesz rá hasonló esetekhez."

„Kár, hogy csak egy-egy dollárral fogadtunk." – „Na de, Dig, száz dollárral tulajdonképpen elégedett lehetsz." – „Hé, ti ott! Álljatok csak meg!" – „Springfield ezredes! Mit akarhat tőlünk?"

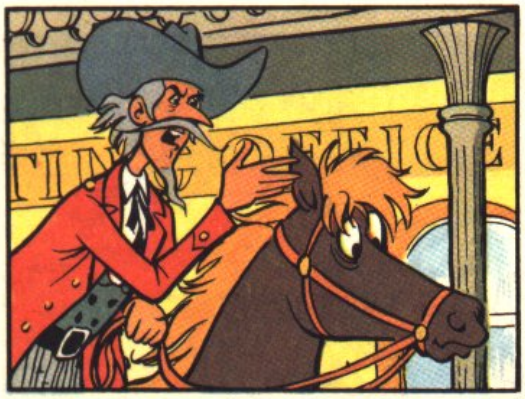

„Ha valóban szemfüles riporterek vagytok, akkor biztosan láttatok erre egy szökött niggert egy bendzsóval. Merre szaladt?"

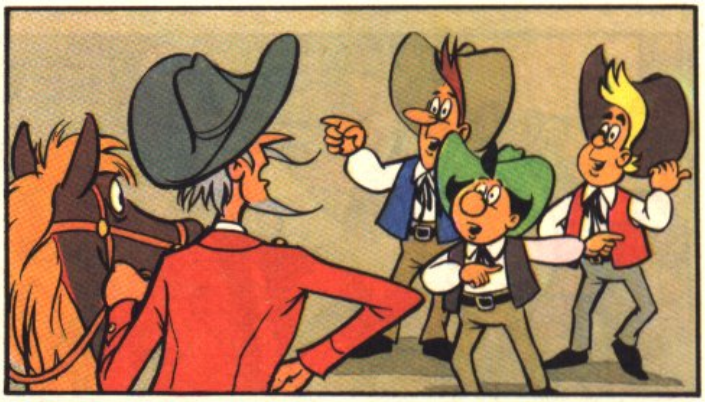

„Természetesen láttuk. Megint a folyó felé futott." – „Te tévedsz, Digedag, mert egyenesen futott!" – „Mit beszéltek? Láttam, hogy a sarkon balra fordult!"

„Szép kis riporterek vagytok! Mi az, ami stimmel? Lehet, hogy nem is járt erre! Legjobb lesz, ha visszafordulok." – „Tegye azt, ezredes! Ezt megint jól átejtettük!"

„Most végre felvehetjük a nyereményünket; jé, itt a kapitányunk! Az áldóját, ez a csomó pénz mind az Öné?" – „Mit csodálkoztok? Ez a győztes jutalma, pontosan tízezer dollár."

„Mit fog vele kezdeni? Vesz egy új hajót?" – „Dehogy veszek! Megtartom a *Királynőt*!"

„Elviszem az öreg jószágot itt a hajógyárba, és gerinctől a kéményig megjavíttatom."

A bizottság is gratulált Joker kapitánynak a nyereményhez. „Erre innunk kell", határozott a győztes.

„Anyukám, nézz utána, hogy az a kis hordó a százéves kalózrummal megúszta-e a robbanást."

A hordó teljesen sértetlen volt, amit a kajütről sajnos nem lehetett elmondani. „Tulajdonképpen", kezdte Joker, „tulajdonképpen a plafonnak már régen le kellett volna szakadnia, méghozzá akkor, amikor az öreg Joe mondta a meséit." „De az nem mese, hogy a folyón te vagy a legjobb révkalauz, így aztán a plafon

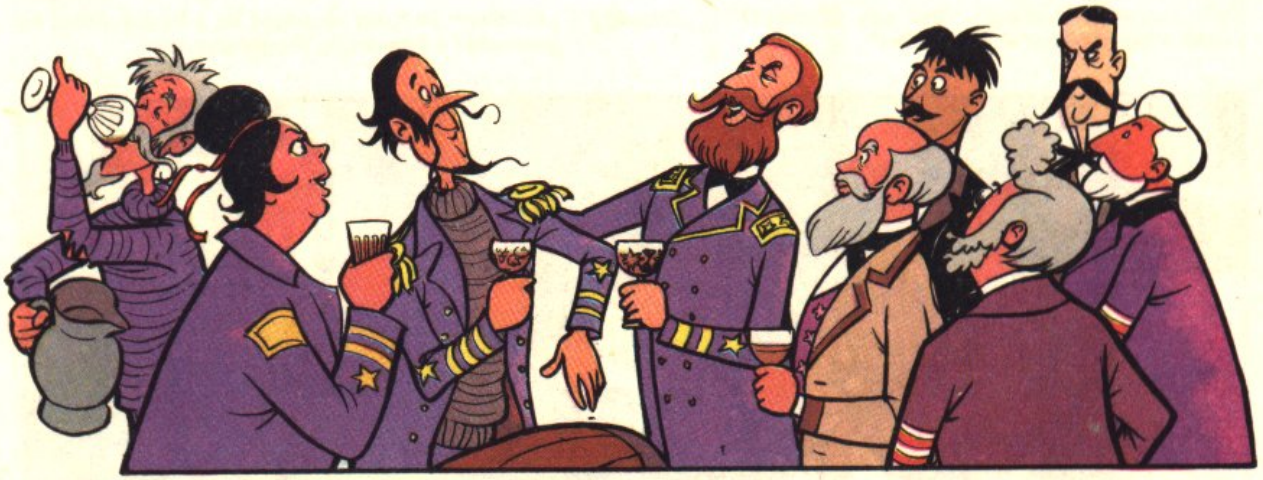

is a helyén marad", kiáltotta a Baton Rouge-i főrévkalauz. „Senki nem csinálja utánad, amit te csináltál ezzel az öreg zongorával."

„Hohó!", kiáltotta Joker. „Nem egyedül csináltam, Sam, Digedagék meg Joe, mindenki győztes. Nekik is gratulálunk!"

Mrs. Joker megsértődött. „Még hogy ócska zongora! Látták volna csak régebben a *Királynőt*! Mindig úgy lesikáltam, hogy teljesen újnak látszott." – „Olyan lesz megint", csitította egy úr. „Én hajóépítő vagyok."

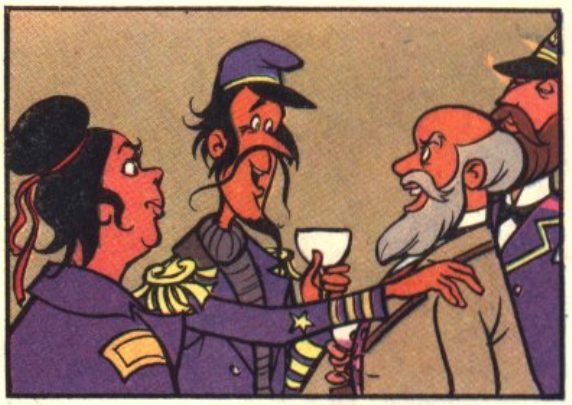

„Ha rám bízzák egy időre a *Királynőt*, kifogástalanul rendbe hozom." – „Ez már beszéd!, kiáltotta Joker kapitány. Addig mi elutazunk vidékre Jeremiás testvéremhez."

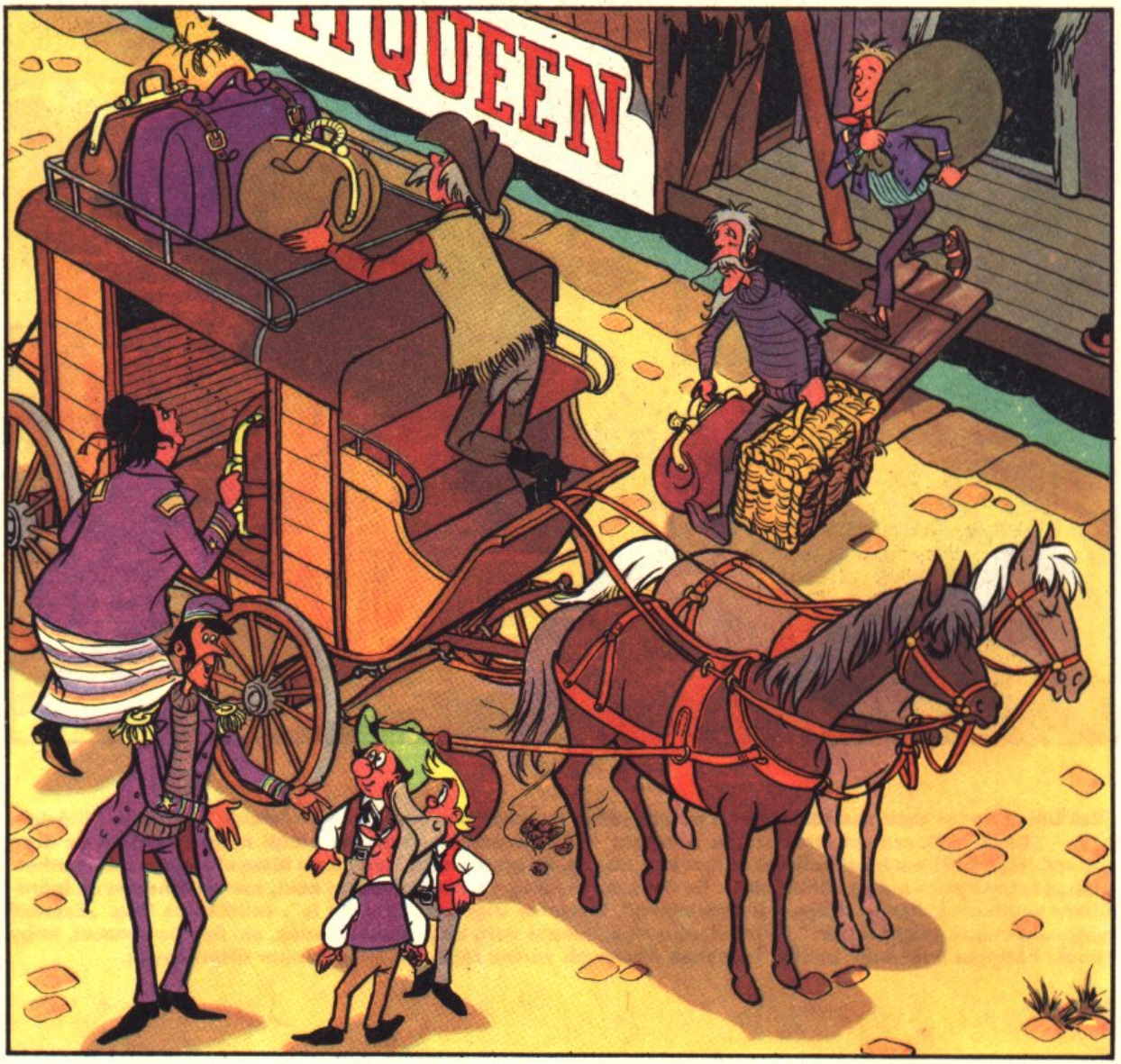

Hamarosan egy postakocsi érkezett a kikötőbe Jokerékért és a három riporterért. „Nem jöttök velünk? – kérdezte tőlük a kapitány. Jemmy bácsikám ültetvényén alaposan kifújhatjátok magatokból a városi levegőt." Digedagék táviratoztak a főnöküknek: „Újabb ügy a láthatáron. Tudósítás megy."

„Nekünk akkor is izgalmas történet jut az eszünkbe, ha valójában semmi nem történik", mondta útközben Dag. – „Csak nem szabad eltúloznunk a dolgot – figyelmeztette Dig. „Az előbb megkérdeztem az öreg Joe-tól, hogy örül-e a hintaszéknek. Elnevette magát, és azt mondta, hogy nem hitte el rögtön a mesénket. A lengésszabályozó meg a többi miatt. És én, szamár, még tíz dollárt adtam neki, mert állandóan az ígéretünkre emlékeztetett." – „Engem is rászedett!", kiáltotta Digedag. „Engem is", vallotta be Dag. „Ezentúl óvatosabbaknak kell lennünk." Ez mindenkinek ajánlható volt, különösen Bennek, aki úgy határozott, hogy a kocsi hátulján ő is velük utazik. Izgalmas élmények vártak rájuk Jeremias Joker ültetvényén.

TARTALOM

Karnevál New Orleansban 5
A nagy kihívás 29
A start 53
Az első szakasz 77
Éjszaka a homokpadon 101
Megérkezés Baton Rouge-ba 125

ISBN 963 11 5307 x

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Sziládi János igazgató
Kossuth Nyomda (870055), Budapest, 1987
Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Ambrus Éva
Műszaki vezető: Szakálos Mihály
Képszerkesztő: Gáspár Imre
Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea
89 000 példány
Terjedelem: 13,59 (A/5) ív. IF 5871

75,– Ft

MÓRA